

อยู่ด้วยความเชื่อ

อี เจ แวกโภเนอร์
เอ ที โจนส์

ส่วนลิขสิทธิ์ © 2024 สำนักพิมพ์ข่าวประชาธิรัฐ
สัญญาอนุญาตครีเอทีฟคอมมอนส์ แสดงที่มา-ไม่ตัดแปลง 4.0 International (CC BY-ND 4.0)
(<https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/>)

แปลจากหนังสือ : Living By Faith

ผู้แปล : Brian Wilson

จัดเข้าเล่มและออกแบบปก : Kenton Rogers, Publishing Light Press Asia

ประมวลผลข้อความแบบดิจิทัล : Matthew Leffler

จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์ข่าวประชาธิรัฐ

12 ซอยปรีดี พนมยงค์ 37 ถนนสุขุมวิท 71

แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

พระคัมภีร์ที่ใช้เป็นหลักคือ

- พระคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV) ส่วนลิขสิทธิ์ © 2011 โดยสมาคม
พระคัมภีร์ธรรมไทย ใช้โดยได้รับอนุญาต

ส่วนพระคัมภีร์ฉบับแปลไทยเล่มอื่นได้แก่

- พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์ (TKJV) ส่วนลิขสิทธิ์ © 2003 Philip Pope
- พระคัมภีร์ฉบับอมตะธรรมร่วมสมัย (TNCV) Thai Holy Bible,
Thai New Contemporary Version Copyright © 2001, 2007, 2011 by Biblica
Thailand. All rights reserved. ส่วนลิขสิทธิ์โดยองค์กรอมตะธรรม ใช้โดยได้รับ
อนุญาตจากองค์กรอมตะธรรม
- พระคัมภีร์ฉบับค.ศ. 1971 (TH1971)
- พระคัมภีร์ฉบับค.ศ. 1940 (TH1940)

พิมพ์ในประเทศไทย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

คำนำ

ค.ศ. 1888 เป็นปีที่สำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเซเว่นเดย์ แอ็ดเวนตีส มีประชุมศาสนารายระหว่างวันที่ 10–16 ต.ค. และ ประชุมสำนักงานใหญ่ General Conference ระหว่างวันที่ 17 ต.ค. ถึง 4 พ.ย. ที่เมืองมินนิอาโปลิส (Minneapolis) รัฐมินเนโซตา (Minnesota) อาจารย์ วี.เจ. แวร์กโนร์ กับ อาจารย์ เอ. ที. โจนส์ ได้นำเสนอเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อ นางเอล伦 จี. ไวน์เรียกคำสอนนั้นว่า “ข่าวสารที่ล้ำค่า” (“A most precious message.”) ในปี ค.ศ. 1892 นางเขียนว่า “...เสียงร้องยังดังของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้เริ่มขึ้นแล้วด้วยการเปิดเผยความชอบธรรมของพระคริสต์...นี่เป็นการเริ่มต้นการฉายแสงของทูตสวรรค์ที่จะส่องให้แผ่นดินโลกสว่าง” (ดู วิวรณ์ 18:1) “...the loud cry of the third angel has already begun in the revelation of the righteousness of Christ.... This is the beginning of the light of the angel whose glory shall fill the whole earth.” (RH November 22, 1892)

ผู้เสียจายที่ไม่มีเครื่องดับนึกคำเทศนาของโจนส์กับแวร์กโนร์ในปี 1888 แต่เราพอจะเข้าใจคำสอนนั้นได้จากบทความต่างๆ ที่อาจารย์ทั้งสอง **แต่ก็พ้อจะเข้าใจได้** เขียนหลังจากนั้น หนังสือเล่มนี้เป็นการรวบรวมบทความของ โจนส์ กับ แวร์กโนร์ที่ตีพิมพ์ในระหว่าง ค.ศ. 1890–1896 ส่วนใหญ่มาจากนิตยาสาร **The Present Truth** แต่ก็มีบางบทที่มาจากนิตยาสารฉบับอื่นของคริสตจักรอันได้แก่ **The Signs of the Times, The Advent Review and Sabbath Herald, และ The Bible Echo**

ผู้จัดพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะช่วยการดำเนินชีวิตของผู้อ่านให้อยู่ด้วยความเชื่อ

หนังสือเล่มนี้จะช่วยผู้อ่านให้ดำเนินชีวิต ****อยู่ด้วยความเชื่อ****

สารบัญ

1	ถอดใจเดชที่ทรงคุ้มครอง	1
2	ความสว่างและชีวิต	3
3	ความเชื่อที่แท้จริง	5
4	เนรมิตด้วยพระวจนะ	9
5	ความอ่อนแอกลางท่านนักภาพ	13
6	ข้อชนะในพระคริสต์	17
7	พระวจนะในใจ	19
8	ความเชื่อและลมหายใจ	25
9	รอดเดียวันนี้	26
10	ชีวิตคริสเตียน	33
11	ใจที่เสื่อมทราม	35
12	งฟังและมีชีวิต	38
13	พลังแห่งการให้อภัย	42
14	เอวามีเชื่อฟังพระเจ้า	48
15	เปลี่ยนเป็นคนละคน	51
16	อิสระเหมือนกัน	54
17	พระเยซูคริสต์องค์ผู้ขอบธรรม	61
18	ขอบธรรมโดยความเชื่อ	65
19	รักษาด้วยสัมผัส	68
20	ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์	73
21	องค์ประกอบของข่าวประเสริฐ	80
22	องค์พระผู้ช่วย	82
23	ความสมบูรณ์ที่ยังเติบโต	89
24	ชีวิตในพระวจนะ	91

25 การงานของเนื้อหนัง.....	95
26 ท่านส่งสัญทำไม้.....	101
27 ความเชื่อที่มีชีวิต	104
28 การตัดสินคนอื่น	109
29 ความชอบธรรมและชีวิต.....	113
30 แล้วก็เป็นดังนั้น	120
31 รอดโดยพระชนม์	124
32 อย่าลืมรับประทาน	128
33 จงมีความเชื่อในพระเจ้า.....	131
34 ดำเนินชีวิตด้วยพระวจนะ.....	134
35 การอธิษฐาน.....	140
36 ชำระให้ชอบธรรม.....	143
37 การอศจรรย์ในวัน审判โลก	148
38 ชีวิตในพระคริสต์	155
39 ข่าวประเสริฐคืออะไร	157
40 ศาสนาแห่งปัจจุบัน.....	164
41 เป็นคนใหม่.....	167
42 บทเรียนจากชีวิตจริง	172
43 ความผิดพลาด	178
44 ทรงสร้างและทรงถอด	179
45 พระบัญญัติและชีวิต.....	183
46 ความเข้มแข็งและความอ่อนแอง	189
47 การเติบโตแบบคริสเตียน	192
48 การพิพากษา	197
49 การชำระครั้งสุดท้าย.....	201

ฤทธิ์เดชที่ทรงคุ้มครอง

ฤทธิ์เดชที่ทรงช่วยเราให้รอดสามารถคุ้มครองเราได้ด้วย เพราะเมื่อเชื่อแล้ว ่าน “ได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อให้เข้าในความรอด” (1 เปโตร 1:5) แต่ถ้าความเชื่อไม่ได้อาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าท่ามกลางการบีบคั้นของความบาปในชีวิตประจำวันแล้วความเชื่อเช่นนั้นจะช่วยเราให้รอดไม่ได้ ทุกครั้งที่หลงทำบาป ก็เป็นเพราะว่าในขณะนั้นความเชื่อของเรามาได้ยึดอยู่กับพระเจ้า และเราไม่ได้ไว้วางใจในพระองค์

เพราะว่า “ทุกคนที่เชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์ก็บังเกิดจากพระเจ้า” (1 約翰 5:1 TNCV) การบังเกิดจากพระเจ้าด้วยความเชื่อไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นครั้งเดียวจบแล้วมีผลตลอดไป แต่เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง ซึ่งจะเกิดขึ้นตราบใดที่เรายังมีความเชื่อยู่ และด้วยความเชื่อนี้เองเราได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า “เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่พระองค์ผู้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาเขา และมาร้ายไม่แตะต้องเขา” (1 約翰 5:18)

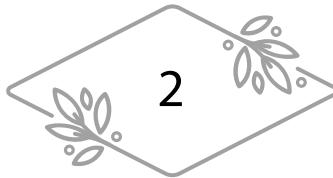
การที่เรายูในอ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วยความเชื่อเป็นสัจธรรมที่ประเสริฐ มาร้ายจึงไม่สามารถแตะต้องเราได้เลย มีที่ลึกซึ้งหนึ่งซึ่งเป็นที่กำบังจากพายุ ขอให้เราเรียนรู้ที่จะอาศัยอยู่ภายนอกได้ที่กำบังนั้นเด็ด

อยู่ด้วยความเชื่อ

เพราะเรารู้ซึ้งถึงประสบการณ์อันขึ้นนั้นที่เราไม่อาจคุ้มครองป้องกันตัวเองได้เลยแม้เพียงชั่วขณะเดียว

เราสามารถรับการปกป้องคุ้มครองจากความบาปผิดชอบตัวได้ด้วยความเชื่อ แม้แต่ในโลกแห่งความบาปนี้ และด้วยความเชื่อนี้เองเราจะได้รับการปกป้องให้พ้นแม้กระทั่งจากความผิดบาปในเนื้อหังของเรางซึ่งพร้อมจะโจรตีเราตลอดเวลา ครั้งที่ชาวนิบูรุ 3 คนถูกโยนเข้าไปในเตาไฟนั้น ไฟไม่มีอำนาจเห็นหรือร่างกายของพวกเขายัง “ผມบนศีรษะของเขาก็ไม่งอ เสื้อก็ไม่เสียหาย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวพวกเขายัง” (ดาเนียล 3:27) มีพระผู้หนึ่งอยู่กับพวกเขานอกเตาไฟตรัสว่า “เราจะอยู่กับเจ้า … เมื่อเจ้าเดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม” (อิสยาห์ 43:2)

พระองค์ทรงสัญญาว่าจะคุ้มครองเราให้พ้นจากไฟแห่งความบาปที่กำลังเผาเผา เราไม่สามารถต้านทานการทดลองของไฟนั้นได้โดยลำพัง เพราะเราจะล้มเหลวทุกครั้งไปและโดนลูกศรเพลิงทิ่มแทงจิตวิญญาณ แต่เราสามารถอธิฐานตามคำขออธิฐานของดาวดอย่างต่อเนื่องว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ และขอทรงสร้างจิตใจหนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สคดี 51:10) เมื่อความเชื่อของเราไม่ได้ยึดมั่นอยู่กับพระองค์ และเราถูกชาตานรุกรานราวกับคุณพระเจ้าที่ยังมีพระสัญญาของพระองค์ คือหลังจากที่ทรงเตือนไม่ให้ทำบาปพระองค์ตรัสว่า “ถ้าใครทำบาป เรายังมีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น” (1 約翰 2:1) พระองค์ทรงช่วยปลดปล่อยเราจากอุปนิสัยของศัตรูให้เป็นอิสระอีกครั้ง แต่อิสระที่พระองค์ทรงมอบให้นั้น ก็เพื่อให้เรายึดพระองค์ไว้มั่นด้วยความเชื่อที่หนักแน่นกว่าเดิม ท่ามกลางความขึ้นแห่งความบ [] เราได้รับบทเรียนถึงความอ่อนแอกและความไร้ค่าของตัวเอง แต่เราซึ่งมิยินดีที่ได้รับการอภัยจึงเรียนรู้ถึงฤทธิ์เดชของพระองค์ที่ทรงช่วยเราให้รอด

ความสว่างและชีวิต

คุณสมบัติอย่างหนึ่งของแสงคือ มันสามารถกระจายตัวอย่างไม่มีสิ้นสุด โดยที่มันเองไม่อ่อนกำลังลงแม้แต่น้อย เที่ยวนี้เล่าเรื่องของจุดประกายให้เทียนไขอ่านบลํานเล่มโดยที่ตัวมันยังคงสว่างเท่าเดิม ดวงอาทิตย์สดแสงให้มันนุษย์ได้อับอุ่นกันถ้วนหน้า ทุกวันนี้แต่ละคนสามารถรับประโยชน์จากแสงอาทิตย์ได้พอๆ กับสมัยก่อนตอนที่ประชากรโลกมีเพียงครึ่งหนึ่งของปัจจุบัน ดวงอาทิตย์ส่องแสงมายังทุกคนอย่างเต็มกำลัง แต่ปริมาณแสงและความร้อนของมันยังคงเท่าเดิมประหนึ่งว่าแสงนั้นไม่ได้ถูกกระจายออกไปให้ใครเลย

พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มาลาค 4:2) และทรงเป็นความสว่างของโลก แสงสว่างที่พระองค์ประทานให้นั้นคือชีวิตของพระองค์เอง ตามที่เขียนไว้ในหนังสือ约翰福音 1:4 “พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์” (約翰福音 1:4) พระองค์ตรัสว่า “คนที่ตามเราจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (約翰福音 8:12) พระองค์ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อมนุษย์โลก ทุกคนที่เชื่อว่างใจในพระองค์ได้รับชีวิตของพระองค์ และได้รับความรอดโดยชีวิตนั้น เมื่อกับแสงเทียนที่ไม่ได้หรือลงแม้ถูกส่งต่อไปยังเทียนไขเล่นอื่นๆ เป็นจำนวนมาก ฉันได้กลับนั้น แม้ว่าพระคริสต์ประทานชีวิตให้

อยู่ด้วยความเชื่อ

แก่คนมากมาย ชีวิตของพระองค์ไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย ทุกคนสามารถรับชีวิตของพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

“ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้” (约翰 1:5) ไม่มีสิ่งใดสามารถดับความสว่างของพระองค์ได้ ชาตานี้ไม่อาจพรางເອາວความสว่างของพระองค์ออกໄປ เพราะมันไม่สามารถทัดลงพระองค์ให้ทำบ้าป แม้ตอนที่พระองค์ทรงสละพระชนม์พระองค์ยังคงมีชีวิตเหลืออยู่เท่าเดิม ชีวิตของพระองค์ชนะความตาย ซึ่งเป็นชีวิตที่ไม่เสื่นสุด “ฉะนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์” (อีบру 7:25 TNCV) พระคริสต์จะทรงดำเนินชีวิตของพระองค์อย่างบริบูรณ์อยู่ในทุกคนที่มอบชีวิตให้กับพระองค์ นี่คือความล้ำลึกแห่งข่าวประเสริฐ

ความเชื่อที่แท้จริง

วันหนึ่งมีนายร้อยคนหนึ่งมาทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนรับใช้ของข้าพระองค์คนอนป่วยเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้านท่านทุกข์ทรมานยิ่งนัก พระเยซูตรัสแก่นายร้อยนั้นว่า ‘เราจะไปรักษาเขา’ เขาทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คุ่ครวதที่จะให้พระองค์เสด็จมาใต้ชายคาบ้านของข้าพระองค์ เพียงแต่พระองค์ตรัสสั่งเท่านั้น คนรับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายป่วย ... เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นก็ทรงประหลาดพระทัยและตรัสกับบรรดาผู้ติดตามพระองค์ว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราไม่เคยพบใครสักคนในอิสราเอลที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่เพียงนี้’” (มัทธิว 8:6–10 TNCV)

สิ่งที่นายร้อยคนนั้นแสดงออก พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นความเชื่อ เมื่อเราเข้าใจในเรื่องนี้ เรา ก็จะเข้าใจอย่างแน่ชัดว่าความเชื่อคืออะไร เพราะพระคริสต์ทรงเป็น “ผู้เริ่มความเชื่อ” (อีบру 12:2 TKJV) และพระองค์ตรัสว่า สิ่งที่นายร้อยคนนั้นแสดงออกคือความเชื่อ และไม่ใช่ความเชื่อธรรมดា แต่เป็นความเชื่อที่ยิ่งใหญ่

แล้วความเชื่อนั้นอยู่ที่ไหน นายร้อยผู้นี้ต้องการบางสิ่งที่ตนปราณາให้พระเยซูเป็นผู้กระทำ แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าจะเสด็จไปกับเขา นายร้อยได้ห้ามพระองค์ไว้และทูลว่า “เพียงแต่พระองค์ตรัสสั่งเท่านั้น” แล้วมันจะเป็นไปตามที่ทูลขอ

อยู่ด้วยความเชื่อ

นายร้อยผู้นี้ว่างใจในพระดำรัสให้เกิดผล เป็นการพึงพาพระ詹นั้น เองเพื่อให้คนใช้ของเขายาป่วย

องค์พระเยซูเจ้าตรัสว่า นี่คือความเชื่อ

นายร้อยคนนี้เป็นชาวโรมันซึ่งเป็นที่ชิงชังรังเกียจของคนอิสราเอล เพราะถือว่าเป็นคน ‘นอกศาสนา’ คนอิสราเอลเชื่อว่าคนเช่นนี้เป็นที่เกลียด ชังของพระเจ้า เขาใช้วิถอยุ่งทำกลางอิทธิพลของคนที่ไม่นับถือพระเจ้า และขาดโอกาสที่จะเข้าถึงพระ詹นะ แต่เขาพบว่า เมื่องค์พระคริสต์ตรัส พระดำรัสของพระองค์มีพลังให้บังเกิดผลตามที่ตรัสไว้ เขายังไว้วางใจให้พระดำรัสสำเร็จตามที่ตรัสนั้น

ส่วนประชาชนอิสราเอลที่มีความสัมพันธ์กับพระ詹ของพระเจ้าอยู่ทุกวัน และมีความภาคภูมิใจที่ได้ชื่อว่าตนเป็น ‘กลุ่มคนที่ยึดพระคัมภีร์ เป็นบรรทัดฐาน’ ทั้งขอบอวดอ้างว่ารู้จักพระ詹ของพระเจ้าเป็นอย่างดี แต่พวกเขายังไม่เรียนรู้ว่าในพระ詹นั้นมีฤทธิเดชที่จะสัมฤทธิ์ผล ตามที่เขียนไว้

พวกเขารับฟังพระ詹ที่กระจ่างชัดมาตลอดชั่วชีวิตว่า “เอก เช่น ฝนและหิมะประยลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับไปที่นั้นจนกว่าจะทำให้แผ่นดินโลกชุ่มฉ่ำ และทำให้พืชพันธุ์แตกหน่องอกงามเพื่อให้มันกิดเมล็ด สำหรับผู้ห่ว่าน และอาหารสำหรับผู้บริโภค ถ้อยคำที่ออกจากปากของเรา ก็เป็นเช่นนั้น มันจะไม่กลับคืนมาอย่างเราโดยเปล่าประโยชน์” แต่จะสัมฤทธิ์ผลตามที่เราปรารถนา และสำเร็จตามเป้าหมายที่เราตั้งไว้” (อิสยาห์ 55:10-11 TNCV)

มีหลักฐานอย่างชัดเจนในธรรมชาติตามาโดยตลอดว่าแผ่นดินไม่อ่าจบังเกิดพีษผักใจได้ แต่เป็นความชุ่มชื้นจากฝนและหิมะที่ตกลงมาลดแผ่นดินต่างหากที่ทำให้เกิดผลลงอกงาม

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ถ้อยคำที่ออกจากปากของเราก็เป็นเช่นนั้น” (อสยาห์ 55:11 TNCV) ท่านหั้งหลายไม่ต่างกับแผ่นดินโลกที่บังเกิดผลเองไม่ได้ การที่พีชผักของกามาได้ก้มมาจากฟันและหิมะที่ประปายลงมารดแผ่นดินให้ชุมชน เช่นเดียวกัน พระวจนะของพระเจ้าจะบันดาลให้ท่านบังเกิดผลแห่งความชอบธรรมเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ตามที่เขียนไว้ว่า “คำของเรานะ… จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้” (อสยาห์ 55:11 TH1971)

คนอิสราเอลเคยอ่านข้อความนี้มาหลายครั้ง ปีแล้วปีเล่าที่พากษาอ่านพระวจนะของพระเจ้าและปฏิญาณว่า ‘เราจะทำตามพระวจนะของพระเจ้า และเราจะทำให้สำเร็จตามที่พระองค์ทรงมุ่งหมายไว้’

เพื่อให้มั่นใจว่าได้ทำตามพระวจนะของพระเจ้าย่างละเอียดถี่ถ้วน คนอิสราเอลจึงแบ่งพระวจนะออกเป็นหมวดเป็นตอน และจำแนกออกเป็นข้อๆ เพื่อย่างต่อการปฏิบัติ แล้วจึงกระทำการแต่ละข้ออย่างระมัดระวังด้วยกำลังของตนเอง

แน่นอน การทำเช่นนี้ก็ไม่ได้นำมาซึ่งสันติสุขหรือความชั่นชุมยินดีแต่อย่างใด เมื่อนยิ่งทำยิ่งหาความสำเร็จไม่เจอ และยิ่งห่างไกลจากมาตรฐานที่พระวจนะระบุไว้ คือห่างไกลมากจนคนอิสราเอลถึงกับร้องออกมากด้วยความสิ้นหวังว่า ‘ถ้าใครสักคนหนึ่งรักษาธรรมบัญญัติทั้งหมดได้เพียงวันเดียว และไม่ผิดสักข้อหนึ่ง หรือไม่ก็เพียงกือรักษาธรรมบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับวัน Sabbath โดยย่างถูกต้องเท่านั้น ความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ของชนชาติอิสราเอลจะหมดไป และพระเมสิยาห์จะเสด็จมาในที่สุด’ แต่พากษา yang สืบเท้าก้าวต่อไปเมื่อนเดินบนลู่วิ่ง พยายามให้ถึงเป้าหมายด้วยกำลังของตนเองแต่ไปไม่ถึงสักที เพราะอาศัยแต่ความพยายามและกำลังของมนุษย์ ไม่ได้อาศัยความเชื่อ พากษาหวังให้ตนเป็นที่พึ่งของตน ไม่ได้พึ่งพาพระเจ้า ความพยายามเหล่านั้นไร้ประโยชน์ เพราะกำลัง

อยู่ด้วยความเชื่อ

ของมนุษย์ไม่สามารถทำให้บังเกิดผลได้ เมื่อไม่ไว้วางใจในพระวจนะของพระเจ้าให้ออกฤทธิ์แล้ว ผลจึงไม่บังเกิด

ท่ามกลางความแห้งแล้งทางจิตวิญญาณในหมู่คนอิสราเอล พระเยซูพอพระทัยอย่างมากเมื่อพบเจอชายคนหนึ่งที่ตระหนักว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นความจริง และรู้ว่าพระวจนะนั้นจะสัมฤทธิ์ผลตามที่พระเจ้าตรัสไว้ เป็นผู้ที่พึงพาพระวจนะเพียงอย่างเดียว นี่คือความเชื่อ ซึ่งความเชื่อเช่นนี้ได้เปิดทางให้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเข้ามาในชีวิต ทำให้ชีวิตนั้นเกิดผลสำเร็จอันเป็นที่ขอบพระทัยของพระองค์

“คำของเรา … จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้” ไม่ใช่ “ท่านจะสัมฤทธิ์ผล” แต่ “พระวจนะของพระเจ้าซึ่งทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เ rekssonika 2:13) ความเชื่อคือการพึงพาให้พระวจนะสัมฤทธิ์ผลในชีวิตของเราให้เป็นที่ขอบพระทัยของพระเจ้า การเรียนรู้ที่จะพึงพาพระวจนะคือการพัฒนาความเชื่อ

เนรมิตด้วยพระวจนะ

สิ่งที่ทำให้เราเข้าใจถูกหรือเดชแห่งพระวจนะได้ง่ายที่สุดคือการพิจารณาเรื่อง การทรงสร้าง “โดยพระวจนะของพระเจ้า พ้าสวารค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับ บริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์ทรงรวมรวมน้ำ ทะเลเมื่อนอย่างทำงาน และทรงเก็บที่ลึกไว้ในคลัง ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้น ยำเกรงพระเจ้า ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยืนตระลึงพรึงเพริดต่อพระองค์ เพราพระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็อุกมา” (สดุดี 33:6–9 TH1971)

จากข้อนี้เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่า สารพัดในโลกล้วนแล้วแต่บังเกิด ขึ้นโดยพระวจนะของพระเจ้า เราไม่อาจหยั่งถึงถุหานุภาพของพระองค์ ได้ แต่เราสามารถเห็นได้จากพระดำรัสว่า พระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่ ถ้อยคำที่กล่าวขึ้นมาล้อຍๆ แต่มีแก่นสารที่แท้จริงเสมอว่าโลกถูกซ่อนอยู่ในพระวจนะก่อนที่จะปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นมา เมื่อพระเจ้าตรัส พ้า สวารค์และแผ่นดินโลกจะบังเกิดขึ้น

เมื่อพระวจนะของพระเจ้ากำหนดชื่อให้สิ่งใด สิ่งนั้นก็บังเกิดขึ้น อะไร ก็ตามที่พระวจนะบรรยายถึงก็มีตัวตนอยู่ในพระวจนะนั้น ดังนั้นเป็นไปไม่ ได้ที่พระเจ้าจะมุสา เพราะเมื่อพระองค์ตรัสไปแล้วทุกสิ่งก็สำเร็จตามนั้น ดังที่มีเขียนไว้ว่า พระองค์ “ทรงเรียกสิ่งที่ไม่มีเส้นผ่าศูนย์กลาง สิ่งนั้นมีอยู่แล้ว”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(โรม 4:17 TNCV) นั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ มนุษย์ชอบตั้งชื่อให้ สิ่งต่างๆ แต่การตั้งชื่อของเรานั้นไม่มีพลังที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เมื่อมนุษย์เรียกสิ่งที่ไม่มีว่ามี สรุปได้อย่างเดียวว่าเป็นความเท็จ แต่พระเจ้า ไม่อาจมุสา กระนั้นพระองค์ตรัสสิ่งที่ไม่มีตัวตนราวกับว่ามีอยู่แล้ว ทั้ง ตรัสสิ่งสิ่งที่ไม่ปรากฏตัวและทรงเรียกชื่อของมันเหมือนกับเป็นสิ่งที่รู้จัก กันเป็นอย่างดี ที่เป็นเช่นนี้ก็ เพราะว่าเมื่อพระองค์ตรัสสิ่งสิ่งใด สิ่งนั้นก็ บังเกิดขึ้นทันที

ให้เราพิจารณาข้อความนี้อีกที “พระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา” ถ้า อ่านผ่านๆ ก็อาจจะเข้าใจผิดว่าพระองค์ตรัส แล้วหลังจากเวลาผ่านไปสัก พักหนึ่งมันก็ค่อยเกิดขึ้นมาด้วยตัวมันเอง ...¹ แต่ในความเป็นจริงทันทีที่ พระองค์ตรัส สิ่งเหล่านั้นก็มีครบ เพราะพระเจ้าตรัสสิ่งใด สิ่งนั้นก็มีขึ้นมา ทันที เพราะพระวจนะได้สร้างสิ่งนั้นขึ้น

เพราะเหตุนี้เองบ่อยครั้งที่คำพยารณ์ในพระคัมภีร์จึงเขียนราวกับว่า เหตุการณ์นั้นได้ผ่านไปแล้ว พระเจ้าตรัสสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นเหมือนสิ่ง นั้นสำเร็จแล้ว ไม่ใช่พระสิ่งเหล่านั้นมีอยู่ในประประสงค์ของพระองค์ แต่พระมีอยู่ในพระวจนะ สิ่งเหล่านั้นมีอยู่จริง และจะจริงไปกว่านั้นไม่ ได้ แม้ว่ายังไม่ปรากฏให้เห็นด้วยตา กีตาม

ด้วยเหตุนี้พระวจนะของพระเจ้าจึงเป็นกำลังและการหนุนใจให้กับทุก คนที่เชื่อ เพราะถ้อยคำที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า เป็นพระธรรมเดียวกันกับที่สร้างฟ้าสร้างดิน “พระคัมภีร์ ทุกตอนได้รับการถอดใจจากพระเจ้า” (2 ทิโมธี 3:16) เป็น “ลมพระโอชาڑี” ของพระองค์ ด้วยว่า “โดยพระวจนะของพระเจ้า ฟ้าสร้างดินก็ถูกสร้างขึ้น มา กับบริหารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอชาڑีของพระองค์” (สคุดี 33:6 TH1971)

1 ส่วนที่ผู้เขียนถอกลีเรื่องคำแปลของพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษยกตัวอักษร

ลมพระโอษฐ์ของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจในการสร้าง และโดยลมพระโอษฐ์นี้เองพระเจ้าได้ประทานพระบัญญัติและพระสัญญาไว้ในพระคัมภีร์

พระวจนะที่ทรงใช้ในการทรงสร้างคือฤทธานุภาพแห่งข่าวประเสริฐ เพราะข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อทุกคนที่มีความเชื่อ จะได้รับความรอด และฤทธานุภาพของพระเจ้านี้เห็นได้จากสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (โรม 1:16, 20) ฤทธานุภาพในการทรงไถ่คือฤทธานุภาพเดียวกันกับการทรงสร้าง เพราะการไถ่คือการสร้างใหม่นั่นเอง ดังนั้นผู้ประพันธ์สุดท้ายจึงอธิษฐานว่า “ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์” (สส. 51:10) และอัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขา ก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” (2 โครินธ. 5:17)

สภาพที่ถูกสร้างใหม่โดยข่าวประเสริฐคืออะไร คือความชอบธรรม เพราะอัครทูตเปาโลยังกำชับให้เรา “สมสภาพใหม่ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซ. 4:24) ความชอบธรรมหมายถึงการประพฤติชอบ ฉะนั้น อัครทูตเปาโลจึงเขียนว่า “เราเป็นผู้พระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้น ในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซ. 2:10)

“พระวจนะของพระเจ้าเที่ยงธรรม” (สส. 33:4 TH1971) พระคำรัสของพระองค์ชอบธรรม ในปัจุบันการพระองค์ตรัสไปยังความว่างเปล่า และโลกนี้ก็เกิดขึ้นมา เช่นเดียวกัน พระองค์ตรัสมายังผู้ที่ไร้ความชอบธรรม และถ้าคนๆ นั้นรับเอาพระวจนะที่ตรัสไว้ เขายก็จะได้รับความชอบธรรมที่มีอยู่ในพระวจนะนั้น “พระราชนิพัทธ์ที่ทำบารมี พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาให้บารมีโดยพระโลหิตของพระองค์ ความเชื่อจึงได้ผล

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบапที่ได้ทำไปแล้วนั้น” (โรม 3:23–25) พระเจ้าทรงสำแดงความชอบธรรมของพระคริสต์ในการลับล้างความบาป “ความเชื่อจึงได้ผล” คือเชื่อในพระวจนะ ความชอบธรรมจึงมาแทนที่ความบาป² ซึ่งความชอบธรรมของพระเจ้าที่แสดงให้เห็นนั้นไม่ใช่ความชอบธรรมที่เลื่อนลอย แต่เป็นความชอบธรรมที่แท้จริง และเป็นความชอบธรรมที่มีการประกอบกิจ เพราะพระวจนะของพระเจ้ามีชีวิตอยู่ เช่นไร ความชอบธรรมของพระองค์เป็นจริงและเคลื่อนไหวอยู่ เช่นนั้น

ที่อธิบายมาаниц่เพื่อช่วยให้เข้าใจว่าเรื่องการทรงสร้างนั้นมีความหมายอย่างไรเมื่อเราเชื่อ ชาตานอยากให้เราคิดว่าเรื่องนี้เป็นเทพนิยายหรือเป็นวรรณกรรมโบราณที่เราอ่านเพื่อความบันเทิงใจ นี่คือวิธีการของมารที่ใช้เพื่อลบหลู่ข่าวประเสริฐ ถ้าเรามองเรื่องการทรงสร้างแบบดูแคลนแล้ว ข่าวประเสริฐจะหมดฤทธิ์สำหรับเรา ชาตานก็ยังพ้อใจให้เราเข้าใจผิดว่าการทรงได้สำคัญและยิ่งใหญ่กว่าการทรงสร้าง เพราะการเชื่อเข่นนั้นแท้จริงแล้วไม่ได้ยกย่องการทรงได้ให้สูงขึ้น แต่เป็นการลดค่าลงต่างหาก การทรงໄล่และการทรงสร้างคือภารกิจเดียวกัน เราไม่สามารถยกย่องเชิดชูการทรงໄล่ได้นอกจากจะเห็นคุณค่าของการทรงสร้างให้มากขึ้นด้วย เมื่อมาก ging จุดนี้ บางคนก็พร้อมที่จะสรุปว่า สิ่งที่เป็นเครื่องเตือนใจของการทรงสร้าง ก็ต้องเตือนใจในเรื่องของการทรงได้ด้วยเช่นกัน และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ซึ่งจะขอกล่าวในโอกาสอื่น

2 ข้อความข้างต้นหลังพระธรรมโรม 3:23–25 ผู้แปลได้สรุปแนวคิดของผู้เขียนซึ่งใช้พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ KJV โดยใช้คำศัพท์และแนวคิดอิงจากฉบับภาษาไทย THSV

ความอ่อนแอบและ ถุทฐานุภาพ

มีสิ่งใดที่บอบบางแต่มีพลังอันยิ่งใหญ่อย่างใบหญ้าเล็กๆ ในหนึ่งใหม มันแหงใบโพลีชื่นมาจากดินแห้ง ค่อยๆ ดันก้อนหินดินกรวดให้หลุดทางของมันอย่างชาๆ มีพลังอันใดที่ดันสิ่งเหล่านี้ออกไปเล่า ไม่ใช่สัตว์น้อยใหญ่ ไม่ใช่กองทรายหรือตัวด้วง หากแต่เป็นเพียงใบหญ้าอ่อนเล็กๆ ในหนึ่ง ก้อนหินดินกรวดหนักกว่ามันหลายเท่า แต่ใบหญ้าอ่อนที่งอกขึ้นก็ผลักไสมันออกอย่างง่ายดายราวกับว่าไม่ต้องเสียพลังอะไรเลย ไม่มีใครอาจเสริมแต่งให้ใบหญ้านี้มีพลังเช่นนี้ได้ ถ้าเราค่อยๆ เอกก้อนดินมาวางทับลงบนใบหญ้า ใบหญ้าก็คงทั้งอุปทานน้ำหนักของก้อนดิน ดังนั้นคงต้องมีพลังอะไรบางอย่างที่ไม่ได้อยู่ในตัวของใบหญ้าเองซึ่งสามารถกระทำการใหญ่เช่นนี้ได้ และพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า พลังนั้นคือฤทธิ์เดชและชีวิตที่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าซึ่งบันดาลให้ใบหญ้างอกงาม เพราะพระเจ้าตรัสว่า ““แผ่นดินจะเกิดพีช” ... และก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:11)

ให้สังเกตดูตัวอย่างผลกระทบจิตใจของต้นโอกที่ราคาและเรศักยภาพ แต่เมื่อพิจารณาอีกทีเราจะเห็นถึงชีวิตที่ซ่อนเร้นและพลังมหัศจรรย์ที่ทำให้เปลือกแข็งของมันปริร้าว หยั่งรากเล็กเล็กลงไปในดินและชูกิ่งก้านน้อยๆ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ขึ้น ลำต้นเจริญงอกงาม ผลักดันสิ่งกีดขวางออกไป และแม้แต่ก้อนหิน ในหญ้าก็แตกกร้าวต่อหน้าตันโถกนั้น แล้วชีวิตที่มองไม่เห็นและพลังพิเศษใน ลูกโว้กคืออะไร มันคือชีวิตและฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระเจ้า เพราะ พระองค์ตรัสว่า “‘แผ่นดินจะเกิดพีช คืออัญพีชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน’ และก็เป็นดังนั้น”

(ปฐมกาล 1:11)

เป็นสิ่งที่

แม้ว่าใบหญ้า **และลูกโว้ก** คือสองสิ่งที่นับบ้างและไร้ค่า แต่เมื่อความ อ่อนแօได้รับการเสริมกำลังด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ก็จะกลายเป็นพลังมหาศจรรย์ ตัวเราก็เข่นเดียวกัน เราขาดกำลัง ไม่ต่าง อะไร กับใบหญ้า เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า “ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขามา เมื่อันหญ้า เขาเจริญขึ้นเมื่อันดอกไม้ในทุ่งนา” (สคุดี 103:15) “ชีวิตของ ท่านเป็นเช่นใดเล่า ท่านก็เป็นเช่นหมอกที่ปราກอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็หาย ไป” (ยกอุบ 4:14 TH1971) เราอ่อนแօและไร้กำลัง ไม่อาจดูแลตัวเองได้ แม้แต่ครู่เดียว เราไม่สามารถต้านทานแม้แต่การทดลองเล็กๆ น้อยๆ ที่สุด และไม่อาจกระทำการดีๆ ได้โดยลำพังเลย

แต่จงพิจารณาอีกทีถึงพลังที่ไม่เห็นด้วยตาซึ่งมาสุมทับให้เราประกอบ ด้วยชีวิตใหม่ และดูเลิด เรายัง “จึงพิชตอาณาจักรต่างๆ ปกคล้องด้วยความ เที่ยงธรรม ได้รับสิ่งต่างๆ ที่ทรงสัญญาไว้ ได้ปิดปากสิงโต ได้ดับไฟที่ ไฟม้ออย่างรุนแรง ได้พันจากคมดาบ ได้เปลี่ยนจากคนอ่อนแօมาเป็นคน เช้มแข็ง มีกำลังมากในการสังเวย ได้ตีกองหพของประเทศอินๆ แตก พ่ายไป” (ธีบูร 11:33-34) เราเคยขาดกำลัง แต่บัดนี้กลับเข้มแข็ง ในจุด ที่เคยสั่นสะท้านและล้มเหลว บัดนี้กลับยืนตระหง่านดุจดังบ้านที่สร้างไว้ บนศีลาอันมั่นคง

ฤทธานุภาพที่มองไม่เห็นคืออะไร ชีวิตใหม่ในตัวเรามาจากไหน คือ ชีวิตและฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระเจ้าที่บวกกับความอ่อนแօของ

เรา คือชีวิตและฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง เพาะพระราชองค์ทรงประกอบกิจฝ่านพระวจนะของพระองค์ พระเจ้า “ทรงทำงานในท่านทั้งหลาย ให้เกิดผลเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์” (อีบูร 13:21 TH1971) “เพาะพระเจ้าคือผู้ทรงกระทำกิจภายในท่าน ให้ท่านตั้งใจและทำงานพระประสังค์อันดีของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13 TNCV)

ลำพังเรารองถ้าปราศจากพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ก็เหมือนบ้านที่ถูกสร้างไว้บนทราย เมื่อพายุถล่มและน้ำท่วมขึ้นก็ไม่มีสิ่งใดค้ำจุนให้ยืนหยัดมั่นคงอยู่ได้ เป็นไปไม่ได้ที่จะยืนต่อสู้รสมรสมชีวิตด้วยตนเอง เพราะในตัวเราไม่มีกำลังอันใดเลย

แต่ถึงแม้เราจะเป็นผู้ที่อ่อนแอกลุ่มที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษย์ก็ตาม พระเจ้าทรงพร้อมที่จะรับເเอกสารอย่างเรา ถ้าเพียงแต่เรายอมจำนนต่อพระองค์ พระองค์จะทรงประกอบกิจอันยิ่งใหญ่ในผู้ที่ต้องการการเสริมกำลังโดยผ่านฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระองค์ พระองค์ชอบพระทัยในการช่วยเราเช่นนี้ “พระเจ้าได้ทรงเลือก ... พวกที่โลกถือว่าอ่อนแอก เพื่อทำให้พวกที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไม่สำคัญ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อไม่ให้มนุษย์สักคนหนึ่ง อิอัดเฉพะพระพักตร์พระเจ้าได้” (1 โคринธ 1:27–29)

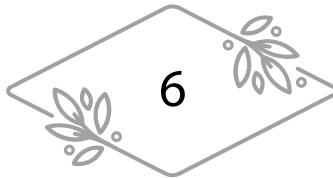
พระองค์ตรัสว่า “ทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม ก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างบ้านของตนไว้บนศีลา” (มัทธิว 7:24) ฉะนั้นเมื่อเราน้อมรับເเอกสารวจนะของพระเจ้าเข้ามาในใจและยินยอมให้พระวจนะนั้นกระทำการ นั่นคือการสร้างชีวิตบนศีลาอันมั่นคง พระเยซูเองทรงอยู่ในพระวจนะและทรงเป็นพระวอาท (ดู ยอห์นบทที่ 1 และ 6) ดังนั้นเมื่อเราก่ออ้มใจยอมรับເเอกสารวจนะ พระเยซูก็เสด็จเข้ามาประกอบกิจภายในใจของเรา ด้วยเหตุนี้หน้าที่ของเราก็คือยินยอมและรับເเอกสารวจนะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

นั้น ส่วนพระเยซูคือพระวิทยาแห่งชีวิตผู้ประทานฤทธิ์อำนาจทั้งปวงและจะกระทำการทั้งหมดผ่านตัวเรา ถ้าเพียงแต่เรายอมจำนนต่อพระองค์

การที่จะใกล้ชิดกับคนที่ติดสนิทกับพระคริสต์นั้นไม่เพียงพอ หากแต่เราต้องมาหาพระองค์ด้วยตัวเอง พระองค์ทรงเป็นพระวิทยาและพระศิลป์ที่มีชีวิต เมื่อเราให้พระองค์เป็นรากฐานชีวิตเราก็จะเป็นดังศิลป์ที่มีชีวิต เพราะได้รับชีวิตจากพระองค์ เราจึงจะเจริญเติบโตอยู่บนรากฐานนั้นจนเราภักดีเป็นส่วนหนึ่งของรากฐาน และรากฐานนั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลย ~~ในที่แห่ง~~ ที่เราจะมีเรียวย่างกำลังเพื่อยืนยันด้วยสัญญาครั้งที่มารสุ่มชีวิตพัดผ่านเข้ามา

เมื่อมองไปที่ใบหญ้าและตระหนักถึงสภาพที่อ่อนแอของตน อย่าได้รู้สึกห้อ侗อย แต่จงเกยหน้าขึ้นและสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เข้มแข็ง สามารถนำพาผู้ที่อ่อนแอที่สุดและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และจะทรงเสริมกำลังให้เราโดยพระวิจนะของพระองค์ “ด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้น ตามอันภาพแห่งพระสิริของพระองค์” (โคลอสสี 1:11)

ชัยชนะในพระคริสต์

พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเกิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (约翰福音 16:33 TH1971)

เหตุใดเราจึงควรยินดีในความจริงข้อนี้ ทำไมเราต้องชื่นชมยินดีที่พระเยซูชนะโลกเล่า ในเมื่อตัวเราเองก็ต้องชนะโลกเข่นกัน สังฆธรรมอันประเสริฐที่จะตอบคำถามนี้คือ เราไม่ได้ชนะด้วยลำพังเราเอง แต่มีชัยชนะในพระเยซู

อัครทูตเปาโลเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์ว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงนำเราในขบวนแห่งความมีชัยในพระคริสต์เสมอมา และทรงให้กลิ่นหอมแห่งความรู้สึ้งพระองค์ฟุ้งกระจายผ่านทางเราไปทุกหนแห่ง” (2 โครินธ์ 2:14 TNCV) เราจะมีชัยชนะในพระคริสต์เสมอได้อย่างไร คำตอบง่ายๆ คือ เนื่องจากพระองค์ทรงมีชัยเหนือทุกสิ่ง ชัยชนะของเราจึงอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทรงอดทนต่อการทดลองเข่นเดียวกับเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ปราศจากความผิดบาป¹ พระองค์ทรงเพชริญกับอุปสรรคทุกอย่างที่อาจทดลองเราได้ และทรงได้ชัยชนะ ไม่ว่าจะเป็นโลกภัยวิสัย เนื้อ

1 ดูอีบру 4:15

put in text

อยู่ด้วยความเชื่อ

หนังหรือผู้มารชาตาน เมื่อสิ่งเหล่านี้มาประจันหน้ากับองค์พระคริสต์ผู้มีชัย มันมีแต่จะต้องพ่ายแพ้ไป เพราะองค์ได้ชัยชนะแล้ว ฉะนั้นเราจึงได้รับชัยชนะในพระคริสต์ เพราะเมื่อเราร้อยูในพระองค์ การทดลองต่างๆ จึงมาประจันหน้ากับพระองค์ เราจึงไม่ต้องต่อสู้ด้วยลำพังตัวเอง เมื่อเราซ่อนความอ่อนแอกวายให้ฤทธานุภาพของพระคริสต์ พระองค์จะทรงเป็นฝ่ายต่อสู้เพื่อเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ชนะแล้ว และศัตรูผู้แพ้พ่ายไม่อาจหวังที่จะชนะพระองค์ได้อีก

เรารู้การทำย่างไรเพื่อจะได้ชัยชนะ เพราะเหตุใดเราจึงล้มเหลวบ่อยๆ คำตอบที่ชัดเจนก็คือ เราไม่อาจชนะได้ถ้าเราไม่ได้อยูในพระคริสต์ สิ่งที่ต้องทำคือ รับเอาชัยชนะของพระองค์ พระองค์ชนะแทนเราเพื่อพระองค์ จะได้ประทานชัยชนะนั้นให้แก่เรา ส่วนเราจะรับเอาชัยชนะนั้นมาด้วยความเชื่อ เพราะด้วยความเชื่อนี้เองเราจึงรับพระคริสต์เข้ามาในใจ

นี่คือความหมายของอัครทูตยอห์นที่กล่าวว่า “ความเชื่อของเรานี่ แหลกคือชัยชนะที่พิชิตโลก” (1 ยอห์น 5:4 TNCV) จนนำเอาพระคริสต์เข้ามาในใจและในชีวิตโดยทางความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 3:17) พระองค์ทรงดำรงอยู่ในฐานะผู้มีชัยเหนือนักสู้สิ่งที่เราต้องเผชิญและเอาชนะในชีวิตคริสเตียน

สจดรวมอันประเสริฐประภูมิขัดแจ้งคือ ชัยชนะเหนือการทดลองและอุปสรรคทุกอย่างก็เป็นของเราแล้วในพระคริสต์ ดังนั้นเราจึงไม่ต้องต่อสู้ด้วยจิตใจที่ท้อแท้ แต่ด้วยความมั่นใจ โดย paran กว่าเราจะไม่ล้มแม้ศัตรูจะน่ากลัวสักเพียงใดก็ตาม เพราะการต่อสู้นั้นได้จบลงไปแล้วและพระคริสต์ทรงหยิบยกชัยชนะนั้นแก่เรา ขอเพียงแต่เรารับไว้และทูลต่อพระองค์ว่า “สา箍การแต่พระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เรา โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โคrinth 15:57)

พระวจนะในใจ

“จงให้พระวจนะของพระคริสต์เปี่ยมล้นอยู่ในท่าน” (โคโลสี 3:16 TNCV) หากเข้าใจอย่างถูกต้องแล้ว ข้อนี้คือคำตอบที่อธิบายการดำเนินชีวิต คริสเตียน จะนั้นจึงขอใช้เวลาเล็กน้อยในการพิจารณาถึงองค์ประกอบ ของเรื่องนี้

แน่ที่เดียว มีฤทธิ์อำนาจในพระวจนะของพระเจ้ามากกว่าหนังสือ เล่มใด พระองค์ตรัสผ่านผู้เผยแพร่พระวจนะเยเรเมีย~~ว่า~~^{ล่า}ตักเตือนผู้เผยแพร่ พระวจนะเที่ยมเท็จที่กล่าวถ้อยคำของเขามาลงแทนพระวจนะของพระเจ้า ว่า “‘fangข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี’ ... พระเยโฮ瓦ห์ตรัสว่า ‘ถ้อยคำของเรามิ่งเหมือนไฟหรือ หรือเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็น ชิ้นๆ’” (เยเรเมีย 23:28-29 TKJV)

พระวจนะที่สะสมไว้ในใจจะป้องกันเราไว้จากการทำบาป “ข้าพระองค์ได้เก็บรักษาพระธรรมรัสรของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาป ต่อพระองค์” (สคดี 119:11) ส่วนคนชอบธรรมนั้น สาเหตุที่ย่างเท้าของเขามิ่งพลาดก็ เพราะ “ธรรมบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเข้า” (สคดี 37:31) ดาวิดยังกล่าวด้วยว่า “โดยอาศัยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี่ยงพันทางของคนโหดร้าย” (สคดี 17:4)

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระวจนะของพระเจ้าคือเมล็ดพันธุ์ที่ให้เราบังเกิดใหม่ อัครทูปเปโต

กล่าวว่า “เมื่อพวกร่านได้ชาระจิตใจให้บริสุทธิ์แล้วด้วยการเชื่อฟังความจริง จนมีใจรักพื่นองอย่างจริงใจ พวกร่านจะรักกันให้มากด้วยน้ำใจ จริง ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดพันธุ์ที่เสื่อมลายได้แต่จากเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมลาย คือจากพระวจนะของพระเจ้าที่มีชีวิต และดำรงอยู่” (1 เปโตร 1:22–23) เมื่อเรามาเป็นของพระคริสต์ เราจึงได้บังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวจนะของพระเจ้าคือเมล็ดพันธุ์ ซึ่งเราได้ถูกสร้างใหม่และเริญเติบโตจากเมล็ดพันธุ์นี้

พระวจนะมีพลังที่ให้ชีวิต ซึ่งพระวจนะเองก็มีชีวิตอยู่ และทรงพลานุภาพ ผู้ประพันธ์สุดดีได้ทูลขอให้มีชีวิตตามพระวจนะของพระองค์ แล้วจึงทูลว่า “นี่คือการปลอบโยนในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระสัญญาของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์” (สคดี 119:25, 50)

พระเยซูตรัสไว้ใน约翰 6:63 อย่างชัดเจนว่า “พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหันนั้นไม่มีประโยชน์อะไร ถ้อยคำที่เรอกล่าวกับพวกร่านมา จากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” คำตรัสนี้แสดงให้เห็นว่าฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์คือศัยอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า

เมื่อทราบหนักกว่าพระวจนะคือเมล็ดพันธุ์ที่ให้ท่านบังเกิดสู่ชีวิตใหม่ และการเก็บรักษาพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจจะป้องกันเราจากการทำบาป เราจึงจะสามารถเข้าใจพระธรรม 1 约翰 3:9 ได้ไม่ยาก “ไม่มีใครที่เกิดจากพระเจ้าแล้วยังคงทำบาปต่อไป เพราะเมล็ดพันธุ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในเขา เช่นไม่อาจทำบาปต่อไป เพราะเขาได้บังเกิดจากพระเจ้า” (TNCV) เรื่องนี้ไม่มีความสับซ้อนใดๆ ในพระวจนะของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดของเราและสร้างเราขึ้นใหม่ “ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) แน่นอนว่า พระวจนะจะกระทำสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต่อเมื่อเรารับ

มาด้วยความเชื่อที่เรียบง่าย แต่พระจนะไม่สื้นถูกอธิปเปรเม้มแต่น้อย ดังนั้น ถ้าหากพระจนะอันศักดิ์สิทธิ์ที่ให้การบังเกิดใหม่นั้นยังคงดำรงอยู่ในเรา พระจนะนั้นจะรักษาเราไว้ในสภาพที่ถูกสร้างขึ้นใหม่อยู่เสมอ พระจนะของพระเจ้ามีคุณที่เดชในการคุ้มครองเราไม่ให้ล้มพ้อๆ กับคุณที่อำนวยในการสร้างเราให้เป็นคนใหม่ตั้งแต่ต้น

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของเราในเรื่องนี้ เมื่อมาชาตานมาทดลองพระองค์ในแต่ละครั้ง พระองค์ทรงตอบเพียงอย่างเดียวว่า “มีคำเขียนไว้ว่า” ตามด้วยข้อพระคัมภีร์ที่ตรงประเด็นกับการทดลองในครั้งนั้น ถ้าเราต้องการจะยืนหยัดอยู่ได้เราเก็ตต้องทำเหมือนพระเยซู ไม่มีวิธีอื่น ดังถ้อยคำของดาวิดที่กล่าวไว้ว่า “โดยอาศัยพระจนะจากพระไออุปัชช์ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี่ยงพ้นทางของคนโหดร้าย” (สคุดี 17:4)

พระคัมภีร์เขียนถึงตอนที่ “ผู้กล่าวหาพื่น้องของเขา” ถูกเหวี่ยงลงจากสวรรค์ว่า “พวกเขานะพญาumarด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก¹ และด้วยคำพยาานของพวกเขามอง” (วิรรณ์ 12:11) คำพยาานของพวกเขาก็คือพระจนะของพระเจ้าอันเป็นที่ปรึกษินิของผู้ประพันธ์สุดดี พวกเขาระนาชาตานด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และด้วยพระจนะของพระเจ้านั่นเอง

การอาชนาชาตานจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีพระจนะของพระเจ้าอยู่ในใจของเราเท่านั้น พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเตือนสติเราให้ระลึกถึงความจริงขณะที่เข้าสู่การทดลอง แต่ถ้าเราไม่เคยรู้จักความจริงเหล่านั้นมาก่อนก็คงเป็นไปไม่ได้ที่จะระลึกถึงมัน อย่างไรก็ตามหากว่าเราได้สะสมพระจนะของพระเจ้าไว้ในใจ เมื่อเราประสบกับการทดลองพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนสติให้ระลึกถึงพระจนะในข้อที่จะทำให้แผนการของมารล้มเหลวไป

มาตรฐาน

¹ พระเมษโปดก แปลว่าลูกแกะ หมายถึงพระเยซู

อยู่ด้วยความเชื่อ

คริสเตียนทุกคนสามารถเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชของพระวจนะในสถานการณ์ที่ต้องเผชิญกับการทดลอง เมื่อเราถูกทดลองให้คิดหลงตัวเองเพราความสำเร็จในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการสำเร็จจริงหรือคิดไปเองก็ตาม พระธรรมข้อนี้จะช่วยเตือนสติ “ครการทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ไม่ได้รับมา ถ้าท่านได้รับมา ทำไม่จึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านไม่ได้รับมา” (1 โคrinth 4:7) เมื่อจิตใจว้าวุ่นไปด้วยความคับแคน พระวจนะของพระองค์สามารถช่วยให้ใจสงบได้ โดยให้คำนึงว่า “ความรักนั้นก็อดทนนานและมีใจปราบี ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ซ่างจดจำความผิด” (1 โคrinth 13:4-5) เมื่อถูกยุ่งให้โกรธเคืองจนจะทนไม่ไหว คำตักเตือนของพระเจ้า มีผลให้ใจสงบ “ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องไม่เป็นคนที่ชอบทะเลาะ แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน” (2 ทิโมธี 2:24) นอกจากนี้ก็ยังมี “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่” (2 เปโตร 1:4) ที่จะนำชัยชนะมาให้ เมื่อเรียกพระสัญญาเหล่านั้นไว้ด้วยความเชื่อ มีคริสเตียนอาวุโสจำนวนมากที่สามารถเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ซึ่งอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า แม้ว่าจะเป็นการอ้างข้อพระคัมภีร์เพียงไม่กี่คำก็ตาม

แล้วฤทธิ์เดชนั้นมาจากไหน คำตอบก็อยู่ในพระคำรับสั่งของพระเยซู คริสต์ที่ตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกร่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (约翰 6:63) มาจากวิญญาณเดิมหรือ ก็มาจากการวิญญาณของพระคริสต์ ฉะนั้นฤทธิ์เดชของพระวิญญาณจึงอยู่ในพระวจนะแท้จริงพระคริสต์เองทรงดำรงอยู่ในพระวจนะ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระว่าท่านนั้นเอง

คริสต์ที่เข้าใจข้อล้าลึกเรื่องการทรงคลื่นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะเข้าใจถึงการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู เพราะทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกัน “พระว่าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” (约翰 1:14 TNCV) เราไม่อาจที่

จะเข้าใจได้ว่าพระคริสต์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้าอย่างครบถ้วน จะมารับสภาพมนุษย์ผู้ต่ำต้อยที่ต้องทนต่อความเจ็บปวดเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคนในขณะเดียวกันได้อย่างไร ฉันได้ก็ฉันนั้น เราไม่อาจเข้าใจได้ว่าเป็นไปได้อย่างไรที่พระวจนะของพระเจ้าจะถูกเขียนขึ้นด้วยมือของมนุษย์ที่รู้การพิດพลาด และมีเอกลักษณ์เฉพาะตามแบบผู้เขียนแต่ละคน แต่ในขณะเดียวกันก็ยังเป็นพระวจนะอันบริสุทธิ์และไม่ผิดเพี้ยนของพระเจ้าได้แน่ที่เดียว ถูกร่านุภาพของพระเจ้าที่ปราภ្យาอยู่เมื่อพระว่าทະทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นฤทธิ์อำนาจเดียวกันกับที่อยู่ในพระวจนะของพระเจ้าซึ่งพวกอัครทูตและผู้เผยแพร่พระวจนะได้เขียนไว้เพื่อเราทั้งหลาย

ด้วยเหตุนี้เราจึงเริ่มซาบซึ้งในถูกรานุภาพที่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า “โดยพระวจนะของพระเจ้า ฟ้าสรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” (สกุดี 33:6 TH1971) พระคริสต์ทรงสร้างโลกและดวงดาวต่างๆ “ทรงคำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (อีบру 1:3) ฤทธิ์อำนาจที่อยู่ในพระวจนะคือถูกรานุภาพเดียวกันกับที่ตรัสสั่งให้โลกต่างๆ เกิดขึ้นมา และเป็นฤทธิ์เดชเดียวกันกับที่คำจุนดวงดาวทั้งหลายให้โคจรตามวิถีของมัน แท้จริงแล้วถ้าเราจะศึกษาและไตร่ตรองถึงพระวจนะของพระเจ้าก็จะคุ้มค่ากับเวลาเป็นอย่างยิ่ง

การไตร่ตร瑜ถึงพระวจนะจะนำพระคริสต์เข้ามายังใจของเรา ในพระธรรมอหันบทที่ 15 พระองค์ตักเตือนเราให้เข้าสินิทอยู่ในพระองค์ และยอมให้พระองค์เข้าสินิทอยู่ในเรา หลังจากนั้นไม่กี่ข้อพระองค์ตรัสถึงการเข้าสินิทนี้ โดยให้พระวจนะของพระองค์ฝังอยู่ในใจ (约翰 15:4, 7) พระคริสต์จะเข้าสินิทและดำรงอยู่ในใจของเราได้โดยผ่านพระวจนะของพระองค์ เพราะอาจารย์เปาโลกล่าวว่า พระคริสต์จะดำรงอยู่ในใจของท่านด้วยความเชื่อ (เอเฟซัส 3:17) และ “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็ “พระภาระการประกาศพระวจนะของพระเจ้า”
(โรม 10:17 NKJV)

มีหลายคนเฝ้าประทานให้พระคริสต์เข้ามาสถิตในใจ และพากษา
คิดไปว่า สาเหตุที่พระองค์ไม่ประทับในใจก็เป็นเพราะพากษาไม่ดีพอ
จึงตั้งต้นขวนขวยบำเพ็ญตนเพื่อให้เป็นที่โปรดปรานของพระคริสต์ แต่
ก็เปล่าประโยชน์ เพราะพากษาลืมไปว่า ที่พระคริสต์จะเข้ามาสถิตในใจ
ของผู้หนึ่งผู้เด่นนี้ ไม่ใช่เพราะใจผู้นั้นปราศจากความบาป แต่เพื่อช่วยผู้
นั้นให้พ้นจากความบาปต่างหาก เป็นไปได้ที่พากษาไม่เคยรู้ว่าพระคริสต์
อยู่ในพระวจนะของพระองค์ และถ้าเพียงแต่รับเอาพระวจนะนั้นเข้ามา
ในใจอย่างต่อเนื่อง และยอมดำเนินชีวิตตามอิทธิพลของพระวจนะนั้น
พระคริสต์จะดำรงอยู่ในใจของเขา เมื่อเราเก็บรักษาพระวจนะของพระเจ้า
ไว้ในใจและคร่ำครวญถึงพระวจนะนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งมีความ
เชื่อในพระวจนะนั้นเหมือนเด็กเล็กที่เชื่อสนิทใจ เมื่อนั้นแหล่พระคริสต์
จะสถิตอยู่ในใจโดยความเชื่อ และเราจะมีประสบการณ์ถึงฤทธานุภาพ
แห่งการทรงสร้างของพระองค์

เมื่อเราเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยการอธิษฐานตามลำพัง และพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทรงเตือนสติให้ระลึกถึงพระสัญญาหรือคำตักเตือนในพระคัมภีร์
และเรารับเอาพระวจนะเหล่านั้น พระคริสต์จะสถิตในใจด้วยฤทธานุภาพ
เดียวกันกับที่ใช้ในการสร้างโลกจากความว่างเปล่า ซึ่งเป็นเรื่องที่ประเสริฐ
ยิ่งนักที่ทำให้เราเห็นถึงสั่งสร้างรารศีของพระวจนะ ด้วยเหตุนี้เองดาวิดจึงไม่
เคยเบื่อหน่ายที่จะสรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อเราพิจารณา
แล้วว่าพระเจ้าทรงอยู่ในพระวจนะก็ขอให้เราได้รับการเสริมกำลังขึ้นใหม่
ในการดำเนินชีวิตโดยใช้เวลา กับพระวจนะอันเป็นที่มาของฤทธานุภาพ
ของพระองค์

ความเชื่อและลมหายใจ

“คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อ” (โรม 1:17 TNCV) นั่นหมายความว่าชีวิตทั้งหมดจะดำเนินไปด้วยความเชื่อ ดังที่อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้เดิ่งรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) ความเชื่อไม่ได้เกิดขึ้นมาแล้วอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วymam ถ้าเราเชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในวันนี้แล้วพรุ่งนี้ก็ลับสัยในสิ่งนั้น ก็แสดงว่าไม่ใช่ความเชื่อจริงๆ เพราะความเชื่อจะมีความต่อเนื่อง ซึ่งมีรากฐานนิรันดร์ เราจะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยการหายใจ และไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ถ้าหายใจวันเว้นวัน ความเชื่อถูกเข่นเดี่ยวกัน เมื่อความเชื่อของเรายุ่งลง ชีวิตแห่งความชอบธรรมก็พลอยดับสูญไปด้วย ถ้ารักษาความเชื่ออยู่เสมอตระบันเท่าที่มีลมหายใจ เรา ก็จะมีความชอบธรรมตราบชั่วชีวิต

รอดเดียวัน[†]

รอดในปัจจุบัน

พระเจ้าทรงสรรพเวลาสถิต คือทรงสถิตอยู่ในนิรันดร์กาล อดีตปัจจุบันและอนาคตล้วนแต่เป็นเรื่อง ‘ปัจจุบัน’ สำหรับพระองค์ ฉะนั้นพระสัญญาและพระพรทุกอย่างที่พระองค์ทรงมีให้เราล้วนแต่เป็นเรื่องของปัจจุบัน เช่นกัน พระองค์จึงเป็น “ความช่วยเหลือที่พร้อมเสมอ” (สคดี 46:1 TNCV) เพราะเราอยู่แต่เฉพาะในปัจจุบัน ไม่อาจอยู่ในอนาคตได้แม้แต่ชั่วขณะเดียว เราอาจคาดหวังสิ่งต่างๆ ในอนาคต แต่ในความจริงเรามีเพียงปัจจุบัน เพราะเมื่อพรุ่งนี้มาถึงมันก็คือวันนี้สำหรับเรา สิ่งที่หวังไว้สำหรับอนาคต จะเป็นเพียงความต่อเนื่องของสิ่งที่เรามีอยู่ในปัจจุบัน และทุกสิ่งนั้นมีอยู่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงสัญญาว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มทอิว 28:20)

อัครทูตเปาโลถวายสา箍การแต่พระเจ้าพระพะพระองค์ “ประทานพร ฝ่ายจิตวิญญาณทุกอย่างแก่เราในสวรรคสถานโดยพระคริสต์” (เอเฟซส 1:3) พระสัญญาของพระเจ้าสำหรับอนาคตจะต้องเป็นของเราในปัจจุบัน ถ้าเราจะได้ประโยชน์จากพระสัญญาเหล่านั้น “พระว่าพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าล้วนแต่เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าอาเมน โดยพระองค์ ซึ่งเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (2 โครินธ 1:20) เนื่องด้วย “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่” เราจึง “มีส่วนในพระลักษณะของ

พระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) สรุปราชคริสต์ในสวรรค์จะเป็นเพียงการเปิดเผยของสิ่งที่เรามีอยู่แล้ว คือพระเยซูคริสต์ผู้สถิตภายในเรา นี่แหละเป็นความหวังเดียวที่เรามีในสวรรค์คือการที่พระคริสต์สถิตในใจ

“พระเยซูคริสต์ทรงเหมือนเดิมทั้งวันนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิตย์” (อีบру 13:8) พระวจนะของพระเจ้า “ทรงชีวิตและยืนยงถาวร” (1 เปโตร 1:23 TNCV) เราไม่ได้มีสัมพันธภาพกับถ้อยคำที่เสมือนตายไปแล้ว ซึ่งกล่าวไว้นานเกินจนหมดความหมายและขาดซึ่งกันอีกด้วย แต่พระวจนะที่เราสัมพันธอยู่นั้นยังคงมีชีวิตเหมือนคราวที่ตรัสไว้ในอดีต แท้จริงพระวจนะจะเกิดประโยชน์แก่เรา ต่อเมื่อเรารับไว้เสมือนหนึ่งว่าพระองค์ตรัสกับเราโดยตรง “เมื่อท่านหันหลังได้รับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้าซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เฮเศโลนิกา 2:13) “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์” (2 ทิโมธี 3:16) ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงล้วนแต่เกี่ยวข้องกับปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ไม่มีวันที่เราจะเติบโตจนถึงจุดที่พระคัมภีร์หมดความหมาย ไม่มีข้อพระคัมภีร์แม้แต่ข้อเดียวที่ล้าสมัย แม้กระหึ่งคริสตีย์ในที่อา Vu-Si และมีประสบการณ์มากมายก็ยังต้องการพระคัมภีร์ทุกข้อ ไม่อาจละเว้นไปเลย สักข้อเดียว ข้อพระคัมภีร์ที่นำเรามากลิ่งพระผู้ช่วยให้รอดเป็นข้อเดียวกันกับที่จะรักษาเราไว้ให้ติดสนิทกับพระองค์ ถึงแม้ความเข้าใจของเราพัฒนาขึ้น และตาใจของเราเห็นได้ชัดขึ้นก็ตาม แต่พระวจนะทุกตอนลึกซึ้ง และกว้างไกลไร้ขอบเขต ฉะนั้นความเข้าใจของเราเพิ่มมากขึ้นเท่าไร พระวจนะของพระองค์จะมีความหมายสำหรับเรามากขึ้นเท่านั้น

จักรวาลดูยิ่งใหญ่สำหรับนักดราศาสตร์ ต่างกับคนทั่วไปที่ไม่เคยส่องกล้องโทรศัพท์ มีเรามองดูดาวด้วยตาเปล่า ดูเหมือนดาวอยู่ไกลมาก

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่เมื่อใช้กล้องโทรทรศน์ขนาดใหญ่ส่องไป ก็พบว่ายังมีดวงดาวที่ไม่กลอกไปอีก ยิ่งมองไกลเท่าไรในจักรวาลก็ยิ่งมีอะไรให้เราศึกษา พระคัมภีร์ ก็เข่นกัน ยิ่งค้นหา ก็ยิ่งมีให้ค้น พระสัญญาของพระเจ้าที่เราเห็นว่าล้ำค่า เมื่อเรารีบมุ่งเข้าไป ก็จะมีความหมายมากยิ่งขึ้นเมื่อเราได้รับรองและนำมาใช้ในชีวิตจริง

พระธรรมของพระเจ้าเป็นแสงที่ส่องในความมืด (ดู 2 เปโตร 1:19) เป็นการเปิดเผยของพระเยซุสคริสต์ผู้ทรงเป็นแสงสว่างของโลก ฉะนั้น พระคัมภีร์จึงเป็นโคมไฟ (ดู สดุดี 119:105; สุภาษิต 6:23) ท่านอาจเคยได้ยิน เรื่องกระสาสีเรือหนุ่มคนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุมพวงมาลัยเรือใน กลางคืน โดยถูกกำหนดให้มุ่งไปตามดาวดวงหนึ่งที่กำหนดไว้ เวลาผ่านไป สองสามชั่วโมง นักเดินเรือหนุ่มนี้ก็เรียกกับปัตตันและขอติดตามดาวดวงใหม่ เพราะเขาผ่านดาวดวงแรกไปแล้ว ปัญหาอยู่ที่ไหน คือเขาได้กลับเรือและ มุ่งไปในทิศตรงกันข้ามกับดาวดวงที่กำหนดไว้ นั้น คนที่บอกว่าเขาโടေแล้ว และไม่ต้องการพระคัมภีร์ก็เป็นเช่นนั้นด้วย ปัญหาคือเขาได้หันหลังให้ พระวจนะนั้นเอง

ข่าวประเสริฐคืออะไร “ข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16) เป็นฤทธิ์ของพระเจ้าในปัจจุบัน เมื่อเราเชื่ออยู่ในปัจจุบันเพื่อให้เราได้รับความรอด แล้วฤทธิ์ของพระเจ้าที่ว่า “จะช่วยให้เราอดพ้นจากอิรรบ้าง” พระเยซุสทรงเป็น ฤทธิ์ ของพระเจ้า และมีคำเขียนถึงพระองค์ว่า “จงเรียนนามท่านว่า เยซุส เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากบาปของพากษา” (มัทธิว 1:21) “คำกล่าววนิสัยจริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่า พระเยซุสคริสต์เด็ดขาดในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด” (1 ทิโมธี 1:15) ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงเป็นฤทธิ์ของพระเจ้าที่จะช่วยเราให้รอดพ้น จากการบาป แต่เป็นฤทธิ์ในปัจจุบัน เพราะความบาปมีอยู่ตลอด

เวลา และฤทธานุภาพนั้นจะมีประโยชน์สำหรับเราก็ต่อเมื่อเราเชื่อเท่า�้น “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) เราหยุดเชื่อ เมื่อไหร่ เมื่อนั้นเราก็ถอยเป็นคนบาปทันทีเสมือนหนึ่งว่าเราไม่เคยเชื่อ ความเชื่อของเมื่อawanช่วยเราในวันนี้ไม่ได้ เมื่อนอกกับการหายใจเมื่อawan ไม่ได้ต่อชีวิตของเรารออยไปได้ถ้ารายดูหายใจในวันนี้

ข่าวสารที่มาถึงพวกราเมื่อพระคริสต์จวนจะเสด็จมา�ั้นคือ “เจ้าพูด ว่า ‘ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่าเจ้า เป็นคนนำสมเพช นำสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย” (วีรวรรณ 3:17) เราได้เติบโตจนกระทั่งข้อนี้หมดความหมายสำหรับเราหรือไม่ เปล่า เลย เราจะได้รับพระพรเมื่อยอมรับว่าข้าวินิจฉัยของพระองค์เป็นความจริง แล้วพระองค์จะเสด็จมาประทานทุกสิ่งที่เราขาดอยู่ เมื่อเราทูลว่า “ข้าแต่ พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเกิด” (ลูกา 18:13) เมื่อ นั้นเราจึงจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม

เราต้องอธิฐานเข่นนั้นอย่างต่อเนื่องเพื่อเราจะยังถูกนับว่าเป็นคน ชอบธรรม “ เพราะทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อม ตัวลงจะได้รับการยกขึ้น ” (ลูกา 18:14) อัครรูตเปาโลกล่าวว่า “ คำกล่าววนี้ สัตย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระเยซุสคริสต์เสด็จมาใน โลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกรคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัว เอ้ ” (1 ทิโมธี 1:15) ให้สังเกตถ้อยคำของอาจารย์เปาโล ท่านไม่ได้กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเคยเป็นตัวเอ้ ’ แต่กล่าวว่า “ ในพวกรคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัว เอ้ ” เมื่ออาจารย์เปาโลยอมรับว่าเป็นคนบาปตัวเอ้ ท่านได้รับพระเมตตา คุณจากพระเจ้าสมกับที่ท่านเป็นคนบาปตัวเอ้

มีบางคนสงสัยว่าคริสเตียนควรร้องเพลงของเวสเลียบทต่อไปนี้หรือไม่

พระองค์ทรง บริสุทธิ์ ยุติธรรม

ข้าເລວທຣາມ ตามໃຈ ໄຮສັກດີສຣີ

ข้าบапหนา ชิงชัง ทั้งชีวิ

พระองค์มี สักจะ และพระคุณ

ถ้าคิดว่าเราเติบโตจนเพลงนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเราแล้ว แสดงว่าเรารอญในสภาพที่น่าเวทนานัก เพราะนั่นเท่ากับเป็นการปิดกันตัวเองจากเหล่งของความชอบธรรม “ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า” (มัทธิว 19:17 TKJV) ฉะนั้นถ้ามีความดีความชอบอันใดแสดงออกในชีวิตของเรา ความชอบธรรมนี่เป็นมากจากพระเจ้า แต่เราจะไม่ยึดมั่นอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้าที่มาโดยทางความเชื่อของพระเยซูคริสต์นокจากเรายอมรับถึงความบาปของตนเองเสียก่อน มีทางเดียวเท่านั้นที่เราจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็เนื่องด้วยการเชื่อฟังของผู้ใดผู้หนึ่ง และผู้นั้นคือพระคริสต์ (ดู โรม 5:19)

“พระองค์ทรงเป็นเครื่องบุชาลบบาปของเรา และไม่ใช่แค่บ้าปของเรา เท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย” (1 約翰 2:2) ผู้ที่เป็นคริสเตียนได้ 40 ปีก็ยังต้องการความชอบธรรมของพระคริสต์เท่าๆ กับคนบาปที่เพิ่งกลับใจในวันนี้ ตามที่เขียนไว้ว่า “ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่พระองค์สถิตในความสว่าง เรา ก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ซึ่งชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เรา ก็หลอกตัวเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย” (1 约翰 1:7-8) เราไม่สามารถพูดได้มากไปกว่านี้คือ พระคริสต์ปราศจากความบาป และพระองค์ทรงสละพระองค์เองเพื่อเรา “ทรงเป็นพระปัญญา จากพระเจ้าสำหรับเรา ทรงเป็นผู้ทำให้เราชอบธรรม ทรงเป็นผู้ช่วยเราให้บริสุทธิ์ และทรงเป็นผู้ไถ่บาป” (1 โครินธ์ 1:30) การทรงช่วยเราให้บริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องของปัจจุบัน เราอาจตระหนักร่วงพระโลหิตของพระคริสต์โดยช่วยเราจากความบาปในอดีต แต่นั่นไม่มีประโยชน์ในปัจจุบัน เพราะเราต้องการชีวิตของพระองค์อย่างต่อเนื่องเพื่อการทรงช่วยนั้นจะยังคง

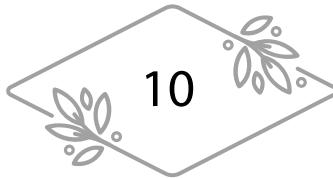
ดำเนินอยู่ ที่เรารอดนั้นก็รอดโดย “พระชนม์ชีพของพระองค์” (โรม 5:10) เพราะพระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา (ดู โคโลสสี 3:4)

พระเจทุนี้แหลง “ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซุคริสต์เสด็จมาในเนื้อหนังก็มาจากพระเจ้า และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซุคริสต์เสด็จมาในเนื้อหนังก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า” (1 約翰 4:2–3 แปลจากพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษบัน KJV) ให้สังเกตอีกรึว่าข้อพระคัมภีร์นี้เขียนในเชิงปัจจุบัน ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า “พระองค์เคยเสด็จมาในเนื้อหนัง” แต่เขียนว่า “พระองค์เสด็จมาในเนื้อหนัง” การที่จะยอมรับว่าพระเยซุคริสต์เคยเสด็จมาในเนื้อหนังนั้นก็ไม่พอที่จะช่วยให้เราได้รับความรอด แต่เราต้องยอมรับด้วยประสบการณ์ของเราว่า พระองค์ได้เสด็จมาดำรงอยู่ในเนื้อหนังของเรานะปัจจุบัน เราจึงจะเป็นคนที่ “มาจากพระเจ้า” ที่พระองค์เสด็จมา 2,000 ปีก่อนก็เพื่อสำแดงความจริงข้อนี้ พระองค์เคยเสด็จมาและพระองค์สามารถเสด็จมาอีก ถ้าเราปฏิเสธความเป็นไปได้ที่พระองค์สามารถเสด็จมาในเนื้อหนังของเรา ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธความเป็นไปได้ที่พระองค์เสด็จมาในเนื้อหนังเมื่อ 2,000 ปีก่อน

ส่วนหน้าที่ของเราก็คือถ้ายอมรับว่าเราเป็นคนบาป และไม่มีความดีใดๆ เลย ถ้าไม่ทำอย่างนี้ สักจะไม่ได้ดำรงอยู่ในเรา แต่ถ้ายอมรับแล้วพระคริสต์ผู้เสด็จมาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอดโดยเฉพาะจะเข้ามาสถิตในใจ ดังนั้นสักจะจะดำรงอยู่ในเรารอย่างแน่นอน แล้วความสมบูรณ์แบบจะแสดงออกมาท่ามกลางความบกพร่อง และความสมบูรณ์พร้อมท่ามกลางความอ่อนแอก เพราะเราทุกคน “ได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสสี 2:10) พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งด้วยพระวจนะอันทรงฤทธิฐานภาพของพระองค์ ฉะนั้นพระองค์สามารถที่จะรับเราผู้ไร้ค่าและกระทำให้เรากลายเป็น “ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:6)

อยู่ด้วยความเชื่อ

“พระเศษสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน” (โรม 11:36)

ชีวิตคริสเตียน

มีคนกล่าวไว้ว่า ‘ชีวิตคริสเตียนเปรียบเสมือนเด็กนักเรียนคัดลายมือตามแบบที่ปรากฏในตำรา โดยพยายามให้แต่ละบรรทัดดีกว่าบรรทัดก่อนๆ’

สรุปแล้วชีวิตคริสเตียนมีแค่นี้หรือ ไม่ใช่เลย ถ้ามีแค่เพียงเท่านี้ เราจะไม่มีความหวังอันใดเลย เพราะ ‘แบบที่ปรากฏในตำรา’ นั้นคือชีวิตของพระเยซูคริสต์ ซึ่ง “ความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โคลอสสี 2:9) ฉะนั้นจะไม่มีวันที่เราจะทำตามแบบชีวิตของพระองค์ได้สำเร็จ “‘พระราชนม์’ พระพราหมัจฉารัสดังนี้ ‘พระพักตร์สูรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันได วิถีของเรางามกว่าทางของเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น’” (อสยาห์ 55:8-9 TH1971)

ถ้าเราจะเลียนแบบชีวิตของพระคริสต์เหมือนเด็กนักเรียนที่คัดลอกบทเรียน และทำงานสำเร็จ เราก็คงต้องมีกำลังเท่ากับทนทานภาพของพระเจ้า

ถ้าจะยกตัวอย่างให้ใกล้เคียงกับชีวิตคริสเตียนมากยิ่งขึ้น ก็คงเป็นครูที่ประคองมือนักเรียนคัดลายมือไปตามแบบ อย่างไรก็ตามตัวอย่างนี้ถึงจะใกล้เคียงความจริงขึ้นมาแต่ก็ยังไม่ใช่ความจริงอยู่ดี เพราะลายมือของเด็กที่ถูกมือครูควบคุมก็ไม่ใช่ของเด็กคนนั้น พระเจ้าไม่ได้ใช้เราเป็นเครื่องมือที่อ่า เมื่อมีครูที่บังคับมือนักเรียน แม้ว่าเราต้องยอมให้พระองค์

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทรงใช้เราเป็น “เครื่องใช้ในการขอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” ก็ตาม (โรม 6:13 TH1971)

ชีวิตคริสเตียนคือชีวิตของพระคริสต์ ไม่มากหรือน้อยไปกว่านั้น ถ้าครูว่างแบบให้นักเรียนคัดลอก แล้วถ่ายทอดให้เด็กนักเรียนมีทักษะ ความสามารถของครู จناการเขียนของเด็กนั้นไม่ใช่การลอกแบบ แต่เป็น ลายมือของครูโดยที่เด็กเขียนเอง นั่นคงเป็นตัวอย่างของชีวิตคริสเตียนที่ ถูกต้อง “ท่านจะอุดส่าห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลาย ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น … เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ ภายในพวกร่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามขอบ พระทัยของพระองค์” (腓ลippi 2:12–13) “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ใน ร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

“ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์” (1 ยอห์น 2:6) และพระองค์ดำเนินชีวิตอย่างไร พระคริสต์เองตรัสว่า “พระบิดาผู้สักि�ตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์” (ยอห์น 14:10) พระคริสต์ทรงวางแบบให้เรา แต่แทนที่พระองค์จะทอดพระเนตรอยู่แต่ ใกล้ขณะที่เราพยายามทำตามพระองค์ พระองค์ทรงเข้ามาสักิตในใจ และ มาเป็นหนึ่งเดียวกับเรา จนชีวิตของพระองค์กลายเป็นชีวิตของเรา และ พระราชกิจของพระองค์มาเป็นการกระทำของเรา นี่แหลกคือชีวิต—ชีวิต คริสเตียนของเรา

ใจที่เสื่อมธรรม

ถ้าเพื่อนคนหนึ่งพูดว่า เรามีจิตใจที่เสื่อมธรรม เรายังตกใจและรู้สึกชุ่นเคืองไม่น้อย หรือว่าถ้ามีคนประณามเราว่าเป็นคนชั่วชา ก็คงรับไม่ได้ เราคงรู้จักคนชั่วยุ่บ้าง หรืออย่างน้อยก็เคยอ่านข่าวหรือประวัติเกี่ยวกับคนชั่วชาสามัญ แน่ที่เดียวไม่มีใครอยากถูกนับรวมเข้ากับคนเหล่านั้น เพราะเราถือว่าตนเองอยู่ในจำพวก “คนดี” แม้จะไม่ดีที่สุดก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรที่จัดว่า “ชั่ว” ฉะนั้นถ้าครองใจกล่าวหาราเว่ามีจิตใจที่เสื่อมธรรมก็คงถือว่าเขาใส่ร้ายเรา

หรือว่าเป็นไปได้ที่ขอกล่าวหาหนึ่นมีมูลความจริง ให้ลองมาพิจารณา กันดู เพราะพระเจ้าได้ตรัสถึงเรื่องนี้ และแน่นอนพระองค์ไม่เคยปรักปรำผู้ใด แต่ทรงสำแดงความจริงอันชัดเจนแก่ทุกคน มีคำเขียนไว้ในหนังสือเยرمีย์ ว่า “จิตใจก็เป็นตัวล่อโลกเห็นอกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมธรรมอย่างร้าย ที่เดียว” (เยرمีย์ 17:9) แล้วจิตใจที่ว่านั้นเป็นจิตใจของใคร ข้อความไม่ได้ระบุไว้ แต่เป็นการกล่าวโดยรวม คือจิตใจของมนุษย์ทุกคน ทั้งของผู้อ่าน และผู้เขียนด้วย มิหนำซ้ำเยرمีย์ไม่ได้กล่าวว่าจิตใจอาจจะกลายเป็นสิ่งล่อโลกหรือว่าอาจจะเสื่อมธรรมได้ แต่กล่าวว่าจิตใจของทุกคนอยู่ในสภาพนั้นอยู่แล้ว ข้อนี้จึงหลอกเลี้ยงไม่ได้ พระเจ้าตรัสว่าจิตใจของเรา “เป็นตัวล่อโลกเห็นอกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมธรรมอย่างร้ายที่เดียว” ไม่ว่าเรา

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะเป็นที่นับหน้าถือตาสักเพียงใดในสังคม ถ้าจิตใจอย่างมนุษย์ครองชีวิต ของเราระ แสดงว่าเรา “เสื่อมธรรมอย่างร้ายที่เดียว” แล้วสาเหตุที่เราไม่ได้ ตระหนักรถึงเรื่องนี้ ก็เนื่องจากว่า “จิตใจเป็นตัวล่อหลวงเหนือกว่าสิ่งใด” นั่นเอง มีการคิดผ่านคนซ่อนไว้ในใจ มีการล่วงประเวณี การลักขโมย การ หมิ่นประมาท มีอาชญากรรมอันร้ายแรง ซึ่งถ้าลงมือกระทำการจริงๆ อาจเป็น เหตุให้ต้องถูกประหารชีวิตเลยที่เดียว มีบาปทุกอย่างซ่อนไว้ในใจ และทุก สิ่งที่เป็นการล่วงละเมิดพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าก็ล้วนแต่ซ่อน อยู่ในใจเข่นกัน เพราะพระเจ้าตรัสว่า “จิตใจฝ่ายเนื้อหันก็เป็นศัตรุของ พระเจ้า” เพราะ “ไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่ สามารถปฏิบัติตามได้” (โรม 8:7¹)

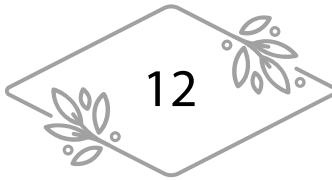
พระบัญญัติส่วนไหนบ้างที่เนื้อหันไม่สามารถปฏิบัติตามได้ มีบาง ส่วนที่ปฏิบัติได้และบางส่วนที่ปฏิบัติไม่ได้อย่างนั้นหรือ คงไม่ใช่เช่นนั้น อย่างแน่นอน มีความเป็นไปได้เพียง 2 ทาง คือ 1) จิตใจสามารถปฏิบัติได้ ทั้งหมด หรือ 2) จิตใจไม่สามารถปฏิบัติได้เลย ส่วนพระคัมภีร์ให้คำตอบ ในเรื่องนี้ว่า จิตใจฝ่ายเนื้อหัน “ไม่สามารถปฏิบัติตามพระบัญญัติของ พระเจ้าได้” เพราะจิตใจฝ่ายเนื้อหันคือธรรมชาติที่เรารับมาโดยกำเนิด และเรายังคงมีธรรมชาตินี้อยู่ไม่ว่าเราจะมีทำแห่งหรือฐานะอะไรตาม จนกว่าเราจะยอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงจิตใจของเราด้วยฤทธานุภาพ แห่งพระคุณของพระองค์ จะนั้นทราบได้ที่จิตใจฝ่ายเนื้อหันยังคงครอง ชีวิตเราอยู่ เรายังเป็นศัตรูกับพระบัญญัติสิบประการทุกข้อ เราไม่เพียงแต่ เป็นศัตรุของพระบัญญัติที่กล่าวว่า “อย่าโลภ” อันเป็นบาปของ “คนดี” แต่ก็ยังเป็นศัตรุของข้อที่ว่า “อย่าช่ำคน” และ “อย่าล่วงประเวณี” ถึง แม้เรารอาจจะไม่รู้สึกว่ากำลังถูกผลักดันอยู่ภายใต้ทำบปอย่างร้ายแรง

1 ท่อนแรกแปลจากพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ KJV ส่วนท่อนหลังจากฉบับ THSV

ก็ตาม แต่ด้วยจิตใจที่เป็นฝ่ายเนื้อหันหลังแล้ว เราเป็นศัตรุกับพระบัญญัติทุกข้อของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าเราจะนับตัวเองว่าเป็น “คนดี” แต่มีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ในใจโดยที่เราไม่รู้ตัว มีกิริยาที่สถานการณ์ได้เผยแพร่ความชั่วในใจของเราออกมาย่างไม่คาดคิด เมื่อมีคนขัดใจ หรือมีเหตุการณ์อันไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น เราก็พูดหรือกระทำในสิ่งที่ทำให้ตัวเองเปลกลิ้งและอับอาย ไม่มีใครเริ่มต้นชีวิตด้วยความตั้งใจอย่างเป็นชาตกร คนเล่นซุ้ย หรือนักฉกชิงหรือถ้าหากในวัยเยาว์มีคนบอกล่วงหน้าว่า ‘สักวันหนึ่งเจ้าจะทำผิดอย่างร้ายแรง’ เขาคงรู้สึกหวาดหวั่นครั้นคram แม้ว่าเมื่อโตขึ้นเขาได้กระทำเช่นนั้นจริงๆ แต่ธรรมชาติของเขานั้นในวัยเยาว์ไม่ต่างอะไรกับเรา เพราะเชื้อของความบาปก็อยู่ในใจเป็นทุนอยู่แล้ว

เราไม่อาจปฏิเสธพระธรรมคำสอนของพระเจ้าได้ ถ้าการเป็นที่น่านับถือภายนอกเป็นตัวกำหนดความรอด ชาตานคงได้เบรี่ยบกว่าเราเป็นอย่างมาก เพราะมันเออยัง “ปลอมตัวเป็นทุตสวารค์แห่งความสว่าง” (2 โคринธ 11:14 TH1971) ซึ่งเป็นสิ่งที่เราทำไม่ได้ เราไม่สามารถแข่งขันกับชาตานในเรื่องภายนอกได้เลย พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นเราในสภาพที่เป็นอยู่จริง ส่วนเรา ถ้ามองตัวเองอย่างที่เป็นอยู่จริงได้ревเท่าไหร่ยิ่งดี เมื่อเรายอมรับว่าจิตใจเสื่อมทรามอย่างร้ายที่เดียว ก็จะเห็นว่าใจเก่าที่อยู่ฝ่ายเนื้อหันนั้นควรต้องถูกกำจัด แทนที่จะค่อยซ้อมแซมใจเก่าด้วยการทำบุญกุศล หวังให้เป็นที่พอประทัยของพระเจ้า เมื่อเห็นว่าใจเก่าซ้อมไม่ได้ เราควรพร้อมที่จะรับเอาจิตใจใหม่ที่พระเจ้าประทานให้ทุกคนที่มอบชีวิตทั้งหมดให้แก่พระองค์ และยินดีรับเอาพระเยซุสคริสต์เข้ามาในใจด้วยความเชื่อ เราจำเป็นจะต้องเลือกรห่วงใจเดิมของเราที่เสื่อมทรามกับใจที่ประเสริฐ ลงงานของพระเยซุส

จงฟังและมีชีวิต

พระบัญญัติแปดในสิบข้อเริ่มต้นด้วยคำว่า “อย่า” กระนั้นก็ไม่ได้เป็นไปในແງ່ລົບ ເພຣະພຣະບັນຍຸຕີທຸກຂ້ອສຮູປອຍໃນ 2 ຂ້ອໃຫຍ່ວັນເປັນເຊິ້ງບາກວ່າ “ຈົງຮັກອົງຄໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານດ້ວຍສຸດໃຈຂອງທ່ານ ດ້ວຍສຸດຈິຕຂອງທ່ານ ແລະ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄືດຂອງທ່ານ” ແລະ “ຈົງຮັກເພື່ອນບ້ານເໜືອນຮັກຕນເອງ” (ມັກອິວ 22:37, 39)

ບ່ອຍຄົງທີ່ພຣະບັນຍຸຕີຂອງພຣະເຈົ້າຖຸກມອງວ່າເປັນຂ້ອປະກຸບຕີທີ່ກໍາທັນດີ້ນມາຍ່າງໄຮກກູ່ເກນທີ່ ແທ້ຈິງແລ້ວພຣະບັນຍຸຕີມີຄວາມໝາຍຍຶງກວ່ານັ້ນ ເພຣະມີຖືທີ່ອຳນາຈທີ່ມາກກວ່າຄ້ອຍຄຳທ້ວ່າໄປ ພຣະບັນຍຸຕີມີຖືທີ່ອຳນາຈແໜ່ງ ພຣະຈົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີชືວີຕີໃນຕ້ວເອງ ພຣະຄຣິສຕ່ຕຣັສວ່າ “ຄ້ອຍຄຳທີ່ເຮັກລ່ວງກັບທ່ານເປັນວິຫຼຸງຢານ ແລະ ເປັນໜີ້ວີ” (ຍອທິນ 6:63 TNCV) ຂະນັ້ນ ຖຸກຄົນທີ່ຝັ້ງພຣະຈົນຂອງພຣະອົງຄໍກໍ່ຮັບໜີ້ວີຕີ ເພຣະພຣະຈົນນັ້ນເປັນ ພຣະວິຫຼຸງຢານແໜ່ງໜີ້ວີຕີ

ຖຸກຫານຸກພາພແໜ່ງພຣະຈົນນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ໜີ້ວີຕີ ແສດງອອກໃນເຮືອງ ການຝຶ່ນຈາກຄວາມຕາຍຂອງລາຊາຮັກກັບລູກສາວຂອງໜຸນນາງ ພຣະຄຣິສຕ່ຕຣັສວ່າ “ເຮາບອກຄວາມຈິງກັບພວກທ່ານວ່າ ເວລາກໍາທັນດັນໄກລ້ຈ້ຈຶ່ງແລ້ວ ແລະ ບັດນີ້ກີ້ງແລ້ວ ຄື່ອເມື່ອຄົນຕາຍຈະໄດ້ຍືນເສີຍພຣະບຸຕຽອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບຣດາ ຄົນທີ່ໄດ້ຍືນຈະມີໜີ້ວີຕີ ເພຣະວ່າພຣະບົດາທຽນມີໜີ້ວີຕີໃນພຣະອົງຄໍເອງຍ່າງໄຣ

พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น ... เพราะใกล้จะถึงเวลาที่ทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของพระบุตรและจะก้าวออกมา” (约翰 5:25–29)

“ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 NKJV) “พระท่านเชื่อด้วยใจ” (โรม 10:10 NCV) ฉะนั้นการที่เราได้ยินได้ฟังด้วยความเชื่อก็เป็นการใส่พระวจนะของพระเจ้าไว้ในใจ “พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (ดู เอเฟซัส 3:17) เพราะพระวิญญาณของพระองค์อยู่ในพระวจนะของพระองค์ การฟังด้วยความเชื่อจึงนำเอาชีวิตของพระคริสต์เข้ามาในใจ คือความชอบธรรมนั้นเอง

นี่เป็นการบันทึกพระบัญญัติของพระเจ้าไว้ในใจ เพราะเมื่อไม่เสสตักเตือนประชาชนให้อธิรักษาพระบัญญัติ ท่านกล่าวว่า “พระว่า พระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ สำหรับท่านไม่ยกเกินไป และไม่ใกล้เกินไปด้วย ไม่ใช้อยู่บนสรรค์ ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ใจจะขึ้นไปบนสรรค์แทนเราและนำมาให้เราเพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ ไม่ใช่อยู่โพ้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ใจจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา เพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านมากอยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงทำตามได้” (เฉลย **ธรรมบัญญัติ 30:11–14**)

ในโรม书ที่ 10 ก่อนที่จะสรุปว่าความเชื่อเกิดจากการได้ยินพระวจนะ อาจารย์เปาโลได้อ้างข้อความจากเฉลยธรรมบัญญัติข้างต้น และมีการพิสูจน์ว่า พระบัญญัติดังกล่าวหมายถึงพระคริสต์ เพราะพระองค์ทรงเป็นแก่นสารที่แท้จริงของพระบัญญัติที่ไม่เสสก่อวายดังที่เห็นได้จากข้อความของเปาโลที่สรุปว่า ถ้อยคำของไม่เสสสือถึง “ความชอบธรรมที่มาโดยทางความเชื่อ” ยิ่งกว่านั้น ไม่เสสเองก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าขออัญเชิญ

อยู่ด้วยความเชื่อ

สรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแข่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจะเลือกเอา ข้างชีวิตเพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ กระทำเช่นนี้จะได้ชีวิตและความยืนนาน’ (เฉลยธรรม)

บัญญัติ 30: 9–20 TH1971)

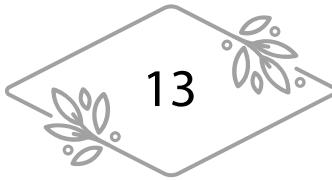
การถือรักษาพระบัญญัตินามาซึ่งชีวิต (ดู มัทธิว 19:17; วิวรณ์ 22:14 ฉบับ TKJV) ส่วนพระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของพระบัญญัติ และพระองค์สถิตในใจด้วยความเชื่อในพระจนะของพระองค์ ฉะนั้นพระบัญญัติเป็นความชอบธรรมอันแท้จริงของพระเจ้า และมิได้เป็นเพียงสัญลักษณ์ **แต่เป็นชีวิตจริงๆ** และมีฤทธานุภาพที่จะให้ชีวิต ดาวิดกล่าวว่า “นี่คือการปลอบโยนในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระสัญญาของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์” (สสตดี 119:50)

“โอ คนอิสราเอล จงฟังเดิม **พระเยโฮวาห์**พระเจ้าของเราทั้งหลาย เป็นพระเจ้าเดียว พากท่านลงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสینสุดกำลังของท่าน และจะให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพากท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4–6 TH1971) พระจนะของพระเจ้าอยู่ในใจได้ก็โดยทางความเชื่อ แล้วความเชื่อมากจากใจ ก็มาจากการได้ยิน สรุปว่าคนทั้งหลายในทุกวันนี้ที่ได้ยินพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างแท้จริงก็จะรับชีวิตจากพระบัญญัติเหล่านั้น เช่นเดียวกับในยุคสุดท้ายที่คนatyในหมู่ฝึกศพจะได้ยินพระสูรเสียงของพระเจ้าและจะฟื้นขึ้นมา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า “โอ ประชาชนของเราอ耶 จงฟังแล้วเราจะทักทวงเจ้า โอ อิสราเอลอ耶 ถ้าเจ้าจะฟังเรา จะไม่มีพระแบลกรๆ ท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างด้าว” (สสตดี 81:8–9 TKJV)

ถ้าประชารอิสราเอลเพียงแต่รับฟังพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง พระองค์คงได้รับรองความรอดของพวกเขา ตราบใดที่เขายังคงรับฟังพระองค์ พระองค์คงป้องกันพวกเขาจากการให้วรูปเคราะห์และความบ้าปุกอย่างฉนั้นเมื่อพระองค์ตรัสสั่งห้ามว่า “อย่า” ในพระบัญญัติ พระองค์ไม่เพียงแต่ไม่ให้เราทำในสิ่งที่ห้ามไว้เท่านั้น แต่ทรงสัญญาว่าเราจะไม่ทำในสิ่งนั้น ถ้าเพียงแต่เราฟังด้วยความเชื่อและเห็นพระองค์อยู่ในพระบัญญัติดังกล่าว

มีสิ่งหนึ่งที่เราไม่គรມมองข้าม คือความชอบธรรมที่เราับโดยการฟังพระวจนะด้วยความเชื่อ ไม่ใช่ความชอบธรรมเฉยๆ แต่เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าที่ขับเคลื่อนอยู่ ซึ่งเป็นความชอบธรรมประเภทเดียวกับพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้ายอมรับได้โดยไม่ให้ผิดพลาดคลาดเคลื่อน ถ้าเราับฟังพระเจ้าเราก็ต้องรับฟังพระวจนะของพระองค์ และพระบัญญัติสิบประการคือพระวจนะที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระสุรเสียงของพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ‘วันที่หนึ่งเป็นวันสะบตาโตของพระเจ้า’ แต่ตรัสว่า “วันที่เจ็ดนั้นเป็นวันสะบตาโตของพระเจ้าของเจ้า” (อพยพ 20:10 TH1971) เนื่องจากว่าพระองค์ไม่เคยตรัสสั่งให้อธิบายวันที่หนึ่งของสปดาห์ เรายังไม่อาจได้ยินคำนี้จากพระองค์ เพราะพระองค์ไม่เคยตรัส ฉนั้นเราไม่อาจรับชีวิตหรือความชอบธรรมจากการอธิบายวันอาทิตย์ได้

“มนูษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมากจากพระโอมาห์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) “ไครมีหูก์ลงฟัง” (วีรรณ 2:7 TNCV) แต่ “ท่านหง້เหล่ายจะฟังอย่างไร ก็จะร่วงให้ดี” (ลูกา 8:18 TH1940)

พลังแห่งการให้อภัย

“นี่แหละ เขาทั้งหลายหาคนง่ายคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมหาพระองค์ เมื่อพระเยซูหอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกรเขางึงตรัสกับคนง่ายว่า ‘ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเกิด บ้าปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว’ เมื่อได้ยินดังนั้น พวกรธรรมารายบ้างคนคิดในใจว่า ‘คนนี้หมิ่นประมาทดพระเจ้า’ พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกรเขาก็งึมไว้ แต่เมื่อพวกรท่านจึงคิดการข้ออยู่ในใจ การที่พูดว่า “บ้าปต่างๆ ของท่านได้รับอภัยแล้ว” กับการพูดว่า “จงลุกขึ้นเดินไปเกิด” แบบไหนจะง่ายกว่ากัน ทั้งนี้เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบ้าปได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่ายว่า ‘จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน’ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้าน เมื่อผู้ชนเห็นดังนั้น พวกรเขาก็เกรงกลัว แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่นุษย์” (มัทธิว 9:2–8)

ป้อยครั้งผู้ที่เป็นคริสเตียนมักจะกล่าวว่า ‘ฉันเข้าใจและเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงอภัยความผิดบาปของฉัน แต่หากที่จะเชื่อว่าพระองค์สามารถช่วยฉันให้พ้นจากการทำบาปได้’ คนเหล่านั้นยังต้องเรียนรู้อะไรอีกมาก ถึงความหมายของการอภัยบาป จริงอยู่ที่พวกรเขามีสันติสุขในใจระดับหนึ่งเมื่อเชื่อว่าพระเจ้าทรงอภัยบาปแล้ว แต่คนเหล่านั้นได้ปิดกันตัวเอง

จากพระพรอันมากมาย เพราะเข้าไม่ถึงที่อีกสำนักของพระเจ้าในการให้อภัยนั้น

“การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกร่านจะได้เข้าร่วมพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (约翰 20:31) พวกรรมาจารย์ไม่เชื่อว่าพระเยซูสามารถอภัยความบาป ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงทรงรักษาคนอยู่ให้หายเพื่อพิสูจน์ถึงฤทธิานุภาพของพระองค์ที่สามารถยกความผิดบาปได้ การอศจรรย์ครั้งนี้เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของการอภัยบาปโดยเฉพาะ พระเยซูตรัสแก่คนอยู่ว่า “จงลูกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” เพื่อเราจะได้รู้จักอำนาจของพระองค์ในการให้อภัย ฉะนั้นอำนาจที่ทรงสำแดงในการรักษาคนอยู่คนนั้นเป็นอำนาจเดียวกันกับที่พระองค์จะประทานแก่เราเมื่อพระองค์อภัยความผิดบาปของเรา

ให้สังเกตสิ่งนี้โดยเฉพาะ พระดำรัสของพระเยซูมีผลอย่างต่อเนื่อง คือหลังจากที่พระองค์ตรัสออกไปแล้ว คนอยู่ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวร การอภัยบาปก็เป็นในลักษณะเดียวกัน หลายคนเข้าใจผิดคิดว่า หลังจากที่ทรงอภัยบาปให้เราแล้ว พระองค์ทรงเป็นฝ่ายที่เปลี่ยนแปลงไม่ใช่ตัวเรา รวมกับว่าการให้อภัยคือการยุติการถือโหะในที่สุด ซึ่งความจริงแล้วพระเจ้าไม่ได้ทรงถือโหะเรา พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ที่จะถือโหะໂกรธแค้น และไม่ใช่ทำที่ของพระองค์ **การ** ที่ต้องการเปลี่ยนแปลง แต่สภาพจิตใจของเราต่างหาก เพราะไม่มีความผิดหรือความบกพร่องอยู่ในพระองค์เลย ความผิดทั้งหมดอยู่ที่เรา ฉะนั้นพระองค์ทรงให้อภัยก็เพื่อเราจะได้มีความถูกต้องเช่นเดียวกับพระองค์

เพื่อเป็นตัวอย่างของการอภัยบาป พระเยซูจึงตรัสแก่คนอยู่นั้นว่า “จงลูกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” คนอยู่เชื่อฟัง และลูกขึ้นตาม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่พระองค์ตรัสสั่ง ฤทธิ์อำนาจที่อยู่ในพระดำรัสของพระเยซูทำให้ขาลูกขึ้นได้และหายดี

ฤทธิ์อำนาจที่รักษาเขาให้หายและเสริมเรี่ยวแรงให้เขานั้นก็คงอยู่กับเขาต่อไปตราบใดที่เขายังเชื่อ ผู้ประพันธ์เพลงสุดดีได้ยกตัวอย่างถึงกรณี เช่นนี้ว่า “ข้าพเจ้าได้เพียรรอดคอยพระเจ้า พระองค์ทรงเออนพระองค์ลงฟัง คำร้องทูลของข้าพเจ้า พระองค์ทรงชุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด อกใจจากเลนตาม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศีลา กระทำให้ย่างเท้า ของข้าพเจ้ามั่นคง” (สส. 40:1-2)

ชีวิตมีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าว กับพวกท่านมาจากการประวัติภูมานะและเป็นชีวิต” (约翰 6:63) เมื่อเรารับพระวจนะเข้ามาในใจด้วยความเชื่อแล้วก็เท่ากับเป็นการนำพระวัตถุภูมานะ และชีวิตของพระเจ้าเข้ามาในใจด้วย ดังนั้นเมื่อเราได้ยินพระวจนะของพระองค์ตรัสว่า “ลูกอ่อนยิ่งซึ่งนี้ใจเกิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” จะรับ เอาด้วยความนอบน้อมในฐานะที่เป็นพระวจนะอันมีชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แล้วชีวิตใหม่จะบังเกิดขึ้นแก่เรา และเราจะเป็นคนใหม่ ฤทธิ์ อำนาจของพระเจ้าในการอภัยบาปคือสิ่งเดียวที่สามารถยกยั้งเราไม่ให้ ทำบาปได้ ถ้าเรายังทำบาปหลังจากที่ได้รับการอภัยแล้ว ก็เป็น เพราะเรา ไม่ได้ซาบซึ้งในพระพรอันใหญ่หลวงที่พระองค์ประทานแก่เราเมื่อทรงอภัย ความบาปของเรานั้น

ในเรื่องของชาญที่เป็นง่าย เราได้อ่านเกี่ยวกับคนคนหนึ่งที่ได้รับชีวิตใหม่ สภาพความเป็นคนง่อยของเขาก็อสังหารที่ค่อยๆ เสื่อมไปในแต่ละ วัน เขายังมีอนาคตไปครึ่งหนึ่งแล้ว แต่พระวจนะของพระคริสต์ทรงชูบชีวิต ใหม่ให้แก่เขา เมื่อชีวิตใหม่แผ่ซ่านเข้ามานิร่างกาย เขายังลุกขึ้นเดินไป นี่ เป็นตัวอย่างของชีวิตของพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าซึ่งพระองค์

ประทานให้คนอื่นอยเมื่อเขารับเอาพระวจนะที่ก่อล่าวว่า “บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” เมื่อนั้นเขาถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์

นี่เป็นตัวอย่างที่ง่ายและชัดเจนที่จะช่วยให้เราเข้าใจข้อความที่อาจารย์เปาโลเขียนว่า “ให้ท่านขอบพระคุณพระบิดาผู้ทรงทำให้พวกท่านสามารถมีส่วนในการดักของธรรมิกชนในความสว่าง พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืดและทรงย้ายเราเข้ามาไว้ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระบุตรนั้นเราได้รับการໄก์ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” (โคโลสส 1:12–14) มีอีก 2 ข้อความที่ก่อล่าวถึงการทรงໄก์โดยพระโลหิตของพระคริสต์ในลักษณะเดียวกัน คือ 1 เปโตร 1:18–19 และวีรบุรุษ 5:9

มืออยู่ 2 ประเด็นที่ควรสังเกตคือ เราได้รับการทรงໄก์โดยทางพระโลหิตของพระคริสต์ และการทรงໄก์นี้คือการอภัยความผิดบาป ส่วนพระโลหิตนั้นคือชีวิต (ดู ปฐมกาล 9:4; วีรบุรุษ 17:13–14) ฉะนั้นข้อความใน พระธรรม โคโลสส 1:14 จึงกล่าวว่า **เราได้รับการทรงໄก์โดยผ่านทางชีวิตของพระคริสต์** แต่พระคัมภีร์สอนว่าเราได้คืนดีกับพระเจ้าผ่านการสื้นพระชนม์ของพระบุตรไม่ใช่หรือ ถูกแล้ว และข้อนี้ก็ไม่ต่างกัน พระคริสต์ “ประทานพระองค์เองแก่เรา เพื่อໄก์เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง” (ทิตัส 2:14) พระองค์ “ทรงสละพระองค์เองเพื่อบาปของเรา” (กาลาเทีย 1:4) เมื่อพระองค์ประทานพระองค์เองแก่เราแล้ว พระองค์ทรงมอบชีวิตของพระองค์แก่เรา การที่พระโลหิตของพระองค์หลังให้แล้วเพื่อให้เราได้รับชีวิตของพระองค์คือความชอบธรรมของพระองค์นั่นเอง อันเป็นความชอบธรรมที่ครบ

บริบูรณ์ของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อเรารับเอาชีวิตของพระเยซู เราจึงเป็น “คนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โคrinth 5:21) การรับชีวิตของพระคริสต์ด้วยการรับบัพติสมາเข้าสู่การตายของพระองค์ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้า เราจึง “สมสภาพใหม่ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้า

อยู่ด้วยความเชื่อ

ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” “ตามพระฉาயาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง” (เอเฟซัส 4:24; โคลอสี 3:10)

ต่อไปให้อ่านโรม 3:23–25 แล้วจะช่วยให้เราเข้าใจขัดเจนขึ้น “พระว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระศรีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่มีคิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงໄล่เขาให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาໄล่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ ความเชื่อจึงได้ผล ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปเลวานน์”

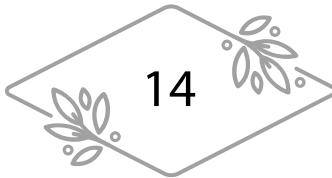
เราทุกคนได้ทำบาป และชีวิตที่ผ่านมาทั้งหมดก็เป็นชีวิตแห่งความบาป แม้แต่ความคิดในใจก็ชั่วร้าย (ดู มาระโก 7:21) และการที่มีจิตใจฝ่ายเนื้อหนังก็คือความตาย ฉะนั้นชีวิตแห่งความบาปที่เราดำเนินอยู่ในขณะนี้ จึงเป็นสภาพที่ตยาทั้งเป็น ถ้าเราไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากสภาพนี้แล้ว เรายังต้องพยายามต่อสู้กับความชั่วที่อยู่ในตัวเรา ไม่สามารถรับความชอบธรรมจากพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ ฉะนั้น พระองค์จึงอาความชอบธรรมของพระองค์มาสวมใส่ให้เราเมื่อเราเชื่อในพระองค์ พระองค์ประทานความชอบธรรมจากคลังแห่งพระคุณของพระองค์ โดยไม่มีคิดมูลค่า พระองค์จึงให้เราเป็นคนชอบธรรมโดยผ่านพระวจนะ พระองค์ตรัสสั่งและความชอบธรรมของพระองค์จึงเข้ามาในตัวเราโดยผ่านความเชื่อของเรายังในพระโลหิตของพระคริสต์ ด้วยว่าความชอบธรรมของพระเจ้า มีอยู่ในพระองค์ “พระว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้น必定อยู่ในพระกายของพระองค์” (โคลอสี 2:9)

การที่พระเจ้าตรัสสั่งให้ความชอบธรรมของพระองค์บังเกิดในเรานั้น เป็นการยกความผิดบาปของเราไป พระเจ้าทรงยกชีวิตแห่งความบาปของเรารอออกไปโดยการใส่ความชอบธรรมของพระองค์มาแทนที่ นี่คือ

ฤทธิ์อำนาจของการอภัยบ้าป เป็น “ฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่สามารถจะทำลายได้” (อีบру 7:16)

เมื่อเรารับเอาชีวิตของพระเจ้าโดยความเชื่อ ชีวิตคริสเตียนของเรา ก็เริ่มขึ้น และจะทำอย่างไรเพื่อให้ชีวิตนั้นดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ก็คือ กระทำเหมือนตอนเริ่มต้นนั้นเอง “เมื่อท่านได้รับพระเยซุคริสตเจ้าแล้ว ฉันได้ จงปฏิบัติพระองค์ด้วยฉันนั้น” (โคโลสี 2:6 TH1971) เพราะว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) เคล็ดลับในการดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการยึดถือชีวิตของพระคริสต์ที่เราได้รับจากพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงอภัยความผิดบาปของเรา พระเจ้าทรงให้อภัยด้วยการยกເเอกสารความบาปออกไป พระองค์ให้เราเป็นคนชอบธรรมด้วยการส่วนใส่ความชอบธรรมของพระองค์ เราเคยเป็นฝ่ายกบฏ แต่พระเจ้าทรงเอากบฏนั้นออกจากเรา ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์และให้เรามีความจริงกับดีและการเชื่อฟัง

บางทีอาจเป็นการยากที่จะเข้าใจว่า เราสามารถรับเอาชีวิตจากพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เนื่องจากว่าเราต้องรับด้วยความเชื่อ และเป็นไปได้ที่จะสงสัยถึงความจริงในเรื่องนี้ คนง่ายผู้น่าสงสารคนนั้นได้รับการเสริมกำลังเรียวแรงและชีวิตใหม่ด้วยความเชื่อ เรียวแรงที่เขาได้รับนั้นเป็นความจริงใช่หรือไม่ เป็นความจริงແน่อนที่เดียว แต่ที่เราไม่เข้าใจก็เพราะว่าเป็นปรากฏการณ์ของ “ความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้” (อเฟชส 3:19) แม้เรามิอาจเข้าใจแต่เราสามารถเชื่อและยอมรับได้ว่าเป็นจริง แล้วเราจะมีเวลาตลอดนิรันดร์เพื่อศึกษาค้นคว้าถึงความมหศจรรย์นี้ ให้อ่านเรื่องการรักษาคนง่ายหลายๆ รอบ และนำเรื่องนี้มาตรึกตรองจนตระหนักถึงความจริงนั้น จนจำไว้ว่าการที่สิ่งเหล่านี้ได้รับการบันทึกไว้ “เพื่อพากท่านจะได้เขื่อว่าพระเยซุเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (约翰 20:31)

เอวามีเม่เชื่อฟังพระเจ้า

ถ้าเอวามีเพียงแต่เชื่อว่างใจในพระวจนะของพระเจ้า นางคงไม่มีวันทำบาป ตั้งแต่แรก

แท้จริงแล้ว ทราบได้ที่เอวยังคงเชื่อในพระวจนะของพระเจ้า นางก็ทำบาปไม่ได้ ถ้าคิดให้ดีๆ ก็จะเห็นว่าเรื่องนี้เป็นความจริง

เอว่าได้รับพระธรรมสั่งจากพระเจ้าไว้อย่างชัดเจนว่า “ผลของตนไม่มีแห่งการรุกรานความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากินเจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมนิยมกาล 2:17)

ชาตานาโต้แย้งด้วยว่าทศลป์ที่ฟังมีเหตุมีผลว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้หนึ่นวันใด ตากองพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น และพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” (ปฐมนิยมกาล 3:4-5)

ถ้าหากเอว่าได้ตอบว่า ‘ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าตรัสสั่งห้ามไม่ให้เรากินผลไม้จากต้นนั้น พระองค์ตรัสว่า ถ้าฉันกินผลไม้หนึ่นเม็ดไหร่ ก็จะตายในวันนั้น ถึงแม่ว่าจะไม่เข้าใจแต่ฉันก็เชื่อพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเข้าพระทัยในสิ่งที่พระองค์ตรัสสั่งไว้ ฉันจะวางใจในพระองค์และจะไม่ขัดพระบัญชา ด้วยการกินผลไม้ที่พระองค์ทรงห้าม’ ถ้าเพียงแต่เอวตอบเช่นนี้นางคงไม่มีวันทำบาป เพราะทราบได้ที่ยังเชื่อว่างใจอยู่ในangก์ทำบาปไม่ได้

ข้อนี้เป็นความจริงตลอดกาล ถ้าเอว่าได้เชื่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง นางจะไม่มีวันทำงานเลย และทราบได้ที่ยังเชื่อ枉ในนั้น นางก็ทำงานไม่ได้ อดัมก็เช่นกัน

นี่ยังเป็นความจริงจนทุกวันนี้เข่นเดียวกับในสมัยอดัมกับเอว่า และก็เป็นความจริงสำหรับเราในวันนี้พ่อๆ กับที่เป็นความจริงสำหรับเอว่าในวันนั้น

ในวันนี้ถ้าเราเชื่อ枉ใจในพระเจ้า เราจะไม่ทำงาน และทราบได้ที่ยังเชื่อพระเจ้าอยู่ เราจะทำงานไม่ได้ หลักการนี้เป็นหลักการนิรันดร์ เป็นความจริงสำหรับวันนี้พ่อๆ กับในสมัยปฐมกาล ส่วนพระคริสต์ก็ทรงเป็นแบบอย่างถึงเรื่องนี้เมื่อครั้งพระองค์ทรงสภาพมนุษย์เหมือนอย่างเรา

แต่เราต้องเชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง ไม่เสแสร้ง ไม่ใช่ว่าเชื่อพระวจนะแค่บางส่วนขณะที่ปฏิเสธบางส่วน หรือเชื่อพระสัญญาบางข้อแต่เคลื่อนแคลลงในบางข้อ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นก็เท่ากับการไม่เชื่อพระเจ้าเลย

เราต้องมีใจพร้อม ต้องเอาใจใส่ มีความทิวกรหายที่จะรู้จักพระวจนะของพระเจ้า เรา ก็จะได้เรียนรู้ถึงพระดำรัสของพระองค์อย่างถ้วนถี่ตามลำดับ ซึ่งแน่นอน ถ้าหากเราเลือกทำงานมากกว่าที่จะค้นคว้าพระวจนะของพระองค์และเชื่อ枉ใจในพระวจนะนั้นเพื่อจะไม่ทำงาน ก็ไม่มีอำนาจได้ในจักรวาลที่จะกีดกันเราจากการทำงานได้ แต่ถ้าเราเกลียดซังความบ้าป๊ะและยอมตายแทนที่จะทำงานปอก พระวจนะของพระเจ้าจะเป็นสิ่งประเสริฐสำหรับเรา เราจะค้นคว้าและอ่านด้วยความปลาบปลื้มยินดีเพื่อเรียนรู้ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสสอนไว้ จะมีความทิวกรหายและจะน้อมรับเอาพระวจนะของพระองค์เพื่อจะได้มีทำงาน

“ข้าพระองค์ได้ระวังตนให้พ้นจากวิถีทางของคนใจเหี้ยมโดยอาศัยพระวจนะจากพระโอซูร์ของพระองค์” (สคุดี 17:4 TNCV)

อยู่ด้วยความเชื่อ

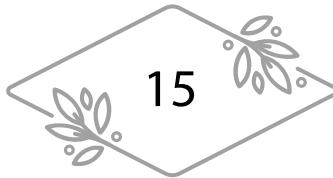
“เมื่อพบระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความชั่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์” (เย雷米耶 15:16)

“จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า”
(2 ทิโมธี 2:15 TKJV)

“จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในปากท่านอย่างบริบูรณ์”
(โคโลสสี 3:16)

“ข้าพระองค์ได้เก็บรักษาพระคำรัสของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สกุดี 119:11)

แนวที่เดียว ด้วยพระวจนะนี้แหล่งที่เราจะได้รับ “การคุ้มครองโดยถูกทรัพย์เดช” ของพระเจ้าทางความเชื่อให้เข้าในความรอด ซึ่ง บัดนี้พร้อมแล้วที่จะ “ปราภ្មในวาระสุดท้าย” (1 เปโตร 1:5)

เปลี่ยนเป็นคนละคน

เมื่อคำนึงถึงเรื่องที่จะได้รับฤทธิอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทำให้รู้สึกถึงการประเล้าประโลมใจเป็นอย่างยิ่ง และก็ไม่แปลก เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์คือ “พระองค์ผู้ปลดปล่อย” (约翰 16:7 TKJV) แต่การปลดปล่อยมนุษย์เห็นได้จากผลของมันดังตัวอย่างเหตุการณ์ที่ ซาਮูเอลเจมซาอูลเป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอล

“ท่านจะพบผู้เผยแพร่วจนะหมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปุชนียสถานสูง ถือพินใหญ่ รำมนา ปี พินเขาคู่ นำหาน้ำมา กำลังเผยแพร่วจนะเรื่อยมา แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าจะมาสถิตกับท่านอย่างมาก และท่านจะเผยแพร่วจนะกับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน” (1 ซามูเอล 10:5-6 TH1971)

ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจดียิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปลี่ยนผู้ที่ยอมจำนนต่อพระองค์ให้เป็นคนใหม่ คนเก่าเต็มไปด้วยความบาป เพราะเราอยู่ฝ่ายเนื้อหงส์โดยธรรมชาติ เราเคยทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากมาย เพราะเรามีธรรมชาติของความบาป เมื่อรู้ลึกถึงบาปที่ได้กระทำก็รู้สึกสะท้านใจ บอยครั้งที่เราต้องอับอายและใจดහุ่ง เพราะหนักกว่าเรามีธรรมชาติแห่งความบาป ชาตานองก์หยิบยกเรื่องความบาปที่เราเคยทำมาข้ามเติมมันจึงมีอำนาจเหนือธรรมชาติที่เป็นบาปของเรามากยิ่งขึ้น

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่บัดนี้ข่าวประเสริฐมายังพากเราว่า เมื่อยومจำนำต่อพระวิญญาณของพระเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงเปลี่ยนเราให้เป็นคนละคน “ให้สูงสกวพใหม่ ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) คนใหม่นี้จะแทนที่ “ตัวเก่าของพากท่านที่คู่กับการประพฤติแบบเดิม ซึ่งถูกตัณหาล่อลงทำให้พินาศไป” (เอเฟซัส 4:22) คนใหม่นี้ “กำลังได้รับการสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉาญาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง” (โคลอสสี 3:10) ซึ่งการสร้างใหม่นี้ก็เกิดขึ้น “ทุกๆ วัน” (2 โคrinอธ 4:16)

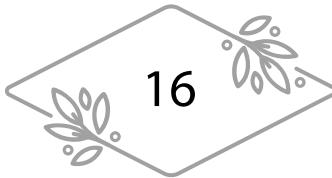
เมื่อยومจำนำ การเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้น เมื่อยومจำนำอย่างต่อเนื่อง ก็จะได้รับการสร้างใหม่อย่างต่อเนื่อง และชาตานี้มาหาราด้วยกลอุบัยเดิมๆ มั่นมาก็ตาม เติมเรารถึงรายการความบ้าป้อนยาวเหยียดที่เราเคยกระทำ แต่มาครั้งนี้เราไม่สะทกสะท้าน เพราะเรารสามารถตอบมันได้ว่า ‘เจ้าเข้าใจผิดแล้ว คนเดิมที่เคยอยู่ที่นี่ และทำบ้าปากมายดังที่เจ้าว่านั้นเข้าได้ตายไปแล้ว และข้าไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเขาอีก ถ้าเจ้าจะมาคิดบัญชีกับเขา ข้าก็ไม่เกี่ยว’ ไม่มี “ความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษา” อีกต่อไปแล้ว (อีบру 10:27) เราจะไม่เข้าสู่การพิพากษา เพราะได้ “ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (约翰 5:24)

มารชาตานลองใช้การทดลองแบบเดิมๆ ด้วยสิ่งที่ยั่วยោ่่ายเนื้อหังแต่ก็ต้องแพลกใจเมื่อการทดลองเหล่านั้นไม่เป็นผล มันเคยหลอกกล่่อเราอย่างง่ายดาย แต่เมื่อเราเป็นคนใหม่แล้ว มันจึงแพลกใจที่ทดลองเราให้ทำบ้าไปเมื่อสำเร็จ และเราก็ไม่ได้ถูกพิพากษาลงโทษ เพราะเราดำเนินชีวิตอยู่ในพระวิญญาณ

คนใหม่คนนี้ไม่เคยทำบ้า เพราะเขา “ได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) พระเจ้าทรงรักษาเขาให้คงสภาพใหม่นี้ได้ตลอดไป มีหลายครั้งที่เรารอياก

หนีตัวเองไปให้พ้น และบัดนี้ก็เป็นไปได้แล้ว พระวจนะของพระเจ้ามายัง เราร่ว่า จง “ปลดวิสัยมนุษย์เก่ากับพฤติกรรมของมนุษย์นั้น” (โโคโลสี 3:9) และด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะเรารู้ว่าสามารถปลดวิสัยมนุษย์เก่าันนี้ได้ ซึ่ง คนใหม่ที่ทำมาปั้นไม่ได้ เพราะถูกสร้างตามพระฉาหยาของพระเจ้า ส่วนหน้าที่ ของเรานั้นแต่ละวันก็คือการประกาศด้วยใจพร้อมกับอัครทูตเปาโลว่า

“โดยธรรมบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าได้ตัดขาดต่อธรรมบัญญัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเอง ไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิต ซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อ ในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เอง เพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:19–20)

อิสระเหมือนก

พระเยซูคริสต์ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ด้วยการอ่านข้อความต่อไปนี้จากพระธรรมอิสยาห์ขณะอยู่ที่ธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจมิตั้งข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวากษา ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีกปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แล้วพระองค์ตรัสกับผู้ฟังทั้งหลายว่า “พระคัมภีร์ตอนนี้ที่พวกรหันได้ยินกับหูก็สำเร็จแล้วในวันนี้” (ลูกา 4:18–19, 21)

ข้อความในหนังสืออิสยาห์ที่พระเยซูทรงอ่านนั้นเขียนไว้ว่า “พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจมิข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เล้าโลมคนที่ชอบชั่วร้าย แล้วร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรื่องจำอกให้แก่ผู้ที่ถูกจำจง” (อิสยาห์ 61:1 TH1971)

ความหมายทั่วไปของคำศัพท์ภาษาอีบรูที่แปลว่า ‘เปิดเรื่องจำอก’ ในข้อนี้ คือ ‘การเปิดออก’ ซึ่งมีการนำคำนี้ไปใช้กับการเบิกตาของคนตาบอดและการเบิกหูของคนหูหนวก ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทรงอ่านนั้น แทนที่จะอ่านตามภาษาอีบรูว่า “เปิดเรื่องจำ” พระองค์อ่านทั้งสองความหมาย

ว่า “คนตาบอดจะได้เห็นอีก” และคนที่ถูกบีบบังคับจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

ประเด็นหลักของขอนี้คือ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อมอบอิสรภาพให้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ซึ่งเป็นอิสรภาพที่ลึกซึ้งกว่าที่คนทั่วไปจะเข้าใจ หากใครพิจารณาตรึกตรองถึงเรื่องนี้อย่างละเอียดก็จะพบว่าคุ้มค่ากับเวลามาก

อิสยาห์ 61:1 กล่าวว่าพระคริสต์ทรงได้รับการเจิมเพื่อ “ประกาศ อิสรภาพแก่บรรดาเชลย” คำว่าอิสรภาพในที่นี้มาจากศัพท์ภาษา希伯ຽที่หมายถึง “นกนางแอ่น” ถ้าแปรรูปเป็นคำกริยา ก็หมายถึง ‘การบินฉวัดเฉวียนเหมือนนกในอากาศ’ จึงไม่น่าแปลกใจที่คำนี้หมายถึง “เสรีภาพ” และ “อิสรภาพ”

สรุปว่า ตัวอย่างที่ใกล้เคียงที่สุดของคำว่าอิสรภาพตามความหมายของพระคัมภีร์ คือคนที่บินฉวัดเฉวียนอยู่ในอากาศ ภาษาอังกฤษมีสำนวนว่า “อิสระเหมือนนก” ซึ่งสื่อความหมายตรงกับอิสรภาพที่เราได้รับจากพระคริสต์ นี้เป็นเรื่องที่ประเสริฐ และน่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง

ความบาปเป็นพันธนาการที่ผูกมัดเราอยู่ พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” (约翰 8:34) เราไม่เพียงแต่เป็นทาสแต่ยังถูกจำจงอีกด้วย อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “พระคัมภีร์ได้จ้องจำกุกคนไว้ในบาป เพื่อพระสัญญาที่ตั้งอยู่บนความเชื่อในพระเยซูคริสต์จะถูกมอบให้แก่บรรดาผู้ที่เชื่อ ก่อนที่ความเชื่อมา นั้น เราถูกธรรมบัญญัติจ้องจำกไว้ ถูกกักบริเวณไว้จนความเชื่อจะปรากฏ” (加拉太 3:22–23) คนบาปทุกคนเป็นทาสที่ถูกจำจงด้วยกันและถูกเคี่ยวเข้มให้ทำงานหนักด้วยกันทั้งสิ้น

บันปลายของความบาปคือความตาย (ดู ยากออบ 1:15) ฉะนั้นเราไม่เพียงแต่ถูกจำจงให้ตรากรตรำอยู่กับการประพฤติที่ไม่เกิดประโยชน์ แต่ก็ยังต้องกลัวความตายอยู่ตลอดเวลา พระคริสต์ทรงกอบกู้เราจากสิ่งเหล่า

อยู่ด้วยความเชื่อ

นี่ (ดู ฮีบูรุ 2:14–15) “พระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์ พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินโลก เพื่อทรงฟังเสียงร้อง kraang ของเหลว เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ” (สดุดี 102:19–20 TH1971) พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าพระบุตรทรงทำให้พวงท่านเป็นไฟ ท่านก็เป็นไฟจริงๆ” (约翰 8:36)

“ท่านก็เป็นไฟจริงๆ” เมื่อคำนึงถึงอิสยาห์ 61:1 แล้ว เราจะซาบซึ้งในอิสรภาพอันบริบูรณ์ที่เราได้รับนั้น ให้นึกภาพนกที่ถูกจับชักไว้ในกรง มันฝ่าคอยที่จะได้อิสระ แต่มีกรงเหล็กขวางกั้นอยู่ แต่แล้ววันหนึ่งประตูกรงก็เปิดออก แม้กระทั่งนั้นจะเห็นประตูเปิดอยู่ แต่พระมันเคยผิดหวังมาครั้งแล้วครั้งเล่า จึงลังเลและคอยอยู่พักใหญ่ จากนั้นจึงค่อยกระโดดไปที่ประตูกรงและพบว่า “เรื่องจำ” ของมันถูกเปิดออกแล้วจริงๆ มันสะท้านไปทั้งตัวด้วยความยินดี แล้วก็การปักบินออกไปด้วยความปลาบปลื้ม ซึ่งผู้ที่ได้รับอิสรภาพหลังจากถูกคุมขังมานานแล้วเท่านั้นที่จะเข้าใจว่า การ “เป็นไฟจริงๆ” คือการได้เป็นอิสระเหมือนกันนั่นเอง

นี่คืออิสรภาพที่พระคริสต์ประทานให้เมื่อปลดปล่อยผู้ถูกจำจงในความบาป ผู้ประพันธ์สดุดีมีประสบการณ์ในเรื่องนี้จึงเขียนว่า “เรา呢 รอดไปได้ อย่างนกพันจากกับดักของพราวนก กับดักนกหัก และเรา呢 รอดไปได้” (สดุดี 124:7) นี่เป็นประสบการณ์ของทุกคนที่รับเอาระคริสต์อย่างแท้จริงโดยไม่มีเงื่อนไข

สิ่งที่ทำให้เราเป็นอิสระ เช่นนี้ก็คือความจริง หรือที่เรียกว่า ‘สัจจะ’ “พวงท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไฟ” (约翰 8:32) พระคริสต์ทรงเป็นสัจจะ พระวจนะของพระองค์ก็เป็นความจริง “ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ และธรรมบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง” (สดุดี 119:142) “ข้าพระองค์จะเดินอย่างอิสระ เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์” (สดุดี 119:45) หรือถ้า

จะแปลตรงตัวว่าคือ ‘ข้าพระองค์จะเดินอยู่ในที่กว้าง เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์’ ข้อความนี้ตรงกับข้อที่ 96 ที่เขียนว่า “ข้าพระองค์เห็นขีดจำกัดของความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์ไร้ขีดจำกัด” พระบัญญัติของพระเจ้ากว้างใหญ่พอที่จะให้ทุกคนที่แสวงหาดำเนินตามได้ พระบัญญัตินี้เป็นความจริง และความจริงนั้นก็ให้อิสระ

“ธรรมบัญญัตินี้เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (โรม 7:14) พระบัญญัติคือธรรมชาติของพระเจ้า เพราะ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” (2 โครินธ์ 3:17) เนื่องจากพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงสามารถประกาศอิสระให้แก่บรรดาเหล่ายแท่งความบาป ฉะนั้น เปาโลผู้ที่ “ถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป” (โรม 7:14) จึงเขียนว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโโทษจึงไม่มีแก่นทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหัน แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฏของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฏแห่งบาปและความตาย” (โรม 8:1–2 TKJV)

พระคริสต์ตรัสว่า “ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” (สุดดี 40:8) ส่วนพระธรรมสุภาษิต 4:23 ฉบับอmontธรรมร่วมสมัย เตือนเราว่า “ทุกสิ่งที่เจ้าทำล้วนให้หลอกมาจากใจ” ฉะนั้นชีวิตของพระคริสต์จึงเป็นการแสดงออกถึงพระบัญญัติของพระเจ้า เมื่อเราพยายามรักษาพระบัญญัติด้วยกำลังของตัวเอง เราเก็บลายเป็นทาสอยู่ดีไม่ต่างกับคนที่ใจจะไม่เมิดพระบัญญัตินั้น แต่ข้อแตกต่างคือ คนที่ใจจะละเมิดก็เป็นทาสโดยใจสมัคร ส่วนคนที่ไม่ใจจะละเมิดนั้นก็เป็นทาสโดยการไม่สมัครใจ เราจะพบความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบแห่งพระบัญญัติอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ให้เราจับตามองอยู่ที่ชีวิตของพระองค์ เพราะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ในพระองค์นั้น “ธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นธรรมบัญญัติแห่ง เสรีภาพ” จึงปรากฏ (雅各书 1:25; ดู อีบรู 12:2) ธรรมบัญญัติที่จะของเรา ไว้ให้ความตายนี้เมื่อเราอยู่กับพระคริสต์ กล้ายเป็นธรรมบัญญัติแห่ง ชีวิตและเสรีภาพเมื่อยู่ในพระองค์

เราได้อ่านข้อความข้างต้นแล้วว่า “พระบัญญัติของพระองค์เรียก็ จำกัด” เพราะพระบัญญัตินั้นมีความกว้างใหญ่เท่ากับชีวิตอันไร้ขอบเขต ของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อเราแสวงหาพระบัญญัติแล้ว เราจึงได้รับอิสรภาพให้ ดำเนินชีวิตตามพระคำรับอันกว้างไกลของพระองค์ซึ่งครอบคลุมจักรวาล นี้คือ “เสรีภาพและศักดิ์ศรีแห่งลูกๆ ของพระเจ้า” (โรม 8:21) และ “พระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระหนักเกินไป” (1 யอห์น 5:3) ตรง กันข้าม เมื่อเรารับพระบัญญัติไว้ในฐานะที่เป็น “สัจธรรมที่อยู่ในพระเยซู” (เอเฟซัส 4:21) พระบัญญัติจึงเป็นชีวิตและเสรีภาพสำหรับเรา พระเจ้าไม่ ได้ประทานวิญญาณแห่งการเป็นทาสแก่เรา แต่ทรงเรียกให้เรารับอิสรภาพ เดียวกันกับที่พระองค์ทรงมีนั้น เพราะเมื่อเราเชื่อพระวจนะของพระองค์ แล้ว เราจึงเป็นลูกของพระองค์ “เป็นทายาಥของพระเจ้า และเป็นทายาท ร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17)

มีแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถให้อิสรภาพเข่นี้ได้ ไม่มีมนุษย์ คนไหนที่จะให้ได้ และไม่มีอำนาจฝ่ายโลกที่ไหนจะพรางอิสรานั้นไปจาก เราได้ เราได้พบว่าอิสรภาพนี้ไม่อาจรับได้ด้วยการเพียรพยายามรักษา ธรรมบัญญัติของพระเจ้า การอุตสาหพากเพียรอย่างสุดกำลังก็นำมาได้ แค่การเป็นทาส ฉะนั้นเมื่อมีอำนาจจารกรรมแห่งไดอกกฎหมายบังคับให้ปฏิบัติ ในเรื่องศาสนา รัฐทำได้แค่ล่ำมโซ่ให้คนเป็นทาส เพราะการออกกฎหมาย บังคับในเรื่องศาสนา หมายความว่าเป็นศาสนาที่เกิดขึ้นโดยกำลังของ มนุษย์ เพราะไม่ใช่การพยายามทำดีที่เรียกว่าอิสรภาพ แต่การทำดีจริงๆ ต่าง

หากที่เป็นอิสรภาพ แต่เราไม่สามารถทำในสิ่งที่ถูกต้องได้นอกจากพระเจ้า ทรงกระทำการนั้นผ่านตัวเรา

อิสรภาพที่พระคริสต์ประทานให้แก่เรานั้น คืออิสรภาพแห่งจิต วิญญาณ คือเสรีภาพจากการเป็นทาสของความบาป สิ่งนี้สิ่งเดียวที่เป็นเสรีภาพทางศาสนาอย่างแท้จริง ไม่สามารถพูดได้จากที่ไหน นอกจากในคำสอนของพระเยซุสคริสต์ เมื่อเราได้รับเสรีภาพฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว เรา ก็จะเป็นอิสรภาพแม้ว่าจะถูกคุณชั้นในเรื่องจำกัดตาม ทาสที่มีเสรีภาพของพระคริสต์ก็เป็นอิสรามากกว่านายผู้ค้ายาเสื่อม แม้ว่านายนั้นจะยังใหญ่ระดับผู้นำประเทศศักดิ์ tam มีครึบ้างที่ไม่ต้องการอิสรภาพที่เป็นมากกว่าแต่ในนาม

ถ้าเรายังเป็นทาสของความบาปยังมีกำหนดใจอีกหนึ่งคือ ถ้าจิตใจ ขอบขี้และสันหวังเพราะล้มเหลวทุกครั้งที่พยายามหนีให้พ้นการเป็นทาส เราเป็นอิสรภาพได้ ถ้าเพียงแต่รับอิสรานั้นไว้ ให้อ่านพระคำรับสัชของพระคริสต์ อีกครั้งหนึ่ง พระธรรมนี้ยังคงมีชีวิตอยู่ในทุกวันนี้

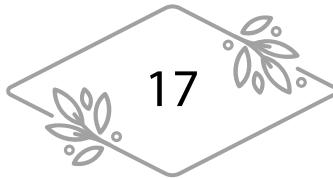
“พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจมข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เล้าโลมคนที่ชอบหัวระกำใจ และร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรื่องจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจำจอง เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า” (อิสยาห์ 61:1)

ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร พระคริสต์ทรงประกาศอิสรภาพแล้ว ประตูรเรื่องจำถูกไขอกแล้ว เพียงแต่ให้เราเขื่อยเท่านั้น ก้าวออกไป และยังคงเขื่อยอย่างต่อเนื่อง ในวันนี้พระคริสต์ทรงประกาศอิสรภาพให้แก่เรา พระองค์ทรงหักกับดักเสียแล้ว ทรงผลดีซึ่งตนของเรารอก (ดูสุดี 116:16) และตรัสแก่เราว่า พระองค์ทรงไขประตูนักโทษแล้ว เพื่อเราจะได้เดินออกไปสู่อิสรภาพ ถ้าเพียงแต่ดำเนินไปด้วยความเชื่อใน

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ ความเชื่อนั้นจะไปประตูออกให้เราเมื่อถูกคุณขังด้วยความบาป จงเชื่อในพระวจนะของพระองค์ และประกาศอุกมาว่า “ข้าพเจ้าเป็น อิสระโดยพระนามของพระเยซู” และยืนมั่นคงในเสรีภาพที่พระคริสต์ ประทานให้นั้นด้วยความเชื่อที่ nobnom กล่าวไว้ “แล้วเราจะรู้ซึ้งถึงพระพร ในพระสัญญาดังต่อไปนี้

“เขาทั้งหลายผู้รักอยู่พระเจ้าจะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขายจะบินขึ้นด้วย ปีกเหมือนนกอินทร์ เขายจะวิ่งและไม่เหน็จเหนื่อย เขายจะเดินและไม่อ่อน เปลี้ย” (อิสยาห์ 40:31)

พระเยซูคริสต์องค์ ผู้ชอบธรรม

“ถ้าผู้ใดทำบาป เรายังมีพระองค์ผู้гуลแก้ต่างต่อพระบิดาเพื่อเราทั้งหลาย
คือพระเยซูคริสต์องค์ผู้ชอบธรรม” (1 約翰 2:1 TNCV)

ในบรรดาชีวิตที่เคยอาศัยอยู่บนโลกใบนี้ มีแต่พระเยซูเท่านั้นที่ “ไม่ได้ทรงทำบาปเลย” (1 เปโตร 2:22) มีแต่พระองค์เท่านั้นที่เราสามารถพูดได้ว่า “ในพระองค์ไม่มีความอธรรม” (สกุดี 92:15) ทรงกล่าวถึงพระองค์เองว่า พระองค์ไม่มีบาป และที่กล่าวเช่นนี้ก็ไม่ใช่การโอ้อวดแต่อย่างใด เพราะพระองค์ทรงมีสภาพเดียวกับพระเจ้า “ในปฐมกาลพระว่าทรงด้วยอยู่ และพระว่าทรงด้วยกับพระเจ้า และพระว่าทรงเป็นพระเจ้า” “พระว่าทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงด้วยท่ามกลางเรา” (约翰 1:1, 14) พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปราภูอยู่ในเนื้อหนังของมนุษย์ พระนามของพระองค์จึงเรียกว่า “อิมามนูเอล แปลว่า พระเจ้าสถิตกับเรา” (มัทธิว 1:23)

เพราะว่า “พระองค์ทรงปราภูเพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไป และไม่มีบาปอยู่ในพระองค์เลย” (1 約翰 3:5) “นี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ ‘พระเจ้าเป็นความชอบธรรมของเรา’” (เยเรมี 23:6 TH1971) ให้สังเกตว่า พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา ไม่ใช่เป็นตัวแทน

อยู่ด้วยความเชื่อ

ความชอบธรรมที่เราไม่มี บางคนสอนผิดเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อว่า พระเจ้าทรงถือว่าเราชอบธรรมทั้งที่เราไม่ได้ชอบธรรมจริงๆ แต่พระคัมภีร์สอนว่าเราชอบธรรมจริงๆ โดยอาศัยความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์

นับวันก็ยังดูเหมือนจะมีนักสอนศาสนามากขึ้นที่สอนว่า ในใจของคนเรามีความดีและความชั่วอยู่พอๆ กัน และความดีนั้นก็จะค่อยๆ ชนะความชั่ว จนสามารถชนะได้ทั้งหมดในที่สุด แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเช่นนั้น หากแต่สอนว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” (โรม 3:10) พระคริสต์ผู้ “ทรงทราบว่าอะไรอยู่ในตัวมนุษย์” (约翰 2:25) ตรัสว่า “ เพราะที่อุกมาจากภายใน จากใจคนเราคือ ความคิดชั่ว การพิศสิลธรรมทางเพศ การลักขโมย การเข่นฆ่า การล่วงประเวณี ความโลภ การมุ่งร้าย การฉ้อฉล ราคะตัณหา ความอิจฉา การนินทาว่าร้าย ความหยิ่งจองหอง ความโฉดเฉลา ” (มาระໂກ 7:21-22 TNCV) นอกจากนั้นพระองค์ยังตรัสว่า “ คนชั่วย่อมเอาสิ่งชั่วออกจากคลังชั่วในจิตใจของตน ” และสิ่งดีย่อมไม่เกิดมาจากแหล่งที่ไม่ดี (ลูกา 6:43, 45) ฉะนั้นเราจึงเห็นได้ชัดว่า ไม่มีความดีใดๆ ที่จะเกิดจากใจของเรา เพราะ “ ผู้ใดจะเอาสิ่งสะอาดออก มาจากสิ่งมลทินได้ ไม่มีสักคน ” (约ບ 14:4)

พระเจ้าไม่ได้กล่าวว่าจะเอาความดีอุกมาจากสิ่งที่ชั่ว และพระองค์จะไม่ทรงเรียกสิ่งที่ชั่วนั้นว่าดี สิ่งที่พระองค์จะทำคือ สร้างใจใหม่ขึ้นในตัวเรา เพื่อความดีจะได้เกิดจากจิตใจที่ดีนั้น “ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม ” (เอเฟซัส 2:10)

เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าพระคริสต์จะสถิตอยู่ในใจของเราได้อย่างไร เพื่อความชอบธรรมจะหลังไหลอออกจากใจแทนความบาป ไม่ต่างกับที่เราไม่สามารถเข้าใจว่า เป็นไปได้อย่างไรที่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระว่าทะของ

พระเจ้าและ darm ออยู่ก่อนสรรพสิ่ง และทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้น จะมาบังเกิด เป็นมนุษย์อยู่ในโลกนี้ แต่ก็เป็นไปแล้ว และพระองค์เสด็จมาในเนื้อหนัง ครั้งหนึ่งแล้วอย่างไร แน่นอนที่เดียว พระองค์สามารถเสด็จมาสถิตอยู่ใน เนื้อหนังของเราได้อย่างนั้น เช่นกัน และทุกคนที่ “ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์” ก็มาจากพระเจ้า (1 約翰 4:2)

“ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่พระองค์สถิตในความ สว่าง ... พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเรา ให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 约翰 1:7) “เราดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดย สิ่งที่มองเห็น” (2 โครินธ 5:7) เรา rับเอาพระคริสต์โดยทางความเชื่อ และผู้ ที่รับเอาพระองค์นั้น พระองค์ประทานสิทธิอำนาจให้เป็นลูกของพระเจ้า (ดู 约翰 1:12) พระองค์จึงกำชับเราว่า “ในเมื่อพากห่านรับพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แล้ว ก็จะดำเนินชีวิตในพระองค์ด้วย” (โคลosses 2:6) นี่ แหล่งคือการดำเนินในความสว่าง

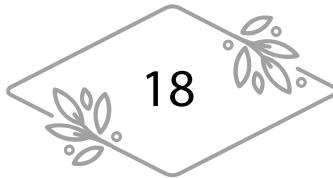
การหายใจและการรับประทานอาหารเป็นสิ่งที่ชุมเหลียงชีวิตให้ darm คงอยู่ ฉันได้กินนั้น ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็ได้รับการค้ำจุนด้วยความเชื่อ เราไม่สามารถกักกันลมหายใจของวันนี้ไว้สำหรับวันพรุ่งนี้ แต่ต้องหายใจ ตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง ความเชื่อ ก็เช่นเดียวกัน เราไม่สามารถกักกันมัน ไว้ใช้ในอนาคต แต่ต้องมีความเชื่อย่างไม่ขาดสาย เราจึงจะมีชีวิตฝ่ายจิต วิญญาณอย่างต่อเนื่องได้

เมื่อเราดำเนินในความสว่างด้วยความเชื่อแล้ว เรา ก็รับชีวิตจาก พระเจ้าเข้ามาในจิตวิญญาณอย่างไม่ขาดสาย เพราะความสว่างคือชีวิต และชีวิตที่รับอยู่ตลอดนั้นจะชำระจิตวิญญาณจากความบาปอย่างต่อ เนื่อง การชำระนั้นเป็นงานที่ไม่มีการทึ่งช่วง เพราะเราต้องการอยู่ตลอด เวลา ดังนั้นจะไม่มีวันที่เราจะพูดได้ว่า ‘ข้าพเจ้าไม่มีบาป’ เพราะมีสิ่งเดียว ที่จะลดได้ นั่นคือ “พระเยซูคริสต์องค์ผู้ขอบธรรม”

อยู่ด้วยความเชื่อ

จากการเขื่อฟังของพระคริสต์ผู้เดียว คนจำนวนมากจึงได้เป็นคนชอบธรรม นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ พระองค์ผู้เดียวเขื่อฟัง แต่คนจำนวนมากได้กล้ายเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้า ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20 TKJV) ฉะนั้นถ้ามีใครถามเราว่า ‘คุณปราศจากความบาปหรือเปล่า’ เราตอบได้คำเดียวก cioè ‘ไม่ใช้ฉัน แต่พระคริสต์ต่างหาก’ ‘แล้วคุณรักษาพระบัญญัติให้ทั้งหมดไหม’ เราก็ตอบได้เพียงแต่ว่า ‘ไม่ใช้ฉัน แต่เป็นพระคริสต์’ ถึงแม้เราจะด่างพร้อยและเต็มไปด้วยความบาป แต่เรามี “ความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสี 2:10)

“นำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์” (สตุดี 36:9) พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ฉะนั้นนำพุแห่งชีวิตก็อยู่กับพระองค์ “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา” (อีบру 7:25) นำพุนี้จึงให้โลอยู่ตลอดเวลา เช่นเดียวกับที่กล่าวถึงแม่น้ำแห่งชีวิตว่า “แม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิตอยู่ได้” (ເອເສເຄີຍລ 47:9) เช่นเดียวกันเมื่อชีวิตของพระคริสต์สมผัสชีวิตของครรภ์ชำรุดผันนั่นจากมลทินทั้งสิ้น ฉะนั้นเราจึงยอมรับว่าเราเป็นคนบาปที่ต้องการความช่วยเหลือ เราจึงพึงพาพระเยซูอย่างสิ้นเชิง พระองค์ “ทรงไม่มีบาป … เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โคrinth 5:21)

ขอบธรรมโดยความเชื่อ

“การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อ ก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

ความเชื่อมาจากการเจ้า ไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวเอง (ดู เอเฟซัส 2:8)
ฉะนั้นสิ่งใดที่ไม่ได้เกิดจากพระเจ้า ก็เป็นบาป

สิ่งใดที่มาจากการเจ้า ก็เป็นความชอบธรรม ความเชื่อคือของประทาน
จากการเจ้า และทุกอย่างที่มาจากการเชื่อจึงเป็นความชอบธรรม เช่น
เดียวกับทุกสิ่ง “ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อ ก็เป็นบาปทั้งสิ้น”

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เบิกทางแห่งความเชื่อ และทรงเป็นผู้ที่
ทำให้ความเชื่อของเรามบูรณ์ (ดู อีบру 12:2) ความเชื่อเกิดขึ้นมาโดย
ผ่านพระวจนะของพระเจ้า และเป็นไปตามที่พระวจนะกำหนด ด้วยว่า
“ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะ
การประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 NKJV) ที่ได้ที่ไม่มีพระวจนะ
ของพระเจ้า ที่นั่นก็ไม่อาจมีความเชื่อได้เลย

พระวจนะของพระเจ้ามีสาระแก่นสารและมีพลังมากที่สุดในจักรวาล
ทุกสิ่งล้วนแต่เกิดมาโดยพระวจนะนั้น และมีพลังเนรมิตในตัวพระวจนะ
เอง อย่างที่เขียนไว้ว่า “โดยพระวจนะของพระเจ้า พื้นสร้างก็ถูกสร้าง
ขึ้นมา กับบริหารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” “พระ
พระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็อุกมา” (สดุดี

อยู่ด้วยความเชื่อ

33:6, 9 TH1971) เมื่อโลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา และมีความมีดทึบปกคลุมอยู่ เหนือน้ำนั้น “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดความสว่าง ความสว่างก็เกิดขึ้น’” (ปฐมกาล 1:3)

พระวจนะของพระเจ้ามีพลังให้เกิดผลในตัวเอง ซึ่งจะให้สำเร็จตาม น้ำพระทัยของพระองค์เมื่อเรายอมรับเอาในฐานะที่เป็นพระวจนะของ พระองค์จริงๆ “เมื่อท่านทึ้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งท่าน ได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความ เป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่ เชื่อ” (1 เ reksonika 2:13) ดังนั้น ความเชื่อที่แท้จริง คือการน้อมรับเอา พระวจนะของพระเจ้าเข้ามาในใจ เพื่อให้เกิดผลในชีวิต เป็นความเชื่อที่ จะนำให้เราเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง เพราะโดยการรับเอาพระวจนะ ของพระเจ้า พระองค์จะให้สำเร็จตามน้ำพระทัยของพระองค์ในชีวิตของ เราดังที่เขียนไว้ในพระวจนะนั้น ตามพระคำรับสหของพระองค์ผู้ทรงเนรมิต สร้าง นี่คือกิจการแห่งความเชื่อ เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งมาโดย ความเชื่อ คือการกระทำที่ขอบธรรมนั้นเอง ฉะนั้น “พระเจ้าเป็นผู้ทรง ทำการอยู่ภายในพวกรท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำ ตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13) เช่นนี้แหล พระอุปนิสัย คือ ความชอบธรรมของพระเจ้าจะปรากฏอยู่ในชีวิตของเรา เพื่อให้เราชนะ อำนาจแห่งความบาป และช่วยเราให้รอดพ้นด้วยความชอบธรรม

การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อล้วนๆ เป็นดังนี้แหล เป็นความ ชอบธรรมโดยไม่ได้อาศัยการประพฤติปฏิบูติ แล้วความเชื่ออันเป็นของ ประทานจากพระเจ้า ซึ่งมาโดยพระวจนะของพระองค์จะสัมฤทธิ์ผลใน ตัวมันเองให้เรากระทำการกิจของพระเจ้า ความเชื่อนี้ไม่ต้องอาศัยการ ปฏิบูติอันประกอบเป็นด้วยบากของเรารเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ได้ เพราะโดยความเชื่อนี้เองเราจะกระทำสิ่งที่ดีงาม ความเชื่อจึงเพียง

พอที่จะเติมชีวิตให้เต็มเปี่ยมด้วยความดีของพระองค์ โดยไม่ต้องอาศัยการลงทุนลงแรงอันมีที่ติของเรา

ความเชื่อที่กล่าวมานี้ไม่ได้อาศัย ‘การทำดี’ ของเรา แต่ทรงกันข้ามความเชื่อก่อให้เกิด ‘การทำดี’ คือช่วยเราให้สามารถทำดีได้ พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนว่า ‘ความเชื่อร่วมกับการกระทำ’ หากแต่กล่าวว่า “ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำ” “ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้นการเข้าสู่หนัตหรือไม่เข้าสู่หนัตไม่เกิดประโยชน์อันใด แต่ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรัก ” (กาลาเทีย 5:6) “ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจ” (ยกอบ 2:22 TKJV) “เรา . . . รำลึกถึงความเชื่อของท่านที่แสดงออกเป็นการกระทำ” “กิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จด้วยฤทธิเดชของพระองค์ ” (1 เธสโลนิกา 1:3; 2 เธสโลนิกา 1:11) “งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา ” (约翰 6:29) นี่คือความเชื่อในพระเจ้า พระคัมภีร์บางฉบับแปลว่าเป็น “ความเชื่อของพระเจ้า” ตามที่พระเยซูกำชับให้เรามี (ดู มาระゴ 11:22) ความเชื่อนี้ได้สำแดงออกในชีวิตของพระเยซู และโดยพระคุณแล้ว พระองค์พร้อมที่จะประทานแก่เราและคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วย

รักษาด้วยส้มผัสด

การอศจรรย์ที่โดดเด่นที่สุดอย่างหนึ่งของพระเยซูอ่านได้จากข้อความสั้นๆ ในลูกา 5:12–13 ซึ่งเขียนไว้ว่า

“ต่อมานะที่พระเยซูประทับอยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีคนหนึ่งเป็นโรคเรื้อรังเต็มทั้งตัว เมื่อเขารีบหันพระเยซูก็ชบน้ำลงถึงดิน ทูลอ่อนหวาน พระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอเพียงแต่พระองค์เต็มพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้’ พระองค์จึงยื่นพระหัตถ์แตะต้องเขาแล้วตรัสว่า ‘เราเต็มใจ จงหายสะอาดเด็ด’ ทันใดนั้นโรคเรื้อรังของเขาก็หาย”

ในสมัยนั้นโรคเรื้อรังเป็นโรคที่คนพากันกลัวและขยายแพร่หลายมากที่สุด คนโรคเรื้อรังนั้นจึงถูกขับไล่ส่งไปจากสังคม และต้องแยกไปอยู่ต่างหาก แม้แต่จากการครอบครัวของเขาวง อาการของโรคคืออย่า لامไปทั่วร่างกาย เป็นการตายอย่างชาติ จนสุดท้ายร่างกายที่บิดเบี้ยวและชีวิตที่แสนเข็ญ ก็จบลงที่ความตาย

ไม่มีโรคไหนที่แสดงถึงการมีผลลัพธ์น้อยนักเป็นผลของความบ้าเท่ากับ โรคเรื้อรัง ยิ่งกว่านั้นสภาพของชายคนนี้ก็คล้ายๆ กับถ้อยคำของอิสยาห์ ที่บรรยายลักษณะของประชาชนว่า “ศีรษะก็เจ็บไปหมด ใจก็อ่อนเปลี่ย ไปสิ้น ตั้งแต่ฝ่าเท้าถึงศีรษะไม่มีตรงไหนปกติเลย ล้วนแต่ฟกช้ำและเป็น

รอยเขี่ยน ทั้งยังเป็นแพลเลือดไหล ไม่ได้บีบออกหรือพันไว้ หรือบรรเทาปวดด้วยน้ำมัน” (อิสยาห์ 1:5-6) ฉะนั้นในขณะที่ศึกษาเรื่องที่พระเยซูทรงรักษาคนโรคเรื้อนนั้น เราจะได้เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพระคำรับสของพระองค์ที่สั่งว่า “จงหายสะอาดเด็ด”

ประเด็นแรกคือคนโรคเรื้อนมีความมั่นใจว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะรักษาเขาให้หาย เพราะเขาทุลพระองค์ว่า “ขอเพียงแต่พระองค์เต็มพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” ประเด็นนี้สำคัญมาก มีน้อยคนนักที่เชื่อจริงๆ ว่าพระเยซูคริสต์สามารถช่วยเขาให้สะอาดจากความบาปได้ คนเหล่านี้ยอมรับอยู่ว่าพระองค์สามารถช่วยคนทั่วไปให้รอดจากความบาป คือพระองค์สามารถช่วยคนอื่นได้ แต่ก็ไม่เชื่อว่า พระองค์สามารถช่วยเขาได้ด้วย ให้คนเหล่านี้ได้บพเรียนถึงฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ ให้ฟังถ้อยคำของผู้เผยแพร่ว่าจะนะเยเมียที่กล่าวโดยการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “ข้าแต่พระเจ้า คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยกเกิน” (เยเมีย 32:17 TH1971)

พระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยพระคำรับสั่ง ทรงสามารถกระทำทุกสิ่ง “พระเจ้าของเรายังหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พ่อพระทัย พระองค์ก็ทรงกระทำ” (สตุติ 115:3) “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า ได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา ที่จำเป็นต่อชีวิต และต่อการดำเนินตามทางพระเจ้า” (2 เปโตร 1:3) “พระเจตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่” (อีบру 7:25) พระคริสต์ทรงรับอำนาจ “เนื่อมนุษย์ทั้งสิ้น” (约翰 17:2)

คนโรคเรื้อนมั่นใจในฤทธิ์อำนาจอันเหลือล้นของพระเยซู แต่ก็ไม่แน่ใจว่าพระองค์จะยอมรักษาเขาให้หายหรือไม่ เขาจึงทูลว่า “ขอเพียงแต่

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์เตือนพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” แต่เราไม่ต้องมาหาพระองค์ด้วยความกล้าๆ กลัวๆ เมื่อคนโรคเรื้อรังนี้ เพราะเราแน่ใจได้เลยว่า พระองค์ทรงสามารถช่วยเราได้ นอกจากนั้นพระองค์ได้ทรงให้ตัวอย่างมากmanyว่า พระองค์ทรงพ่อพระทัยที่จะช่วยเราด้วย เช่นในกาลาเที่ย 1:4 ที่เขียนไว้ว่า “พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพื่อ บำบัดของเรา เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ตามพระประสงค์ ของพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา” ยิ่งไปกว่านั้น 1 เหรียญโภนิกา 4:3 ยัง ยืนยันว่า “พระเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านได้รับการช่วยให้บริสุทธิ์” (TNCV)

ฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้ามีอยู่ครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ (1 โคrinth 1:24) ทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก “ถูกยึดเข้าด้วยกันโดย พระองค์” (โคลอสสี 1:16–17) อัครทูตเปาโลจึงกล่าวว่า “พระองค์ผู้ไม่ทรง หวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้า เช่นนั้น พระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้น หรือ” (โรม 8:32) พระเจ้าประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อ ช่วยเราให้พ้นจากความบาป เราจึงมั่นใจได้ว่าพระองค์พ่อพระทัยใน การทรงช่วยเหลือนั้น

“ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านหังห้อยที่วางใจในพระนาม ของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อให้ท่านรู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และนี่เป็น ความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของ พระองค์ พระองค์ก็ทรงฟัง และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงฟังเมื่อเราทูลขอสิ่ง ใด เรายังรู้ว่าเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์” (1 約翰 5:13–15) ด้วย เหตุนี้เราจึงสามารถ “เข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อ เราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ” (สีบูร 4:16) โดยตระหนักว่า “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์

และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงช่วยเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 โยหัน 1:9)

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่โดดเด่นที่สุดในเรื่องนี้ คือพระเยซูทรงยืนพระหัตถ์อกรแตะต้องคนโรคเรื้อรังนั้น ทว่าทั้งแผ่นดินไม่มีใครสักคนเดียวที่จะยอมเข้าใกล้คนโรคเรื้อรัง อย่า่าว่าแต่สัมผัสเลย แต่พระเยซูทรง “ยืนพระหัตถ์แตะต้องเขา” และด้วยการสัมผัสนั้นโรครายจึงหายเป็นปลิดทิ้ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า พระเยซูทรงแตะต้องหลายคนที่พระองค์ทรงรักษาให้หาย เมื่อแม่ยาของเปโตรล้มป่วยด้วยพิษไข้ พระเยซู “ทรงสัมผัสมือนาง ไข้หาย” (มัทธิว 8:15) ในคืนเดียวกันนั้น “คริสต์มีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆ ก็พามาหาพระองค์ พระองค์ wang พระหัตถ์ถูกต้องเข้าทุกคนให้หายจากโรค” (ลูกา 4:40) ในภูมิลำเนาของพระองค์เอง ชาวเมืองไม่เชื่อในพระองค์ ฉะนั้น “พระองค์ทรงทำการอศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ว่างพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค” (มาเรียโก 6:5)

มัทธิวกล่าวว่า การรักษาให้หายในครั้งนั้นเป็นไป “เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า ‘ท่านแบกความเจ็บไข้ของเรารา และขอบโรคของเราไป’” (มัทธิว 8:17) เรายรู้ว่า “มีฤทธิ์เดชช้านอกจากพระองค์ และรักษา” คนทั้งหลายที่พากันห้อมล้อมอยู่นั้นด้วยหวังที่จะสัมผัสพระองค์ (ลูกา 6:19) ที่พระองค์ทรงแบกความเจ็บไข้ของเรานั้นมีความหมายว่า เมื่อพระองค์ทรงรักษาผู้ใด พระองค์ทรงรับเอาโรคภัยไข้เจ็บของผู้นั้นมาไว้ที่พระองค์เอง และประทานฤทธิ์เดชในการรักษาเข้าไปแทนที่

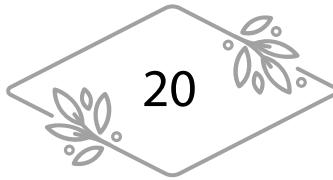
บัดนี้เราได้รับการอนุญาตว่า ถึงแม้พระเยซูได้ “เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์” แล้ว แต่พระองค์ไม่ได้ทรงหยุดที่จะเมตตาพากเรา เพราะพระองค์ทรง “สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอกของเรา” (อีบру 4:14, 15) พระองค์ทรงเมตตาสัสงสาร “เพราะพระองค์เองทรงรู้จักโครงร่างของเรา พระองค์ทรง

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” (สตูดี 103:14) ถึงแม้ว่าเราจะเสื่อมโทรมไปด้วยความบาป แต่พระเยซูไม่ทรงรังเกียจ หรืออายที่จะติดสนิทกับเราเพื่อช่วยเหลือเรา

ผู้เผยแพร่วัฒนธรรมอิสยาห์กล่าวถึงการดำเนินการของพระเจ้าต่อคนอิสราเอลในสมัยโบราณว่า “พระองค์ทุกข์พระทัยในความทุกข์ทั้งหมดของเข้า” (อิสยาห์ 63:9) ทุกวันนี้ก็เช่นกัน อกอินทร์พยุงลูกไว้ด้วยปีกของมันฉันใด พระองค์ทรงอุ้มชูเราไว้ ทั้งทรงแบกເเอกสารความบาปและความเสร้าของเราไปฉันนั้น พระองค์ทรงรับมันไว้ในพระองค์ ความบาปและความเสร้าของเรางึงถูกกลืนหายไปโดยวิธีการเดียวกันนี้ที่พระองค์จะทรง “กลืนความตายด้วยการมีชัย” ในที่สุด (อิสยาห์ 25:8 TKJV)

พระคริสต์ทรงรับເเอกสารบาปแห่ง เพื่อพระพรจะได้มามถึงพวกเรา (ดูกาลาเทีย 3:13-14) “พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบ้าปให้บ้า พระเจ้าเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินอส 5:21 TH1971) พระองค์ทรงทนต่อความตายอันเป็นส่วนของเรา เพื่อเราจะได้ส่วนในชีวิตของพระองค์ การแลกเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นเมื่อเรามาสัมผัสพระองค์ด้วยการสารภาพว่า “พระเยซูคริสต์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” (1 約翰 4:2 TNCV) ถ้าเราเปรียบพระองค์เสมือนคนแปลกหน้า หรือมองเรื่องความเชื่อในพระองค์ว่าเป็นเพียงแต่ทฤษฎีเท่านั้นเราก็จะสูญเสียโอกาสอันยิ่งใหญ่ แต่เมื่อเราทราบหนักกว่า พระองค์ทรงทราบถึงสภาพอันต่ำต้อยของเรา และทรงรับເเอกสารความผิดบาปของเรานั้น เรายังจะขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงสัญญาว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20)

ถุทฐานุภาพของ พระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่นานนักก่อนที่พระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์ พระองค์ได้ตรัสแก่
สาวกของพระองค์ว่า “พวกท่านจะได้รับพระราชทานถุทฐานุภาพเมื่อ
พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขี
พยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และ
จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8)

พระสัญญานี้มาถึงพวกรเราในปัจจุบัน เหมือนๆ กับผู้ที่ได้ยิน
พระสูรเสียงของพระองค์ในสมัยก่อนนั้น เพราะเมื่อเราฟังจากพระองค์ เรา
ก็ต้องเป็นพยานเพื่อพระองค์ และนอกเหนือจากถุทธิ์เดชของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์แล้ว เราจะทำอะไรไม่ได้เลย พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทาน
พระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เราถ้าเพียงแต่เราประทานและยินยอมตาม
เงื่อนไขทุกประการเพื่อที่จะรับพระวิญญาณนั้น

ขออวยพระสัญญาที่กล่าวไว้ข้างต้นว่า “พวกท่านจะได้รับพระราชทาน
ถุทฐานุภาพเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน” แต่คำสอนมีอยู่
ว่า เราจะรับถุทฐานุภาพนี้ได้อย่างไร เราควรคาดหวังและอธิษฐานขอสิ่ง
ใด คำตอบที่พожะสรุปได้คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์คงไม่ได้เสด็จมาในรูป

อยู่ด้วยความเชื่อ

แบบหรือวิธีการที่เราคาดไว้ เพราะความคิดและถุทฐานุภาพของพระเจ้าไม่ได้เป็นไปตามความคิดของเรา

พระจนะของพระเจ้ามายังเอลียาห์ในถิ่นทุกันดาร ขณะที่ท่านหนึ่งพระนางเยเซเบลนั้น ตรัสว่า “จะออกไปยืนต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าบนภูเขา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะเสด็จผ่าน” แล้วมีลมพายุกล้ามัด ประทบภูเขาย่างรุนแรง ทำให้หินแตกเป็นเสียงๆ ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในลงนั้น หลังพายุก็เกิดแผ่นดินไหว แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในแผ่นดินไหวนั้น และภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟลุก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในไฟนั้น หลังจากไฟมีเสียงกระซิบอันอ่อนโยน เมื่อเอลียาห์ได้ยิน เขา ก็ยกเสื้อคลุมขึ้นปิดหน้า และออกไปยืนอยู่ตรงปากถ้ำ มีเสียงหนึ่งกล่าวกับเขาว่า ‘เอลียาห์เอ่ย เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?’” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:11–13 TNCV)

ถ้าพระคัมภีร์ไม่ได้เขียนอย่างเจาะจงว่า พระเจ้าไม่ได้อยู่ในลงหรือในแผ่นดินไหว เราคงคิดว่าพระองค์อยู่ในสิ่งเหล่านั้นอย่างแน่นอน เป็นธรรมชาติที่คนเราจะคิดว่าต้องระดับพายุใหญ่ ให้นั้นไป ที่จะสามารถถิ่นถุทฐานุภาพของพระเจ้าได้ แต่จากประสบการณ์ของเอลียาห์เราพบว่า พระองค์ทรงสำแดงถุทฐานุภาพโดยวิธีที่นุ่มนวล คือด้วย “เสียงอันแผ่วเบา” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:12 ฉบับ KJV) และพระองค์จะทรงสำแดงแก่เราด้วยวิธีนี้ เช่นกัน

พระเจ้าตรัสกับเราว่า “จงนิ่งเสีย และรู้เกิดว่า เรายังคือพระเจ้า” (สุดดี 46:10) “ในการหันกลับและหยุดนิ่ง เจ้าทั้งหลายจะรอด การเย็บสนใจ และการไว้วางใจจะเป็นกำลังของเจ้า” (อิสยาห์ 30:15) เราจำเป็นต้องนิ่ง มิฉะนั้นเราจะไม่ได้ยินพระสรุรสีียงที่ตรัสมากย์จะแผ่ร่วงไป ซึ่งเป็นทางเดียวที่เราจะได้ยินพระองค์ พระองค์สามารถเบลงพระสูงหนาทอย่างน่าสะพรึงกลัว แต่เราจะไม่เข้าใจพระสรุสีียงที่ดังกังวนนั้น เพราะจะทำให้ พระสรุสีียงก้มปนาหา

ตกใจกลัว พระองค์จึงมาหาเราด้วยเสียงอันแผ่เบาเพื่อให้เราได้ฟังและเข้าใจ ตามที่พระธรรมโดยเบียนถึงพระองค์ว่า “เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ ผู้ใดจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทันเกรียงไกรของพระองค์ได้” (เยอ 26:14)

พระเยซูประทับอยู่ในเรือที่ทะเลสาบกาลีกับพวකสาวกของพระองค์แล้ว “เกิดพายุใหญ่ในทะเลสาบจนคลื่นชัดทั่วเรือ” พวකสาวกพากันกลัว ยิ่งนักจึงร้องขอให้พระองค์ทรงช่วย “พระองค์จึงทรงลูกขี้นห้ามลมและตรัสกับทะเลว่า ‘จงสงบเงียบ’ และลมก์สงบ พายุก็เงียบสนิท” (มัทธิว 8:24; มาเรตโภ 4:39) พระเยซูไม่ได้เปล่งพระสุรเสียงให้ดังกว่าเสียงพายุเพื่อให้พายุสงบ มีแต่คนอ่อนแอก็มีปมด้อยเท่านั้นที่ตะเบ็งเสียงเมื่อออกคำสั่ง เขาใช้เสียงดังเพื่อกลบเกลื่อนสภาพที่ขาดอำนาจ ส่วนคนที่รู้ว่าตนมีอำนาจจริง เขาจะออกคำสั่งด้วยเสียงรำเรียบ พระเยซูตรัสด้วยสิทธิอำนาจเสมอ (มาเรตโภ 1:22) และเมื่อทรงห้ามพายุพระองค์ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันแผ่เบาเหมือนที่ตรัสกับเอลียาห์

พระสุรเสียงอันแผ่เบานั้น เป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่ตรัสเมื่อสร้างจักรวาล “โดยพระวจนะของพระเจ้า ฟ้าสรรค์ก์ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง กด้วยลมพระร่ม^{พระสุรเสียงกัมปนาท}” (สุดุ๊ดี 33:6 TH1971) พระเจ้าไม่จำเป็นที่จะต้องเปล่งพระสิงหนาทเพื่อสร้างโลกและดวงดาวต่างๆ ขึ้นมา คำสั่งของแม่ทัพถึงจะกระซิบก็ยังมีผลในการเคลื่อนทหารพอๆ กับการตะเบ็งเสียง องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงครอบครองจักรวาลก็เช่นกัน ลมพระโอษฐ์ก็เพียงพอที่จะสร้างดวงดาวต่างๆ ได้ พระสุรเสียงอันแผ่เบาที่ตรัสแก่เอลียาห์ เป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่สร้างโลก และ “คำจุนสิ่งทั้งปวง” อยู่ในขณะนี้ (ฮีบรู 1:3)

ส่วนมากฤทธานุภาพของพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นยังทำงานในธรรมชาติอย่างเงียบๆ และเราคงจะไม่รู้จักฤทธานุภาพนั้นออกจากผล

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่ปรากฏให้เห็น เช่น พลังแสงอาทิตย์ที่อุ่มน้ำขึ้นไปบนฟ้านับเป็นหมื่นๆ ลูกบาศก์โลเมต แล้วส่วนน้ำเหล่านั้นคืนสู่โลกในรูปของฝนและน้ำค้าง ทั้งสองน้ำที่ขึ้นไป และน้ำค้างที่ตกลงมาล้วนแล้วแต่ไม่ส่งเสียง เมื่อคนเราเปิดก็ออกเพื่อเติมน้ำในแก้วก็ยังดังกว่าการทำงานของวัสดุกรน้ำที่กล่าวมาเสียอีก พลังที่ปรากฏในกระบวนการการเติบโตของพืชก็เข่นกัน ซึ่งเกินความเข้าใจของมนุษย์ มันเจริญองค์งานโดยไม่มีเสียง ก้อนหินขนาดใหญ่ ยังแตกร้าวได้ด้วยพลังของพืชใบอ่อนที่อกขึ้นมาในหิน แต่พลังนั้นไม่ได้ ส่งเสียงใดๆ ส่วนท้องฟ้าก็ประกาศพระสิริของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ด้วยการ เป่าแต่ หรือการเคาระแข้ง พระราชกิจของพระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก ผลแห่ง พระราชกิจก็เป็นที่ประจักษ์ชัด การโฆษณาจะทำให้ค่าด้อยลง **ด้อยค่าลง**

พระวจนะของพระเจ้าที่สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ที่ค้างจนสิ่ง สารพัดให้คงอยู่ และที่อยู่เบื้องหลังกระบวนการต่างๆ ของธรรมชาติที่ยัง ดำเนินไป คือ “ถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐ” ที่ได้ประกาศให้แก่เรา (กิจการ 15:7) ถ้อยคำเหล่านั้น “มาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (约翰 6:63) พระวจนะของพระเจ้า “มีชีวิตและทรงพานุภาพ” (อิป рук 4:12) “ซึ่งกำลัง ทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เธสโลนิกา 2:13)

พระผู้ช่วยให้รอดทรงระบายลมพระโอษฐ์เหนือเหล่าสาวก และตรัสว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เลิด” (约翰 20:22) นี่คือลมพระโอษฐ์เดียวกัน กับที่สร้างโลก และค้างจนดวงดาวทั้งปวง ฤทธานุภาพของพระวิญญาณ บริสุทธิ์จึงมีพลังในการสร้าง และนั่นคือพระวจนะของพระเจ้า ฉะนั้นพอ จะสรุปได้ว่า ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเยซูทรงสัญญา ให้เหล่าสาวกของพระองค์จะมาโดยทางพระวจนะทางเดียว

พระเจ้าตรัสกับเราผ่านพระวจนะของพระองค์ และพระวจนะของ พระองค์คือพระแสงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 6:17) ฝ่าย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตักเตือนให้โลกรู้แจ้งในความบ้าป (约翰 16:7-8)

โดยใช้ธรรมบัญญัติเป็นสื่อกลาง ส่วนธรรมบัญญัตินั้น “เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” เพราะ “ธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป” (โรม 7:14; 3:20)

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา พระองค์ทรงให้เรารู้แจ้งในความบาปเป็นประการแรก ถ้าเรารับการตักเตือนและยอมรับความบาปของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงยกເเอกสารความบาปของเราออกไปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระวิญญาณทรงตักเตือนเราให้รู้แจ้งในเรื่องความชอบธรรม ถ้าเราขัดขืนต่อการตักเตือนของพระองค์ เราจะไม่ได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระองค์ แต่เมื่อเรารับคำตักเตือนและปฏิบัติตาม พระวจนะของพระเจ้าจะดำเนิรอยู่กับเรา และชีวิตของเราจะได้รับการหล่อหยอดด้วยพระวจนะนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงนำชีวิตของเรา พระในขณะที่เรารับฟังและปฏิบัติตามการทรงเตือนนั้น พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เรา (ดู สุภาษิต 1:23) และแน่นอนที่เดียวฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะปรากฏในชีวิตของเรา

ขณะนั้นจึงเห็นได้ชัดว่า การที่จะขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่เรายังกุมความบาปซึ่งพระวจนะของพระเจ้าห้ามเอาไว้ และไม่ฟังเสียงตักเตือนนั้น ถือว่าเป็นเรื่องโง่เขลาและเป็นการหมิ่นประมาทงานของพระวิญญาณซึ่งนำคนไปสู่ความจริงทั้งมวล ด้วยเหตุนี้ถ้าจะอธิษฐานขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ต้องน้อมรับพระบัญญัติทุกข้อของพระเจ้าโดยไม่มีเงื่อนไข แล้วพระเจ้าจะประทานพระวิญญาณแก่เราโดยไม่จำกัด พระองค์จะไม่ประทานพระวิญญาณเพื่อความพึงพอใจของเรา แต่เพื่อให้เราเป็นพยานฝ่ายพระองค์ พระวิญญาณเสด็จมาเปิดเผยพระวจนะของพระเจ้าเพื่อให้เราประกาศพระวจนะอันทรงพลังนั้นแก่ชาวโลกทั้งปวง

แต่กระบวนการทั้งหมดนี้จะเป็นไปโดยไม่มีการโ้ออวดหรือกระทำเพื่อเอาหน้า แม้ว่าฤทธานุภาพที่แสดงออกนั้นจะยิ่งใหญ่กว่าอำนาจใดๆ ที่คนทั้งหลายเคยพบเห็นก็ตาม พระเจ้าตรัสว่า “ดูสิ ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่ง

อยู่ด้วยความเชื่อ

เราเข็งชู ผู้เลือกสรรของเรางูซึ่งใจเราปีติยินดี เราเอาวิญญาณของเราใส่ไว้บนท่าน ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปยังบรรดาประชาชน ท่านจะไม่ร้องเสียงดังหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือทำให้เสียงของท่านได้ยินตามถนน “ไม้อ้อชาแล้ว ท่านจะไม่หัก และไส้ตะเกียงริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์” (อิสยาห์ 42:1-3) นี่ แหลกคือวิธีที่พระเจ้าทรงกระทำการโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ จะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์ บรรดาประชาชนจะตกตะลึง เพราะพระองค์ทรงกระทำการด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันทรงมีความอ่อนโยน จนแม้แต่ “ไม้อ้อชาแล้ว ท่านจะไม่หัก และไส้ตะเกียงริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับ” พระองค์ไม่ทรงประกอบการเหมือนพลังของพายุอันแรงกล้า แต่ทรงกระทำการย่างพลังแสงอาทิตย์และพลังของฟ้าที่เจริญเติบโต

ฉะนั้นฤทธิ์อำนาจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้นั้นคือพลังที่แสดงออกในธรรมชาติทั้งมวล คือพลังฤทธิ์เดชของพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งจะปรากฏในชีวิตของเราได้ก็ต่อเมื่อเราน้อมรับเอาระวังนั้นด้วยสิ้นสุดใจ พระเจ้าตรัสว่า “พระราเมล่อนฟันและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่นเว้นแต่ได้รัดแผ่นดินโลก และทำให้บังเกิดผลและแตกหน่อ ทั้งให้เมล็ดพืชแก่ผู้ห่วนและอาหารแก่คนกิน ทำนองเดียวกัน คำของเราที่ออกจากการปากของเรา จะไม่กลับมาสู่เราเปล่าๆ แต่จะทำให้สิ่งที่เราพอยืนน้ำสำเร็จ และให้สิ่งที่เราใช้ไปทำน้ำเสร็จสิ้น” (อิสยาห์ 55:10-11) พระเจ้ายังเปรียบพระวิญญาณบริสุทธิ์กับน้ำ โดยตรัสว่า “เราจะเหวี่ยงน้ำของเรานบนเชื้อสายของเจ้า” (อิสยาห์ 44:3) ฝนที่ตกลงมาสู่แผ่นดินโลกมีพลังอำนาจเช่นไร ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของเราก็จะเป็นเช่นนั้น แต่เราจะยอมต่อพระองค์เพื่อจะรับพระพรเหล่านี้หรือไม่ แผ่นดินโลกบังเกิดผลขึ้นอย่างไร ให้ผลแห่งความชอบธรรมเกิดขึ้นในเราย่างนั้น

ถุทฐานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์

(ดู อิสยาห์ 61:11) “พระราชนิรันดร์ที่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่า
พระองค์จะเสด็จมา และโปรดความชอบธรรมลงบนพวกราษฎร์ด้วยฝัน”
(โซเชีย 10:12 TNCV)

องค์ประกอบของ ข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐของพระเจ้าไม่ได้แค่คำหรือถูกปิดกันด้วยหลักข้อเชื่ออย่างที่หลายคนคิด เพราะข่าวประเสริฐครอบคลุมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ เราได้บังเกิดใหม่เนื่องด้วยข่าวประเสริฐ คือได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระคริสต์ ฉะนั้นทุกส่วนของชีวิตเราในฐานะที่เป็นคริสเตียนจึงเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับถ้อยเดชแห่งการทรงสร้าง

ด้วยเหตุนี้ อัครทูตเปาโลจึงเขียนถึงพี่น้องในคริสตจักรว่า “เมื่อพากท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อความพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โคринธ 10:31) และยังเขียนถึงพี่น้องในเมืองโคลสีว่า “เมื่อท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ว่าจะด้วยว่าจาหรือด้วยการประพฤติ จงทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระองค์ ... ไม่ว่าพากท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนทำต่อมนุษย์” (โคลสี 3:17, 23)

ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงเกี่ยวข้องกับการกินดื่มของเรา และกิจกรรมทุกอย่างในชีวิตด้วย ไม่ว่าจะด้วยหน้าที่การงานหรือการบันเทิงก็ตาม ข่าว

ประเด็นที่ทำให้กิจกรรมทุกอย่างเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ โดยมุ่งหมายที่จะถ่ายทอดภารกิจต่อไป

ชีวิตคริสเตียนคือชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ คือชีวิตของพระคริสต์ในเนื้อหนังของมนุษย์ หมายถึงพระคริสต์สถิตในเราเมื่อเรารับพระองค์เข้ามาในใจ เรื่องนี้ไม่ใช่ข้อจำกัดของชีวิต และไม่ได้เป็นการปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอก เพราะพระเจ้าเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่ง และพระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งเพื่อประโยชน์และความสุขของเรา ข่าวสารเชิงลึกไม่ได้ปิดกั้นเราจากสิ่งเหล่านี้ แต่จากความบากบ่องทาง

ข่าวสารสอนให้เราใช้ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างอย่างถูกต้อง และสอนความหมายด้านจิตวิญญาณของแต่ละอย่าง เพื่อเราจะได้เห็นพระองค์ผ่านทุกสิ่งที่ทรงสร้าง และเพื่อให้เราได้รับชีวิต กำลัง และสันติสุข ที่พระองค์ประทานให้ ข่าวสารเชิงลึกได้ทำลายเส้นแบ่งระหว่างศาสนากับธุรกรรมงานลงอย่างสิ้นเชิง และให้การรับใช้พระเจ้าเป็นภารกิจของเรา ด้วยการสอนให้เรารับใช้พระองค์ในหน้าที่การงานทุกอย่าง เพื่อให้เราได้พบกับความสุขอย่างเหลือล้นเกินกว่าความสุขใดๆ ที่โลกนี้จะให้ได้

องค์พระผู้ช่วย

ก่อนที่พระเยซูเสด็จกลับสวรรค์ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะส่ง “องค์ผู้ช่วย” คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้เป็นตัวแทนท่ามกลางประชากรของพระองค์ ตลอดไป พระเยซูทรงสำเร็จพระราชกิจทุกอย่างในโลกนี้ด้วยฤทธิ์อำนาจ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเจมพระองค์ไว้ (ดู อิสยาห์ 61:1-3) ฉะนั้น เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับเราแล้ว พระเยซูทรงอยู่ด้วย พระธรรม คำสอน และพระราชกิจอันเปี่ยมด้วยความรักที่มาจากการคริสต์ ก็สืบต่อ ด้วยพระวิญญาณ

เมื่อพระเยซูทรงสัญญาที่จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ ตรัสว่า “เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่อง ความบап ความชอบธรรม และการพิพากษา” (约翰 16:8) “พระ ว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบап” (โรม 3:20) แต่ว่า “ธรรมบัญญัติ นั้นเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (โรม 7:14) และเป็นพระลักษณะของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าความชอบธรรมแห่งธรรมบัญญัตินั้นคือผล ของพระวิญญาณ ฉะนั้นนอกจากการดลใจของพระวิญญาณแล้ว การ สำนึกในความบапก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เรารู้แจ้งในความบапในฐานะพระผู้ช่วย คือพระองค์ผู้ทรงชูใจเรานั้นเป็นผู้ที่ทำให้เราสำนึกในความบап มีน้อย

คนที่หยุดและคิดถึงพระเด็นนี้ อย่าลืมว่าไม่มีข้อไหนในพระคัมภีร์ที่เขียนว่าพระวิญญาณทรงกล่าวโทษความบาป มีข้อแตกต่างระหว่างการสะกิดใจให้สำนึกรักกับการกล่าวโทษ การสะกิดใจนั้นคือการเปิดเผยให้เราฟังแล้วในความบาปของตัวเอง แต่เราจะถูกกล่าวโทษหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับการตอบสนองหลังจากที่เราซึ่งในความบาปแล้ว เพราะว่า “หลักการพิพากษา มือย่างนี้ คือความสว่างเข้ามาในโลกแล้ว แต่เมื่อนุษย์รักความมีมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของพวกเขามาแล้ว” (约翰 3:19) การซึ่งแจ้งว่าเราเป็นคนบาป ไม่ใช่การกล่าวโทษ แต่การกล่าวโทษจะเกิดขึ้นกับคนที่ยึดถือความบาปเอาไว้หลังจากที่ได้รับการซึ่งแจ้งแล้วต่างหาก

ให้เราพิจารณาว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวที่ทำให้เราสำนึกรักในความบาปนั้น ทรงให้เราฟังแล้วในความชอบธรรมด้วย คือองค์ผู้ช่วยผู้ทรงชูเจ้าเสมอ พระองค์ไม่ได้ทรงพักภารกิจหนึ่งไว้ในขณะที่ทรงปฏิบัติภารกิจอีกอย่างหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงทำให้เราสำนึกในบาปนั้น พระองค์ไม่ได้หยุดที่จะซึ่งแจ้งให้เราฟังแล้วในความชอบธรรม อันได้แก่นั้น เมื่อพระองค์ทรงเตือนเรานั้นเรื่องความชอบธรรม พระองค์ก็ยังสะกิดใจเราให้สำนึกรักในความบาปอย่างไม่หยุดหย่อน พระองค์ทรงกระทำทั้งสองอย่างนี้ควบคู่กันไป ซึ่งเรื่องนี้จะชูให้ทุกคนที่รับไว้ พระองค์ทรงเตือนเรานั้นเรื่องความบาป เพราะพระองค์ทรงเตือนเรานั้นเรื่องความชอบธรรม แต่ขอให้เราพิจารณาและครุ่ครวญเรื่องนี้เพิ่มเติม

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นพระวิญญาณของพระบิดาและพระบุตร ฉะนั้นความชอบธรรมที่พระวิญญาณทรงสำแดงนั้นเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า จริงอยู่ที่เราจะไม่รู้จักความบาปและจะไม่ชาบชี้ถึงความเลวร้ายของมันถ้าเราไม่ได้พินิจพิจารณาถึงความชอบธรรม ธรรมบัญญัติไม่ใช่ความบาป หากแต่ทำให้เราฟังแล้วจะช่วยให้เราตื่นรู้ถึงความชอบธรรมของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระเจ้า เราอาจจะมองเห็นความบาก แต่ถ้าเราไม่เคยเห็นสิ่งที่ต่างไปจากนั้น เรายังคงคิดว่าที่เป็นอยู่นั้นก็ถูกต้องดีแล้ว แม้ว่าเราจะรู้จักความถูกต้อง แต่ถ้าเราจ้องมองไปที่ความบากก็เป็นไปได้ที่จะสูญเสียความเข้าใจในเรื่องความถูกต้องนั้นไป ความบากจึงเป็นตัวล่อหลวงที่ร้ายกาจยิ่งนัก ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงต้องเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่ในธรรมบัญญัติของพระองค์ก่อน เราจึงจะรู้ได้ว่าบากคือบาก อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ถ้าไม่มีธรรมบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาก” (โรม 7:7) อย่างนี้แหล่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนเราให้สำนึกในความบากโดยทรงจำความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

พระฉะนั้น ข้อนี้ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ยิ่งเข้าใกล้พระเจ้ามากเท่าไหร่ เรายังจะเห็นพระองค์ชัดขึ้นมากเท่านั้น และจะยิ่งตรหหนักในความบกพร่องของตนเองมากยิ่งขึ้น เราจะไม่เข้าใจความบากด้วยการค้นหาตัวเอง แต่ด้วยการพินิจพิจารณาองค์พระผู้เป็นเจ้า ตัวอย่างเช่น ถ้าเราอยู่ใกล้ทางหรือภูเขาที่สูงตระหง่านและเปรียบเทียบตัวเองกับธรรมชาติที่พระองค์ทรงสร้าง ไม่จำเป็นต้องสำรวจใจหรือต้องมีคิดบอก เราจะรู้สึกได้ว่าตัวเราเล็กน้อยขนาดไหน เมื่อมองพระหัตถ์กิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราจะรู้ทันทีว่า ตัวเราอันนั้นช่างไม่มีอะไรเลย อย่างที่ผู้ประพันธ์สุดukiกล่าวไว้ว่า “เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา” (สุดุ๊ด 8:3-4)

ถ้าหากความรู้สึกนี้เกิดจากการพิจารณาธรรมชาติ แล้วจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากว่าแทนที่จะพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง เรากลับพิจารณาพระลักษณะนิสัยของพระองค์โดยตรง “พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์” (สุดุ๊ด 84:11 TH1971) พระองค์ยิ่งใหญ่กว่าฟ้าสวรรค์ “ความชอบธรรมของ

พระองค์เหมือนภูเขาสูงترะหง่าน ความยุติธรรมของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง” (สตดิ 36:6) เมื่อมองไปที่ธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง เรายังสืกิจว่าตัวเองเล็กนิดเดียว ในทำนองเดียวกัน เมื่อพิจารณาความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะรู้สึกถึงความขาดแคลนด้านจิตวิญญาณ ข่าวสารที่ปลอบโยนพลไฟรของพระองค์ โดยเฉพาะช่วงเวลาที่พระองค์ใกล้จะเสด็จกลับมาคือ “ดูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้า” (อิสยาห์ 40:9; ดู อิสยาห์ 11:1-9) หมายความว่าพระองค์ทรงประสังค์ให้เรามองไปที่ความชอบธรรมของพระองค์ เพื่อเราจะได้รู้ซึ้งว่าเราเองขาดความชอบธรรม นี้คือสิ่งที่จำเป็นในการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์

สิ่งที่กล่าวมาระบุแล้วข้างต้นพожะสรุปได้ว่า การสำนึกในความบาป ก็มาโดยการมองไปที่ความชอบธรรมของพระเจ้า และจะนำมาซึ่งสันติสุข ในใจ เพราะเราจะตระหนักได้ว่าเราขาดความชอบธรรม ก็ต่อเมื่อเราเห็นความชอบธรรมของพระเจ้า นอกจากนั้นพระองค์ประทานพระวิญญาณ บริสุทธิ์ที่ทรงเตือนเราในเรื่องความบาปและความชอบธรรม พระคริสต์ตรัสว่า “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่ง ให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อวยุกับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแล้วไม่เห็นและไม่รู้จักระองค์ ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ในท่าน” (约翰 14:16-17 TNCV)

เมื่อรับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเตือนเราถึงความบาปด้วยการเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว เรายก็จะได้รับความชอบธรรมที่มาพร้อมกับพระวิญญาณ ความรู้สึกขาดตกบกพร่องเป็นพระสัญญาอยู่ในที่ว่าเราจะได้รับในสิ่งที่ขาดเหลืออยู่นั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้สำนึกได้ว่า แท้จริงเราไม่มีความชอบธรรมเลย นี่คือการเตือนในเรื่องความบาป แต่ที่พระองค์ทรงเตือนเราในเรื่องความบาปนั้นไม่ใช่เพื่อยั่วยันหรือซ้ำ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เติมให้เราห้อใจ แต่เพื่อให้รู้ว่าทุกสิ่งที่เราราดอยู่นั้นพระองค์ทรงมีอย่าง
ครบถ้วนบริบูรณ์ และเมื่อพระองค์ประทานความชอบธรรมให้ เราจึงรู้
ว่าเราเป็นคนบาป ฉะนั้นถ้าเพียงแต่เชื่อตามที่พระเจ้าตรัสไว้ทุกประการ
เราก็ไม่ต้องถูกกล่าวโทษแม้แต่ชั่วขณะเดียว เราจะรู้สึกถึงความขาดตก
บกพร่องอยู่เสมอ แต่ทุกครั้งที่พระองค์ทรงชี้แจงความบกพร่องในด้าน^{ใหม่} เรายังสรรเสริญพระองค์ได้ว่า ‘ขอบคุณพระองค์ที่ประทานสิ่งใหม่
แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอน้อมรับตามที่พระองค์ประทานนั้น’ เป็น^{ใหม่}
ความชื่นชมยินดีที่เรามีในองค์พระผู้เป็นเจ้า

นี่คือความจริงที่พระเจ้าทรงสั่งสอนคนอิสราเอลในสมัยโบราณเมื่อ
ประทานพระบัญญัติของพระองค์จากภูเขาซีนาย และเป็นเรื่องเดียวกัน
กับที่พระองค์ทรงปราณາให้เราเรียนรู้ตลอดมา พระบัญญัติได้รับการตั้ง^{ไว้} “โดยมือของคนกลาง” (กาลาเทีย 3:19) คือพระคริสต์ เพระมีคนกลาง
“แต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) พระองค์ทรง
เป็นคนกลางเพระพระองค์ทรงนำให้เราคืนดีกับพระเจ้า ความขัดแย้งมี
อยู่ว่า เราไม่ได้อยู่ภายใต้การบังคับของพระบัญญัติ แต่พระคริสต์ทรงให้
เราคืนดีกับพระเจ้าโดยการไส่พระบัญญัติของพระองค์ไว้ในจิตใจและใน
การนึกคิดของเรา ฉะนั้นพระคริสต์ทรงเป็นคนกลางเพระพระองค์ทรง
เป็นสื่อกลางที่นำความชอบธรรมของพระเจ้ามาสู่เรา

พระเจ้าทรง托ยก้าวกระบวนการนี้เมื่อพระองค์ประทานพระบัญญัติ
ณ ภูเขาซีนาย ก่อนหน้านั้นคนอิสราเอลพากันล้มป่วยเพราขาดแคลนน้ำ
แล้วพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงเดินล่วงหน้าประชาชนไป และนำพวก
ผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปกับเจ้า จงถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำในลั่นน้ำ
ไปด้วย นี่แน่นะ เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่น บนศิลาที่ภูเขาโยเรบ จงตีศิลา
นั้น แล้วน้ำจะไหลออกมากให้ประชาชนดื่ม” (อพยพ 17:5–6) ฝ่ายโมเสสก็
กระทำตาม ประชาชนได้ดื่มจนชื่นใจ แต่พระคริสต์ทรงประทานน้ำนั้น

แก่พวกราชยาอย่างอัศจรรย์ คือน้ำหนึบจากพระองค์โดยตรง ต่อมาอัครทูต เปาโลจึงเขียนถึงเรื่องนี้ว่า “พวกราชยาได้รับจากพระศิลามิใช่ภูมิปัญญาที่ติดตามเข้าไป พระศิลามันนี้คือพระคริสต์” (1 โคrinth 10:4) ศิลามที่ประชาชนเห็น และที่ไม่แสดงตนนั้น เป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์

ภูเขาโยเรบเรียกอีกชื่อหนึ่งก็คือภูเขารีนายนั่นเอง ฉะนั้นพระเจ้าประทานพระบัญญัติบนภูเขานี้แห่งเดียวกันกับที่พระองค์ได้ประทานน้ำให้ประชาชนดื่มเพื่อดับกระหาย ที่พระเจ้าเสด็จมาประทับบนภูเขานี้ ประชาชนได้สัมผัสพระองค์และพระบัญญัติของพระองค์โดยไม่ต้องผ่านเจาสัญลักษณ์ คราวนั้นไม่มีใครอาจล้ำเข้าไปแต่ต้องภูเขารีนายโดยไม่ตาย แต่ในขณะเดียวกัน น้ำซึ่งให้ชีวิตได้หล่อออกจากการภูเขานี้ที่ต้องหามันนั้น น้ำเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานแก่ทุกคนที่เชื่อ และน้ำหนึบจากพระคริสต์ (ดู ยอห์น 4:10, 13, 14; 7:37–39) พระเจ้าทรงสอนบทเรียนอันล้ำค่าผ่านเหตุการณ์ในครั้งนั้น แม้ว่าพระบัญญัติทำให้เรารู้จักความบาก และความบากเป็นเหตุให้ต้องตาย แต่พระบัญญัติมาถึงเราโดยผ่านคนกลาง และมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้พระบัญญัติ สัมฤทธิ์ผลในตัวเรา “เพราะว่าภูเขารีนายของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ท่านพ้นจากภูเขานี้แห่งบากและความตาย” (โรม 8:2) ด้วยเหตุนี้พระบัญญัติของพระเจ้าจึงเป็นชีวิตนิรันดร์

เรื่องนี้น่าอยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะในทันทีที่เราสำนึกในความบาก ก็มีความชอบธรรมปราက្បขึ้นเพื่อปกปิดความบากทั้งมวลของเรา “ที่ได้มีบากมากขึ้น พระคุณก็มีมากขึ้นยิ่งกว่าเดิม” (โรม 5:20 TNCV) พระบัญญัติที่ทำให้เราสำนึกในความบากเป็นพระบัญญัติฝ่ายจิตวิญญาณ และพระวิญญาณเป็นน้ำแห่งชีวิตที่ทรงประทานแก่ทุกคนที่จะรับไว้โดยไม่คิดมูลค่า มีสิ่งใดประเสริฐกว่าพระคุณของพระเจ้าอีกเล่า พระองค์ทรงเป็น “พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(2 โครินธ์ 1:3) ให้เราเข้ามาดื่มน้ำแห่งชีวิตอย่างต่อเนื่องเพื่อจะได้รับการเติมเต็มอยู่ตลอดเวลา

ข้าได้ยินพระสูตรเสียง

พระเยซูตรัสแก่ผู้กระหาย

งดื่มน้ำชีวิตอันมีมากมาย

ตักขึ้นมาดื่มโดยไม่ต้องเสียค่า

แล้วรับชีวากาเราเกิดโดย

ข้าเข้าเฝ้าพระเยซู

ดื่มน้ำประเสริฐชุบเลี้ยงชีวิ

ได้ดับกระหาย จิตใจเพื่องฟู

ข้าจึงได้อยู่กับพระองค์สืบไป

ความสมบูรณ์ที่ยังเติบโต

พระวจนะของพระเจ้าที่มายังผู้เชื่อทุกคนกล่าวไว้ว่า “พากท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสี 2:10) มีหลายคนสับสนกับคำว่าชีวิตที่ครบบริบูรณ์ของพระคริสต์ว่าเป็นอย่างไรในเมื่อชีวิตคริสเตียนยังต้องมีการเจริญเติบโต เราต้องเติบโตในพระคุณอย่างต่อเนื่อง และต้องพัฒนาความรู้ในเรื่องของพระองค์ แต่มีหลายคนเข้าใจผิดว่า เรื่องการเติบโตและความครบบริบูรณ์เป็นเรื่องที่ขัดแย้งกัน

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงพระชนมายุเพียง 12 พรรษา พระองค์ทรง **สมบูรณ์แบบ** ในขณะเดียวกันพระองค์ “ทรงเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา และด้านร่างกาย เป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า” (ลูกา 2:52) พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบแต่ยังเติบโตในพระคุณและความรู้ คือทรงดีพร้อมอยู่ตลอดทุกระยะเวลา เมื่อันที่ซึ่งความสมบูรณ์แบบในทุกขั้นตอนของการเจริญเติบโต เราชี้ชุมความสวยงามของตนไม่ที่ผลใบอ่อน มันมีความครบครันไร้ที่ติดตลอดระยะเวลาของการเติบโตไม่ว่าจะเป็นช่วงที่มีดอกตูม หรือช่วงที่ออกผลก็ตาม

พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนว่า ให้เราเติบโตจนครบบริบูรณ์ในพระคุณ แต่บอกให้เราเติบโตในพระคุณ ไม่ใช่พัฒนาเพื่อให้มีพระคุณมากขึ้น แต่เนื่องจากเราได้อยู่ในพระคุณแล้ว ก็ให้เราเจริญเติบโตในสติปัญญา นี่คือ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ในตัวเราเองไม่มีความสมบูรณ์ ไม่มีความดีความชอบอะไรเลย แต่พระคริสต์เป็นของเรา และ “เราได้รับพระคุณซึ่งพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์” (约翰 1:16) เราจึงได้รับพระคุณเพิ่มทวีจนเต็มล้านในชีวิตของเรา

ชีวิตในพระวจนะ

ชีวิตในพระวจนะคือชีวิตของพระเจ้า เพราะเป็นลมปราณของพระองค์ และลมปราณของพระองค์ก็คือชีวิต มีคำเขียนลงชีวิตและฤทธิ์อำนาจ ในพระวจนะว่า “เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลา นุภาพอยู่เสมอ และคุณยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แห่งทະถุกระทั้งแยกจิต และวิญญาณ หั้งข้อกระดูกและไข่ในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิด และความมุ่งหมายในใจด้วย” (อีบру 4:12) องค์พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสถึง พระวจนะของพระเจ้าว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็น พระวิญญาณและเป็นชีวิต” (约翰 6:63 NKJV) ให้เราศึกษาดูว่า พระวจนะ ได้รับชีวิตมาจากที่ไหน

เฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 30 บรรยายถึงคำสาปแรกที่จะตกสู่ผู้ที่ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติและคำอวยพรสำหรับผู้ที่ปฏิบัติตาม ไม่เสสกำชับ ประชาชนให้ถือรักษาธรรมบัญญัติ พร้อมกับอธิบายถึงพระพรที่พระเจ้า จะประทานให้ถ้าเพียงแต่พวกรเขากลับใจจากการล่วงละเมิด แล้วโมเสส จึงกล่าวต่อไปว่า “เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ สำหรับท่านไม่ยกเกินไป และไม่ใกล้เกินไปด้วย ไม่ใช่อยู่บนสวรรค์ ซึ่ง ท่านจะกล่าวว่า ‘ครจะขึ้นไปบนสวรรค์แทนเราและนำมาให้เราเพื่อให้ เรายได้ฟังและประพฤติตาม’ ไม่ใช่อยู่โพenhale ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ครจะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา เพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงทำตามได้” (เอเลียธรรมบัญญัติ 30:11–14)

ให้เราเปรียบเทียบข้อความในเอเลียธรรมบัญญัติที่ยกมา กับถ้อยคำของ อัครทูตเปาโลอย่างละเอียด ซึ่งเขียนไว้ว่า “แต่ความชอบธรรมที่มาทาง ความเชื่อว่าอย่างนี้ว่า ‘อย่านึกในใจของตัวว่า คริสต์เป็นสวรรค์’ (คือ จะเชิญพระคริสต์ลงมา) ‘หรือคริสต์ลงไปยังที่ลึก’ (คือจะเชิญพระคริสต์ ขึ้นมาจากความตาย) แต่ความชอบธรรมว่าอย่างไร ก็ว่า ‘ถ้อยคำนั้นอยู่ ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน’ (คือคำซึ่งก่อให้เกิด ความเชื่อที่เราทั้งหลายประการศอยู่นั้น) คือว่าถ้าท่านจะยอมรับด้วยปาก ของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจว่า พระเจ้า ได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เพราะว่าการเชื่อ ด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความ รอด” (โรม 10:6–10)

ถ้าสังเกตให้ดีก็จะเห็นว่าข้อความที่สองนี้ เป็นการอ้างอิงจากข้อความ แรกโดยมีการเพิ่มข้อความในวงเล็บ ซึ่งเป็นการอธิบายโดยพระวิญญาณ บริสุทธิ์ถึงความหมายของคำว่า “พระบัญญัติ” ที่ไม่เสกล่าวถึงนั้น

ในหนังสือโรม พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยความหมายของโมเสส ในเอเลียธรรมบัญญัติบทที่ 30 ได้กระจ่างชัดขึ้น ให้เราสังเกตว่า การนำ พระบัญญัติลงมาจากสวรรค์ ก็เท่ากับการเชิญพระคริสต์ให้เด็จลงมา และการนำพระบัญญัติขึ้นมาจากที่ลึก ก็เท่ากับการเชิญพระคริสต์ให้เป็น ขึ้นจากความตาย

แสดงว่าพระบัญญัติทุกข้อ ธรรมบัญญัติทั้งหมดและพระวจนะทั้งสิ้น มีความหมายอย่างเดียวกันกับพระเยซูคริสต์ แต่อย่าเข้าใจผิด เพราะไม่ ได้หมายความว่าพระคริสต์เป็นเพียงตัวอักษรและถ้อยคำที่เราอ่านอยู่ใน

พระคัมภีร์ คือถ้าเราอ่านพระคัมภีร์และพบแต่ถ้อยคำและเนื้อหาอย่างที่ปรากวอยู่ในหนังสือทั่วไป แสดงว่าเรายังอ่านไม่เจอพระวจนะที่แท้จริง พระวจนะที่แท้จริงไม่ใช่ตัวอักษรที่ปราศจากชีวิต แต่มีความหมายเท่ากับพระคริสต์ ถ้าเราอ่านเจอพระวจนะ เราจะพบพระคริสต์ และถ้าเรายังไม่พบพระคริสต์ แสดงว่าเรายังไม่ได้เจอพระวจนะของพระเจ้า

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 TKJV) ในขณะเดียวกันท่านเขียนว่า “ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (เอเฟซัส 3:17) ฉะนั้นความเชื่อในพระวจนะอันมีชีวิตของพระเจ้าจะนำพระคริสต์เข้ามาในใจของเรา เพราะพระคริสต์คือชีวิตแห่งพระวจนะ

เรื่องนี้ยังปรากฏอยู่ในพระธรรมอหันบทที่ 6 ที่พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63 TKJV) ในบทเดียวกันนี้พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” และ “เราเป็นอาหารสำรัจชีวิตซึ่งลงมาจากสรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อชีวิตของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา” และในอีกข้อหนึ่งตรัสว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้คนนั้นเป็นข้ามมาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 6:35, 51, 54) แล้วพระองค์ทรงเพิ่มเติมว่า “พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต ส่วนเนื้อหันไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63 TKJV) นี่เป็นถ้อยคำที่ชัดเจนที่สุดซึ่งสอนให้รู้ว่าการรับเอาพระวจนะด้วยความเชื่อ คือ การอัญเชิญพระคริสต์เข้ามาในใจ

มีทางเดียวที่จะได้รับพระคริสต์เข้ามาในใจอย่างแท้จริง นั่นก็คือการเชื่อว่างใจในพระวจนะของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ ซึ่งเปรียบเสมือนการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

กินเนื้อของพระองค์นั้นเอง ด้วยเหตุนี้การเชื่อด้วยใจจึงนำไปสู่ความชอบธรรม (ดู โรม 10:10) เพราะพระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรม

ในบทนี้ข้าพเจ้าได้นำเสนอเรื่องชีวิตในพระวจนะอย่างผิวเผิน แต่คริสเตียนจะบรรยายให้สมกับความยิ่งใหญ่ของข่าวประเสริฐได้ เราทำได้แต่ครั้งคราวๆ ตรึกตรอง และพิจารณาถ้อยคำอันเรียบง่ายในพระคัมภีร์ จนความจริงจุดประกายขึ้นในใจ พระคริสต์คือพระวจนะที่แท้จริง และชีวิตในพระวจนะคือชีวิตของพระองค์ นี่คือข้อหลักแห่งข่าวประเสริฐ เมื่อเรารับข้อนี้ด้วยความเชื่อ เราจึงจะซาบซึ้งถึงความหมายของประโยชน์ที่ว่า เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำที่อุกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

การงานของเนื้อหนัง

“การงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่วงประเวณี การโสโค阁 การเสเพล การนับถือรูปเคารพ การลือวิทยาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยา กัน การฉุนเฉียวกัน การไฟสูง การทุ่มเลียงกัน การแตกกีกัน การอิจฉากัน การมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร เ และการอื่นๆ ในทำนองนี้”
(กาลาเทีย 5:19–21)

ฝ่ายเนื้อหนังของมนุษย์ไม่สามารถทำการดีอะไรได้เลย เพราะการงานของเนื้อหนังนั้นมีแต่ความบาป ถึงแม้จะพยายามทำดีอยู่บ่อยๆ แต่ผลก็เหมือนเดิม เนื้อหนังผูกมัดอยู่กับความบาปจนแยกกันไม่ออก เมื่อฝ่ายหนึ่งปราภู อีกฝ่ายหนึ่งก็ปราภูด้วย ทั้งสองร่วมเป็นร่วมตายกันเลยที่เดียว

ฝ่ายเนื้อหนังจะปฏิบัติงานทุกครั้งที่เราไม่มีความเชื่อ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อ ก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) เมื่อเรามีความเชื่อพระเจ้าเป็นฝ่ายปฏิบัติการ แต่เมื่อใดที่ไม่มีความเชื่อ เนื้อหนังจะเป็นฝ่ายกระทำ และเนื้อหนังไม่อาจทำงานของพระเจ้าได้ เมื่อชาวบ้านพระผู้ช่วยให้รอดว่าจะทำอย่างไรถึงจะทำงานของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงตอบว่า “งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา” (约翰 6:29) เรารับพระองค์เข้ามาในชีวิตด้วยความเชื่อ พระองค์จึงเป็นผู้กระทำ แล้วสิ่งที่ทำนั้นจึงเป็นงานของพระเจ้า

อยู่ด้วยความเชื่อ

อย่าเข้าใจผิดว่าฝ่ายเนื้อหันของเราจะทำงานของพระเจ้าได้ โดยธรรมชาติแล้วเราไม่รู้จักงานของพระองค์ ความคิดและวิธีการของพระเจ้า ต่างกับของเราย่างสิ้นเชิง เราไม่รู้ว่าความชอบธรรมคืออะไร ฉะนั้นเราพยายามสร้างความชอบธรรมให้กับตัวเองเหมือนคนiyิวในสมัยก่อน เราจึงพลาดจากความชอบธรรมของพระเจ้า เราอาจจะได้ในสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความชอบธรรมในสายตาของเราง แต่ถ้าเราพึ่งพาในสิ่งนั้น ในวันพิพากษาเราจะพบว่าเป็นการเข้าใจผิดอย่างร้ายแรงเลยที่เดียว

การเป็นทาสของเนื้อหัน

เมื่อมีคนพยายามทำงานของพระเจ้าโดยอาศัยเนื้อหัน สิ่งที่ปรากฏมีแต่เช่นๆ วนแหวนจากการเป็นทาส เนื้อหันของเรานี้เป็นทาสของพระบัญญัติ เพราะ “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บทบัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถถอยได้ด้วย” (โรม 8:7 TNCV) ไม่มีความประดองระหว่างสองสิ่งนี้ “เพราะว่าความต้องการของเนื้อหันขัดแย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหัน เพราะทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่สามารถทำในสิ่งที่ท่านประธานาจฉาทำ” (กาลาเทีย 5:17) ตรงนี้แหลกที่ความเป็นทาสปรากฏ คือเราไม่สามารถทำในสิ่งที่เรารอ想像จะทำ และทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งไว้ ฝ่ายเนื้อหันของเราขัดแย้งกับพระบัญชาของพระเจ้า และไม่สามารถปrongองกันได้เลย

เมื่อเนื้อหันหยุดที่จะพยายามทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าเราจะรู้สึกเหมือนเป็นอิสระ ไม่ใช่พระเราน่าหลุดออกจาก การเป็นทาส แต่พระเราไม่รู้สึกถึงการเป็นทาสแล้วต่างหาก เมื่อใดที่พยายามก้าวเดิน เรายังสัมผัสถึงโซ่ที่ผูกมัดเราไว้ เมื่อนั่งลงโซ่ก็ไม่ได้หลุดไปไหน แค่ไม่รู้สึกพระไม่ได้ดื่นرنต่อต้าน ถ้าเราatabอดด้านจิตวิญญาณแล้วก็ไม่ยากที่จะคิดไปว่าตนไม่ได้เป็นทาสอีกแล้ว

เนื้อหนังผูกมัดอยู่กับความบาป และทุกครั้งที่พยาภยามเดินสวนทางกับความบาป โซ่แห่งความบาปกรรังตัวไว้ และเราได้สำนึกถึงความเป็นทาส แต่ถ้าเราหยุดที่จะเดินสวนทางกับความบาป เราจะไม่รู้สึกถึงโซ่ที่เหนี่ยวรั้งเราไว้ และอาจจะเข้าใจผิดว่า เราได้รับอิสรภาพแล้ว และไม่ได้เป็นทาสอีกต่อไป แต่นั่นไม่ใช่อิสรภาพที่แท้จริง หากแต่เป็นอิสรภาพที่ชาตานายบินยื่นให้ เพราะชาตานายบินถือปลายโซ่ออยู่ และมันนำเราไปตามใจชอบของมัน ทราบได้ที่เดินตามที่มันต้องการ เราจะไม่รู้สึกถึงโซ่ที่ผูกเราไว้ ชาตานายบินจะให้โซ่ยาวพอที่เราจะไม่อดอัดจนเกินไป แต่ทันทีที่เรารพยาภยามออกห่างจากทางแห่งความบาปเพื่อมาเดินในทางของพระเจ้า ปรากฏว่าเราเก็บรักษาไว้ ความอาชญากรรมที่ทำอย่างไรก็ไม่อาจหลุดพ้นด้วยลำพังตนเองได้ เพราะเราผูกมัดอยู่กับความบาป จึงต้องโอนอ่อนผ่อนตามแล้วแต่บานั้นจะพาไป

เราจักความบาปโดยธรรมบัญญัติ และถ้าไม่มีธรรมบัญญัติ ความบาปเกิดตายแล้ว (ดู โรม 3:20; 7:8) ตอนนี้เรารู้ซึ้งแล้วว่า เราไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้ แต่เมื่อพระบัญญัติปรากฏ ความบาปเกิดลับมีชีวิต (ดู โรม 7:9) เราได้รู้สึกถึงการเป็นทาสของความบาป สำหรับเนื้อหนังแล้ว “ธรรมบัญญัตินำไปสู่พระพิโรธ” (โรม 4:15) และ “คลอดลูกเป็นทาส” (กาลาเทีย 4:24) คือธรรมบัญญัติทำให้เราสึกในความเป็นทาส “เหมือนสตรีที่แต่งงานแล้วต้องอยู่ในกฎประเพณีการสมรสตราบที่สามียังมีชีวิตอยู่ ... ฉะนั้น ถ้าหญิงคนนี้ไปเป็นของชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี” (โรม 7:2-3) ถ้าเรายังอยู่ในเนื้อหนัง แต่มาแอบอ้างพระนามของพระคริสต์ เราก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ล่วงประเวณี ซึ่งเป็นผลของเนื้อหนังประการแรกตามที่บันทึกไว้ เนื่องจากเนื้อหนังเป็น ‘สามีเก่า’ ฉะนั้นสามีเก่าก็ต้องตายเสียก่อนที่หญิงคนนี้จะแต่งงานใหม่โดยไม่ผิดศีลธรรม ด้วยเหตุนี้เมื่อเนื้อหนังของเรารพยาภยามทำงานของพระเจ้า ก็หมายความว่าพยาภยามล่วงประเวณีนั่นเอง เพราะเมื่อเนื้อหนังพยาภยาม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทำอะไรตาม ก็ยังเป็นงานของเนื้อหนังอยู่ดี และถ้าเรายังทำงานฝ่ายเนื้อหนังอยู่ เรา “จะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า” (กาลาเทีย 5:21)

เรื่องปรียบเทียบ

มีครั้งหนึ่งที่อัคราชัมพยาภยามทำงานของพระเจ้าโดยอาศัยเนื้อหนังของตนเอง พระเจ้าทรงสัญญาแก่อัคราชัมว่าท่านจะเป็นบิดาของชนหลายชาติ แต่นอนอัคราชัมก็อยากให้พระสัญญานั้นสำเร็จโดยเร็ว แต่นางชา **ราชทูต** เป็นภรรยาเป็นหมัน ท่านก็ไม่มีบุตร อัคราชัมกับชาราชจึงตั้งต้นหาวิธีทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จ ผลก็คืออิชมาเอล “ผู้ที่เกิดตามเนื้อหนัง” เป็น “บุตรของหญิงทาส” (กาลาเทีย 4:29, 30 TKJV/THSV; ดู ปฐมกาลบทที่ 16) ในเรื่องนี้อัคราชัมกับชาราชขาดความเชื่อ เพราะถ้ามีความเชื่อเขายังสองคงไว้วางใจให้พระเจ้ากระทำการที่ทรงสัญญาว่าแม้ว่าสถานการณ์ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ก็ตาม เพราะเมื่อขาดความเชื่อ สิ่งที่ทำนั้นจึงเป็นงานของเนื้อหนัง ผลก็คือบุตรชาย “ที่เกิดตามเนื้อหนัง” และเนื้อหนังเมื่อพยาภยามทำงานของพระเจ้าก็นำไปสู่การเป็นทาสอยู่ดี

ยาโคบกับเรเบคาห์ก็พยาภยามทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยแผนของพากเขาเองเช่นกัน ยาโคบจึงหลอกอิสอัคให้อวยพรตนตามสิทธิของบุตรหัวปี¹ ผลก็คือต้องจากคนที่ตนรักไปตลอดชีวิต ต้องทนทุกข์และกลับใจอย่างแท้จริงเสียก่อน กว่าท่านจะได้กลับมีชีวิตที่สงบเมื่อไอนีซ่วงวัยหนุ่มอีกครั้งก็ต้องใช้เวลาหลายสิบปี

โมเสกเข่นกัน ท่านพยาภยามทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยกำลังของตนเอง พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะกู้ชัณชาติอิสราเอลออกจาก การเป็นทาส โมเสส “จึงผ่าคนอียิปต์นั้น แล้วช่อนศพไว้ในทราย” (อพยพ 2:12)

1 ดู ปฐมกาลบทที่ 27

แต่นั่นไม่ใช่วิธีการของพระเจ้า ท่านต้องหนีเข้าไปในทะเลทรายเพื่อเอาชีวิตรอด พระสัญญาจึงล่าช้าไปอีก 40 ปีกว่าจะสำเร็จ

ทุกครั้งที่เนื้อหนังพยายามทำให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า ก็จะได้ผลเช่นนี้แหละ ผลของเนื้อหนังต่างกับพระประสงค์ของพระเจ้า อย่างลิบลับ เมื่อนความคิดของมนุษย์ที่ด้อยกว่าความคิดของพระเจ้า อย่างไรก็อย่างนั้น พระสัญญาไม่มีวันสำเร็จ และการงานก็ไม่มีวันสมบูรณ์ นอกจاكจะกระทำด้วยความเชื่อ

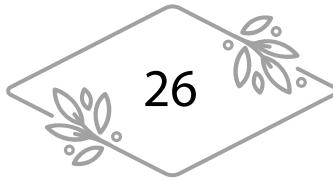
ตัวเก่าต้องตาย

พระเจ้าประทาน “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา” (2 เปโตร 1:4) แต่เราจะไม่เห็นความสำเร็จของพระสัญญาเหล่านี้ด้วยผลของเนื้อหนัง พระเจ้าประทานบรรดาพระสัญญา “แก่อับราัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน” (กาลาเทีย 3:16) เราจะเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราัมได้ ก็ต่อเมื่อเรามีความเชื่อเท่านั้น ตามเนื้อหนังเรายังติดพันอยู่กับ ‘ตัวเก่า’ เรายังดำเนินชีวิตตามโลภิวิสัยซึ่งไม่อาจอยู่ได้บังคับของพระบัญญัติของพระเจ้าได้ ฉะนั้นเราไม่สามารถเป็นของพระคริสต์ได้ด้วยลำพังตัวเอง แต่เราจะเป็นของพระคริสต์ได้ด้วยการถูกตรึงไว้กับพระองค์ เราจะพบพระองค์และเข้าส่วนในพระองค์อยู่ที่ไม่ทางเขน (ดู กาลาเทีย 2:20) ที่ไม่ทางเขน ‘ตัวเก่า’ ของเราร คือ ‘สามีคนแรก’ ได้ถูกประหารแล้ว “เพื่อท่านจะเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว เพื่อเราจะได้เกิดผลถาวรแด่พระเจ้า” (โรม 7:4) เนื้อหนังติดพันอยู่กับความบาปจนแยกไม่ออก ฉะนั้นถ้าจะหยุดทำบาป เนื้อหนังต้องตาย เราจึงพ้นจาก “กฎแห่งบาปและความตาย” คือกฎที่ผูกเราไว้กับความบาปในขณะที่เรายังอยู่ในเนื้อหนัง (ดู โรม 8:2) “เมื่อเราดำเนินชีวิตในเนื้อหนัง ตัณหาซึ่ง **ธรรมบัญญัติ** เราให้เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้อวัยวะของเราถูกอุบัติซึ่งนำไปสู่ความตาย

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่เดี๋ยวนี้เราได้พ้นจากธรรมบัญญัติ คือได้ตายจากธรรมบัญญัติที่เคยผูกมัดเราวิ彩 เพื่อจะได้เป็นทาสแบบใหม่ตามพระวิญญาณ ไม่ใช่แบบเก่าตามตัวอักษร” (โรม 7:5–6)

การเปลี่ยนแปลงอันประเสริฐนี้เกิดขึ้นที่ไม่ทางเขน พระบัญญัติไม่ได้ตาย แต่เนื้อหันต่างหากที่ตาย เราจึงพ้นจากกฎหมายแห่งบาปและความตาย การเป็นศัตรูกันระหว่างเรากับธรรมบัญญัติก็ตายด้วย ความเป็นทาสก็หมดไป เราจึงมาผูกพันกับพระคริสต์ด้วยความเชื่อ สำหรับเราแล้วธรรมบัญญัติจึงกลายเป็น “กฎหมายแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์” (โรม 8:2) การงานของเนื้อหันก็หมดไป จากนั้นเราเก็จจะทำกิจการแห่งความเชื่อ ซึ่งจะบังเกิดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงเป็นทายาทแห่งพระสัญญา ร่วมกับอัคราภัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน

ท่านส่งสัญทำไม

พระคัมภีร์เขียนถึงพระเยซูว่า พระองค์ “ทรงค้ำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (อีบру 1:3) พระวจนะนั้นไม่เพียงแต่มีฤทธานุภาพในการค้ำจุนเท่านั้น แต่ยัง “สามารถก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาธรรมิกชน” (กิจการ 20:32)

ตัวอย่างที่พระวจนะของพระคริสต์มีฤทธิ์อำนาจในการค้ำจุนนั้น ปรากฏอยู่ในมัทธิว 14:25–32 คราวนั้นเหล่าสาวกอยู่ในเรือขณะที่ทะเลกำลังปั่นป่วน พากขาตกใจเมื่อเห็นพระเยซูทรงดำเนินมาบนน้ำ “พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ทำใจให้ดีไว้เด็ด เราเอง อย่ากลัวเลย’ ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดบอกรให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์’ พระองค์ตรัสว่า ‘มาเดิด’” (TH1971)

เปโตรตอบสนองต่อพระดำริของพระเยซูที่ตรัสว่า “มาเดิด” เขาจึง “เดินบนน้ำไปหาพระเยซู” อาจมีบางคนด่วนสรุปว่า น้ำพุ่งเปโตรไว้ไม่ให้จบ แต่ถ้าพิจารณาดูแล้วจะเห็นว่าไม่เป็นความจริง เพราะมันผิดธรรมชาติของน้ำที่จะค้ำจุนมนุษย์ไม่ให้จบได้ พระคัมภีร์เขียนต่อจากนั้นว่า “แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย’ ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสว่า ‘ท่านส่งสัญทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง’” (TH1971)

อยู่ด้วยความเชื่อ

ถ้าหากว่า�้าคือสิ่งที่พყงเปโตรไว เขาคงไม่เริ่มจม เพราะจุดที่เปโตร
เดินบนน้ำกับจุดที่จมลงนั้นเป็นน้ำเดียวกัน พระเยซูตรัสสามารถเปโตรว่า
“ท่านสงสัยทำไม” ฉะนั้นเราจึงเห็นได้ว่าสิ่งที่ค้าจุนเปโตรไวในขณะที่
เขาเดินบนน้ำคือพระดำรัสของพระเยซู พระดำรัสที่ตรัสว่า “มาเดิด”
คือสิ่งที่นำเปโตรให้เดินบนน้ำได้ แต่เมื่อเขารีบสัญญาพระดำรสนั้น ก็
เริ่มจมลงทันที

พระดำรัสอันเดียวกันที่พყงเปโตรไวให้เดินบนน้ำได้ สามารถบันดาล
ให้คนโลยขึ้นไปในอากาศได้ เช่นกัน ครั้งหนึ่งเอลียาห์กำลังเดินไปกับเอ
ลีชา เล่าว่ายู่ๆ เอลียาห์ก็โลยขึ้นไปในอากาศ ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น เพราะ
พระเจ้าตรัสให้เอลียาห์ขึ้นไป และเนื่องจากผู้เผยแพร่วจนะเอลียาห์เชื่อ
ฟังพระวจนะของพระองค์เสมอ ท่านจึงกระทำตามคำสั่งในครั้งนั้นด้วย

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “โดยความเชื่อ เอโนนจึงถูกรับขึ้นไป” (อีบรู
11:5) แต่ความเชื่อนั้น “เกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้น
ได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 NKJV) สรุปว่า
สิ่งที่นำเอโนนคักบเอลียาห์ให้โลยขึ้นไปในอากาศเพื่อพบองค์พระผู้เป็น
เจ้า คือพระวจนะของพระองค์นั้นเอง ทั้งสองท่านนี้เป็นเพียงผู้บุกเบิก
ของคนทั้งหลายที่จะมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ด้วยว่า “องค์
พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยเสียงเรียกของ
หัวหน้าทูตสวรรค์ และด้วยเสียงแต่ของพระเจ้า และทุกคนที่ติดแล้วใน
พระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับพวกเรามาซึ่งมี
ชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้า
ในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราจึงอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์”
(1 เอเศโนนิกา 4:16–17)

แล้วมีอะไรอีกเล่าที่จะอุ้มชุคนที่ได้รับความโปรดปรานเหล่านั้นให้โลย
ขึ้นไปในอากาศ นั่นก็คือพระดำรัสอันเดียวกันกับที่ค้าจุนเปโตรไวบนน้ำ

เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระจากพระบิดาของเรา
จะมารับเอกสารจากเจ้าจักรซึ่งได้ตรัสรเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” (มัทธิว
25:34) คนที่คุณเคยกับการเชื่อฟังพระองค์ จะตอบสนองทันทีและจะถูก
รับขึ้นไป ส่วนคนที่ไม่เชื่อกับการเชื่อฟังก็จะไม่เชื่อฟังเข่นกันเมื่อพระองค์
เสด็จมาเรียกคนของพระองค์ และเขาจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

ถ้าเราเพิกเฉยต่อพระวจนะของพระเจ้า และไม่นำพระวจนะเข้ามายัง
ชีวิตของเรา ในวันสุดท้ายเราจะก็จะไม่ยอมรับพระธรรมรักษาที่ตรัสว่า “มาเกิด”
มีทางเดียวที่เราจะสามารถรับเอาพระวจนะมาเป็นของเราก็คือให้ตระหนักร
ว่าทุกครั้งที่พระองค์ตรัสนั้น พระองค์ตรัสถึงเรา ในวันสุดท้ายผู้ที่รอดโดย
การเสด็จมาของพระองค์จะเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตโดยพระวจนะของพระเจ้า
ฉะนั้นเมื่อพระองค์ตรัสว่า “มาเกิด” พวกราจะไปพบพระองค์แต่โดยดี
เราจะเป็นสุขเมื่อรู้จักฤทธานุภาพแห่งพระวจนะที่ค้ำจุนเรา และเมื่อรับ
เอาพระวจนะนั้นเป็นของเรา

ความเชื่อที่มีชีวิต

คำว่า “ความเชื่อที่มีชีวิต” เป็นความจริงที่atyตัว เพราะความเชื่อเป็นสิ่งที่มีชีวิต คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ และเราไม่สามารถดำรงชีวิตโดยอาศัยสิ่งที่ไม่มีชีวิต เนื่องจากว่าคนเราจะดำรงชีวิตได้จากสิ่งที่ให้ชีวิตเท่านั้น และเราดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ แสดงว่าความเชื่อเป็นสิ่งที่มีชีวิต

ความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (ดู เอเฟซัส 2:8) พระเยซุคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ (ดู อีหบูร 12:2) และชีวิตมีอยู่ในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตนั้น ฉะนั้นสิ่งที่มาจากการแหล่งกำเนิด เช่นนี้ก็ต้องมีชีวิต

ในเมื่อความเชื่อมาจากการเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แต่พระองค์เดียว และจากพระเยซุคริสต์ผู้มีชีวิตแต่พระองค์เดียว และไม่ได้มาจากการตัวเราเอง (ดู เอเฟซัส 2:8) ความเชื่อนั้นประกอบด้วยชีวิต จึงนำชีวิตมาสู่เรา

ความเชื่อเกิดขึ้นมาโดยการฟังพระวจนะของพระเจ้า (ดู โรม 10:17) พระวจนะนั้น คือ “พระวจนะอันสัตย์จริง” (ทิตัส 1:9) คือพระวจนะที่เต็มไปด้วยความเชื่อ อันเป็น “พระวจนะแห่งชีวิต” (腓ลิปป์ 2:16) ฉะนั้น เมื่อจากพระวจนะของพระเจ้านำมาซึ่งความเชื่อ และเต็มไปด้วยความเชื่อ และพระพระวจนะนั้นคือพระวจนะแห่งชีวิต สรุปว่าความเชื่อคือ

ชีวิต เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ และจะนำชีวิตของพระเจ้ามาให้เราในขณะที่เรา ดำเนินตามความเชื่อนั้น

ความเชื่อนำชีวิตแบบไหนมาให้เรา เมื่อชีวิตนั้นมาจากพระเจ้าผ่าน พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิต แสดงว่าชีวิตที่ให้แก่เรานั้นเป็นชีวิตของ พระเจ้า เราต้องการชีวิตของพระองค์ และพระองค์พร้อมที่จะประทาน ชีวิตนั้นแก่เรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “อย่าดำเนินชีวิตแบบเดียวกับที่พวก ต่างชาติดำเนินกันอีกต่อไป คือเมื่อจดจ่ออยู่กับสิ่งไร้สาระ ความคิดของเข้า ทั้งหลายถูกทำให้มีดมນไป และขาดจากชีวิตที่มาจากการเจ้าเนื่องจาก ความไม่รู้ที่อยู่ในตัว และความแข็งกระด้างในจิตใจ” (เอเฟซัส 4:17-18)

พระเยซูเสด็จมาเพื่อเรา “จะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (約翰 10:10) “พยานหลักฐานนั้นคือ พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต คนที่ไม่มี พระบุตรก็ไม่มีชีวิต” (1 约翰 5:11-12) เรายังรับพระคริสต์เข้ามาสถิตอยู่ใน ใจด้วยความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 3:17) ฉะนั้นเนื่องจากมีแต่ชีวิตของพระเจ้าที่ อยู่ในพระเยซูคริสต์ และพระคริสต์สถิตในใจด้วยความเชื่อ แสดงให้เห็น อย่างแน่นัดว่า ความเชื่อจะนำชีวิตของพระเจ้ามาสู่เราขณะที่เราดำเนิน ตามความเชื่อนั้น

ชีวิตของพระเยซูเองจะสำแดงผ่านตัวเรา “เพราะว่าเราที่มีชีวิตอยู่ นั้น ถูกมอบไว้กับความตายอยู่เสมอ เพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อชีวิตของ พระเยซูจะปรากฏในร่างกายเนื้อหนังที่ต้องตายของเรา” (2 โคrinth 4:11) ชีวิตของพระเยซูจึงปรากฏอยู่ในชีวิตของเราโดยที่พระคริสต์เองสถิตอยู่ ในเรา พระคริสต์ “ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ใน ร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (加拉太 2:20) นี่คือการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ตรัสว่า “เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พากเขา” (2 โครินธ์ 6:16) และ “เราจะไม่ละทิ้งพากท่านให้ไว้เป็นลูกกำพร้า เราจะมาหาท่าน … เพราะเรามีชีวิตอยู่พากท่านก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย” (約翰 14:18–19) พระเยซูอยู่ในพากเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงประทานให้เรามี “ความเข้มแข็งภายในจิตใจด้วยฤทธานุภาพที่มาทางพระวิญญาณของพระองค์ … ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (เอเฟซัส 3:16–17) “ในวันนั้น” (คือวันที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์) “ท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา และพากท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน” (约翰 14:20) “พากเราจึงรู้ว่าพระองค์สถิตอยู่ในเราคือโดยพระวิญญาณที่พระองค์ประทานแก่เรา” (1 ยอห์น 3:24) “เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ” (加拉泰ีย 3:14)

“พระคริสต์ทรงໄให้เราให้พั้นการสถาปัตย์แห่งธรรมบัญญัติ … เพื่อพระของอับราัมจะได้มาถึงบรรดาคนต่างชาติที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ” (加拉泰ีย 3:13–14) เรายังต้องมีพระของอับราัมจึงจะรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้ และพระของอับราัมก็คือความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อ (ดู โรม 4:1–13) เมื่ออับราัมมีความชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว “ท่านได้เข้าสุนัตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตรารับรองความชอบธรรมซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุนัต” (โรม 4:11) และเมื่อเรามีความชอบธรรมโดยทางความเชื่อแล้ว เรายังจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามพระสัญญาอย่างแน่นอน ซึ่งจะทำการเข้าสุนัตทางใจ สู่ความบริสุทธิ์ อันเป็นตรารับรองความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อ เมื่อเราได้พระของอับราัม เรายังเป็นลูกของพระเจ้า และพระองค์จะประทานพระวิญญาณของพระบุตรเข้ามาในใจของเรา (ดู 加拉泰ีย 3:26; 4:4–6) เมื่อเราได้พระของอับราัม เพื่อจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทางความ

เชื่อตามที่ทรงสัญญาไว้ ให้เราทูลขอเพื่อจะได้รับ จงขอเกิดแล้วจะได้รับอย่างแน่นอน เพราะพระเจ้าทรงสัญญาว่า ความเชื่อเกิดขึ้นโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า เพราะฉะนั้นให้เราทูลขอด้วยความเชื่อ โดยไม่สงสัยเลย “พระทุกคนที่ขอก็ได้ และทุกคนที่แสวงหา ก็พบ ทุกคนที่เคาร์ก็จะเปิดให้เขา” (มัทธิว 7:8)

นี่คือความเชื่อที่มีชีวิต และมาจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือความเชื่อที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่ม ความเชื่อที่มาโดยทางพระวจนะของพระเจ้า คือความเชื่อที่นำชีวิตและฤทธานุภาพจากพระเจ้ามาสู่เรา และทำงานของพระเจ้าในชีวิตของเรายainขณะที่ดำเนินตามความเชื่อนั้น เป็นความเชื่อที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งนำพระเยซูคริสต์เข้ามาสถิตในใจของเรา และประภูมิขององค์ผ่านเนื้อหังอันต้องเปื่อยเน่าของเรา สิ่งนี้ สิ่งเดียวก็คือความเชื่อที่มีชีวิต และเราจะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อนี้ นี่คือชีวิตที่แท้จริง และครอบคลุมทุกอย่าง ถ้าปราศจากความเชื่อเช่นนี้แล้ว ทุกอย่างที่เรามีก็เท่ากับศูนย์ หรือเลวร้ายยิ่งกว่า เพราะทุกอย่างที่ไม่ได้เป็นไปด้วยความเชื่อ ก็เป็นความบ้าป

ด้วยความเชื่อที่แท้จริง จะไม่มีคำรามหรือข้อสงสัยในเรื่องการประพฤติปฏิบัติ เพราะความเชื่อเช่นนี้เป็นความเชื่อที่ปฏิบัติ จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะมีความเชื่อโดยไม่มีการประพฤติปฏิบัติ “พระว่าในพระเยซูคริสต์นั้นการเข้าสุหนัตหรือไม่เข้าสุหนัตไม่เกิดประโยชน์ใด แต่ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรักนั้นสำคัญ” (กาลาเทีย 5:6) เนื่องจากความเชื่อนี้เป็นความเชื่อที่มีชีวิต ฉะนั้นเป็นไปไม่ได้ที่ความเชื่อจะไม่มีการประพฤติปฏิบัติ และเมื่อความเชื่อมาจากการเจ้าแล้ว การงานทุกอย่างที่เกิดจากความเชื่อนั้นล้วนแต่เป็นงานของพระเจ้า

ฉะนั้นทุกอย่างที่อ้างว่าเป็นความเชื่อ แต่ไม่ได้นำมาซึ่งความรอดและไม่ได้ทำงานของพระเจ้า แสดงว่ามันไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริง แต่เป็นการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

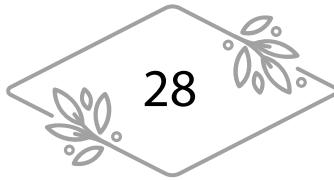
หลอกลงซึ่งจะไม่ได้นำพระคุณเข้ามาในใจ ไม่มีฤทธานุภาพในชีวิต เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว และผู้ที่มีความเชื่อจะมองลอมเข่นนึกตายในการละเมิดและการบาป การปฏิบัติทุกอย่างเป็นเพียงแต่พิธีอันปราศจากอำนาจ จึงปราศจากชีวิต

ตรงกันข้าม ความเชื่อที่มาจากพระเจ้ามาโดยทางพระวจนะของพระองค์ และนำพระคริสต์ (ผู้เป็นพระว่าทະแห่งชีวิต) เข้ามาในชีวิต ดำรงอยู่ในใจ และชายอกในชีวิตของเรา นี่คือความเชื่อที่แท้จริง ซึ่งดำรงอยู่ในเราโดยทางพระเยซูคริสต์เพียงทางเดียว และทำงานในชีวิตของเรา ขณะที่ดำเนินตามความเชื่อนั้น

ความเชื่อที่มีชีวิตคือการที่พระคริสต์ทรงดำรงชีวิตอยู่ในเรา ผู้ทรงเป็นความหวังในพระสิริที่จะได้รับนั้น คือพระเจ้าสถิตกับเรา ผู้ทรงปรากฏพระองค์ในเนื้อหนังของเรานั้นโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ทั้งหมดนี้เท่านั้นคือความเชื่อที่มีชีวิต เพราะ “ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์¹ ก็มาจากการเจ้า แต่ทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับพระเยซูก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่เป็นวิญญาณแห่งปฏิปักษ์ ของพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมาและบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว ลูกที่รัก ท่านมาจากพระเจ้าและได้ชั่นคนพากนั้น เพราะพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านยิ่งใหญ่กว่าผู้นั้นซึ่งอยู่ในโลก” (1 โยห์น 4:2–4 TNCV)

ด้วยเหตุนี้ “จงพิจารณาตัวเองดูว่าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในความเชื่อหรือไม่” (2 โคринธ 13:5) พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “จงมีความเชื่อของพระเจ้า” (มาระໂກ 11:22 เชิงอรรถของฉบับ KJV)

1 พระคัมภีร์ฉบับ KJV กล่าวว่า “มาในเนื้อหนัง”

การตัดสินคนอื่น

คนชอบธรรมคือคนที่มีพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในใจ ซึ่งความจริงข้อนี้ไม่ปราภูมิให้เห็นภายนอก ถ้าเราสามารถมองเห็นหัวใจคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเห็น เราจะรู้อย่างชัดเจนว่าคนๆ นั้นมีความเชื่อหรือไม่มี และจากข้อนี้เราจึงสามารถรู้ได้ว่าเขายกกลุ่มใหญ่ในมนุษย์สองกลุ่มใหญ่นั้น

ความเชื่อนำมาซึ่งความชอบธรรม และการขาดความเชื่อเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้เกิดความช้ำ เพราะทุกคนช้ำโดยธรรมชาติอยู่แล้ว โดยมีใจฝ่ายเนื้อหัน และ “ไม่อยู่ใต้บังคับของธรรมบัญญัติของพระเจ้า แท้จริงเขายกยูใต้บังคับก็ไม่ได้” (โรม 8:7 แปลจากฉบับ KJV) ธรรมชาติเดียวกันนี้ปราภูมิอยู่ในการข่าวน คน การเล่นเสพเพลและการต่อข้าทุกอย่างที่มนุษย์กระทำกัน ซึ่งเป็นธรรมชาติโดยพื้นฐานของมนุษย์ทั้งปวง สาเหตุที่ทุกคนไม่ได้ทำความช้ำเหมือนกันเป็นเรื่องความบังเอิญและเป็นเพราะสถานการณ์ที่แตกต่างกันเท่านั้น คนที่เป็นที่นับหน้าถือตาของสังคมแต่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ไม่สามารถอวดตัวได้ที่เขาไม่เป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป เพราะความแตกต่างระหว่างเขากับคนอื่นไม่ใช่ความแตกต่างของธรรมชาติ แต่เป็นความแตกต่างของโอกาส ซึ่งเขามีความสามารถอวดอ้างอะไรในเรื่องนี้ได้

อยู่ด้วยความเชื่อ

เมื่อ adam ทำบาป เขาได้รับธรรมชาติฝ่ายเนื้อหัง หรือที่เรียกว่าโลภิค วิสัย ซึ่งเป็นธรรมชาติเดียวที่เขาสามารถถ่ายทอดให้แก่ลูกหลาน ฉะนั้น ลูกหลานของ adam ทุกคนจึงได้รับธรรมชาตินี้สืบเนื่องต่อๆ กันมาจนถึง สมัยของเรา นอกจากพระคุณของพระเจ้าแล้ว มนุษย์เราต่างกันตรงที่การ เกิดและสถานการณ์ในชีวิตเท่านั้น แต่ทุกคนมีธรรมชาติฝ่ายเนื้อหังอยู่ดี ส่วนคนที่ได้รับพระคุณของพระเจ้า พระคุณนี้ได้ชนวนี้อ่อนน้อมปลiability และ ความสำเร็จใดๆ ที่เขาอาจได้รับในชีวิตก็เนื่องจากพระคุณนี้ ไม่ใช่เพราะ วารณาหรือโชคชะตา แม้แต่ครรุตเปาโลก็ยังเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า “โดย พระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้” “ข้าพเจ้าไม่ขอวด อะไรมากจากเรื่องการเข่นของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โคrinth 15:10; กาลาเทีย 6:14)

ฉะนั้นเป็นความจริงที่ว่า ผู้ที่ห่างไกลพระเจ้ามากที่สุดคือพวกที่รู้สึก ว่าต้องการพระคุณของพระองค์น้อยที่สุดในการช่วยตนให้รอดพ้นจาก ธรรมชาติแห่งความบาป คำอุปมาเรื่องคนฟาริสีกับคนเก็บภาษีเป็น ตัวอย่างในประเด็นนี้ ทั้งสองคนไปอธิฐานอยู่ที่พระวิหาร ฝ่ายคนฟาริสี คิดว่าเขาดีกว่าใครโดยธรรมชาติ จึงขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่เหมือนคน อื่น ส่วนคนเก็บภาษีนั้นรู้สึกถึงความบกพร่องของตนจึงร้องทูลว่า “ข้าแต่ พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเกิด” พระเยซูตรัสว่า “เราบอกพวกท่านว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปถึงบ้านของตนก็ถูกนับว่า เป็นคนชอบธรรม” (ลูกา 18:13–14)

คนที่ชั่วข้าที่สุดจนแก่ไม่ได้คือคนที่รู้สึกพอใจกับสภาพจิตวิญญาณของ ตัวเอง คนเหล่านี้อาจจะไม่ใช่คนอ่อนแอบหรือเป็นพวกก่ออาชญากรรมอัน ร้ายแรง แต่เป็นพวกที่ปรับชีวิตไปตามมาตรฐานศีลธรรมฝ่ายโลกเพื่อให้ ดูดีภายนอกและเป็นที่ยอมรับของสังคม

เราสามารถรู้จักฐานะของเราต่อพระพักตร์ของพระเจ้าได้ไม่ยาก โดยสำรวจใจตัวเองว่า เชื่อในพระวจนะของพระองค์หรือไม่ พระวจนะนั้นสอนเราให้ไว้วางใจในพระเจ้าอย่างสincerely ไม่ให้พึงพาตนเอง หรืออาศัยเนื้อหนังแต่อย่างใด ถ้าเราตอบรับที่จะเชื่อวางใจในพระวจนะ พระองค์จะทรงกระทำให้เราเป็นคนชอบธรรมด้วยคุณานุภาพแห่งการทรงสร้างของพระองค์ และเราจะเป็นคนชอบธรรมในสายพะเนตรของพระองค์

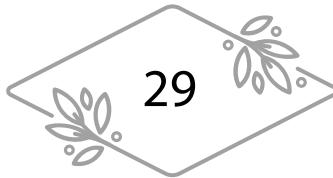
เราไม่สามารถรู้จักสภาพจิตใจของคนอื่นจำเพาะพระเจ้าได้ เพราะเรามองไม่เห็นเหมือนที่พระองค์ทรงเห็น เราเห็นได้แต่ภายนอก ซึ่งไม่ใช่เครื่องวัดว่าข้างในคนคนนั้นมีธรรมชาติอย่างไร ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงเตือนเราว่า “ฉะนั้นอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา พระองค์จะทรงปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และจะทรงเผยแพร่ความมุ่งหมายของจิตใจทั้งหลาย” (1 โคринธ 4:5)

ในพระธรรมมาลาคีมีเขียนไว้ว่า “เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้ ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเข้าผู้ป่วยนิบติเขา” (มาลาคี 3:17 NKJV) ในเวลาที่กล่าวถึงนี้ผู้ที่ไม่ป่วยนิบติพระองค์จะไม่ได้รับการไว้ชีวิต “แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ป่วยนิบติพระเจ้ากับคนที่ไม่ป่วยนิบติพระองค์” (มาลาคี 3:18 NKJV) ที่กล่าวมานี้เป็นเวลาเดียวกันที่ “การพิพากษาถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น” คือเวลาที่ “บรรดาผู้บริสุทธิ์จะรับราชอาณาจักร” (ดาเนียล 7:22) ในการฟันจากความตายครั้งแรก (ดูวิวรณ์ 20:4-6)

ไม่ใช่ธุระของเราที่จะล่วงรู้ความคิดหรือแรงบันดาลใจอันซ่อนเร้นในใจของคนอื่น ถ้าล่วงรู้ก็จะเป็นภัยมากกว่าเป็นพร งานของเรามีเพียงอย่างเดียว คือเชื่อพระวจนะเพื่อเราเอง และห่วนพระวจนะนั้นไปทุกที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

โดยไม่ยกเว้นแม้แต่คนที่เราคิดว่ารับไปก็เปล่าประโยชน์ แต่ให้หวังในทุกคน เพราะพระเจ้าประทานพระคุณและพระเมตตาอันเหลือล้นมายังทุกคนในข่าวประเสริฐ

ความชอบธรรมและชีวิต

ถึงแม้ว่าชาวประเสริฐมีความล้ำลึก แต่ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได่ง่าย มีหลักการไม่ก่ออย่างสำหรับแต่ละขั้นตอน และมีเพียงสองประการที่เราต้องเข้าใจคือ 1) ความต้องการของเรา และ 2) พระเจ้าทรงพระปรีชาสามารถและพอพระทัยที่จะเติมเต็มในสิ่งที่เราขาดอยู่นั้น

ในประเด็นแรกเราพบว่าเราเป็นคนบาป “ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว’ ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พากษาเฉพาะรามเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย’ … เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระศรีของพระเจ้า” (โรม 3:10–12; 23)

ความบาปเป็นส่วนหนึ่งของเรา และจริงๆ แล้วก็คือตัวเรานั่นเอง พระคริสต์ผู้ทรงรู้จักราดี ตรัสว่า “จากภายในมนุษย์หรือจากใจของมนุษย์ นั่นแหล่ะที่ความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นมา คือการล่วงประเวณี การลักขโมย การฆ่าคน การเป็นชู้ การโลภ การอธรรม การล้อลง ราคะตัณหา การอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเบلا สารพัดความชั่วเหล่านี้มา จำกภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระໂກ 7:21–23) ความชั่วเหล่านี้มาจากการใจ ไม่ใช่ใจของคนบางคนหรือบางพาก แต่จากใจมนุษย์ทุกคน พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกสิ่งที่เจ้าทำล้วนให้ลอกมาจากใจ” (สุภาษิต

อยู่ด้วยความเชื่อ

4:23 TNCV) เรายุ่งว่าความชั่วเหล่านี้คือชีวิตของเรา และโดยธรรมชาติแล้ว เราเกิดคือคนบาป

แต่ความบาปหมายถึงความตาย “จิตใจของคนบาปนำไปสู่ความตาย” (โรม 8:6 TNCV) “บ้าปได้เข้ามาในโลกเพราคนๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราคนบานั้น และความตายก็ได้แฝไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป” (โรม 5:12) เราจึงเห็นได้ว่าความบาปนำมาซึ่งความตาย เพราะความตายเกิดจากความบาป “เหล็กในของความตายนั้นคือบาป” (1 โครินธ์ 15:56) “เมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็ก่อให้เกิดความตาย” (雅各書 1:15) จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เราพบว่า ความตายติดพันกับความบาป แต่ด้วยพระเมตตาคุณของพระเจ้าเราไม่ได้ตายทันทีที่ทำบาป เพราะพระองค์ทรงอดกลั้นพระหัตถ์ไว้ช้านาน “ไม่ทรงประสงค์ให้คริพินาศเลย แต่ประสงค์ให้ทุกคนกลับใจใหม่” (2 เปโตร 3:9) พระองค์จึงให้โอกาสเรา ที่จะกลับใจ และถ้าเรากลับใจพระองค์จะทรงยกความบาปของเรารอกไป และแน่นอนเราจะได้พ้นจากความตาย แต่ถ้าเราปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ เพราะยังรักความบาปอยู่ ความบานั้นจะก่อให้เกิดความตาย และมีอีกหลายข้อที่อาจจะยกมาในทำนองเดียวกันที่แสดงให้เห็นว่าความบาปคือความตาย แต่ที่ยกมาก่อนจะเพียงพอแล้ว ซึ่งสามารถอ่านเพิ่มเติมได้ในข้อต่อไปนี้ (约翰 3:36; เฉลยธรรมบัญญัติ 30:15–20 เทียบกับ 11:26–28; โรม 5:20–21; 7:24)

ความบาปกับความตายติดกันจนแยกไม่ออก เมื่อพบรความบาปที่ไหน ความตายก็อยู่ที่นั่น ถ้ารอดจากความบาปก็เท่ากับรอดจากความตาย ความรอดนั้นไม่เพียงแต่ช่วยเราให้รอดจากผลแห่งความบาป แต่ช่วยเราให้พ้นจากตัวของความบาปเองด้วย แผนการแห่งความรอดไม่เหมือนที่หลายคนคิด เพราะมีคนจำนวนมากคิดผิดว่า ขอเพียงแต่อ้างว่าเชื่อเท่านั้น ก็สามารถทำบาปอะไรก็ได้โดยไม่ต้องรับผลของบาปที่ทำนั้น แต่ที่จริงแล้ว

ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงช่วยเราให้พ้นจากบาปอย่างสิ้นเชิง ซึ่งจะทำให้เราพ้นจากความตาย เพราะเรามิ่งสามารถถ่ายถ้าไม่มีความบาป เช่นเดียวกัน เราไม่สามารถมีชีวิตถ้าปราศจากความชอบธรรม

แล้วเราจะรับความชอบธรรมได้จากที่ไหน เราไม่สามารถหาได้จากภายในตัวเอง เพราะในตัวเรานั้นไม่มีอะไรนอกความบาป “ด้วยว่า ในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีโดยยໍ่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่การดีนั้นไม่สามารถทำได้เลย” (โรม 7:18) “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย บรรดาผู้ที่วิสัยบาปควบคุมอยู่ไม่อาจเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าได้” (โรม 8:7-8) ตามที่เห็นแล้วว่าชีวิตทั้งหมดของเราก็คือความบาป ฉะนั้นถ้าเราจะได้ความดี เราก็ต้องได้ชีวิตใหม่ และชีวิตใหม่นั้นก็มีอยู่ในข่าวประเสริฐ

มนุษย์มีความชั่ว แต่พระเจ้าประเสริฐ และพระองค์ไม่เพียงแต่ประเสริฐเท่านั้น ทรงเป็นผู้เดียวที่ประเสริฐ เมื่อมันที่พระเยซูตอบชาวยา หนุ่มที่ว่างมาทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร ถึงจะได้ชีวิตนิรันดร์ พระเยซูตรัสกับคนนั้นว่า ‘ท่านใช้คำว่าประเสริฐ ทำไม ไม่มีใครประเสริฐนอกพระเจ้าองค์เดียว’” (มาระโค 10:17-18) ความจริงข้อนี้atyตัว คือมีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ประเสริฐ ซึ่งก็รวมถึงพระคริสต์ด้วย เพราะพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า (ดู ยอห์น 1:1) “พระเจ้า ทรงอยู่ในพระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:19 แปลจากฉบับ KJV) ชีวิตของพระบิดา และพระบุตรเป็นชีวิตเดียวกัน (ดู ยอห์น 6:57)

ไม่มีความดีความชอบที่ไหนนอกเหนือพระเจ้า ความดีไม่ใช่ความรู้สึกแต่มีอยู่จริง และความดีไม่อาจเกิดขึ้นได้นอกจากจะมีการกระทำการบุคคลไปด้วย มันไม่ได้ถ้อยอยู่ในอากาศเหมือนกลิ่นของดอกไม้ ไม่มีความหวาน นอกจากจะมีของหวาน และไม่มีสคีเมนนอกจะจะมีเกลือ ฉันได้กีฉันนั้น

อยู่ด้วยความเชื่อ

ไม่มีความเดินจากจะมีการกระทำการดีทางทุกอย่างของพระเจ้าล้วนแต่ถูกต้องและดี ซึ่งทางของพระองค์นั้นได้รับการบรรยายสั้นๆ เป็นเสร็จอยู่ในพระบัญญัติของพระองค์ “พระองค์ทรงสำแดงพระมรรคาของพระองค์แก่โมเสส กิจการของพระองค์แก่คนอิสราเอล” (สคดี 103:7) “บรรดาผู้ที่ดีรับคงในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์” (สคดี 119:1 TKJV)

พระบัญญัติของพระเจ้าได้บรรยายถึงพระมรรคาของพระองค์ และพระมรรคาทางสันของพระองค์ถูกต้องชอบธรรม ตามที่เขียนไว้ว่า “จงเงยหน้าของพวกเจ้าดูฟ้าสวรรค์ แล้วมองดูแผ่นดินโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะสูญไปเมื่อวันค้วน และแผ่นดินโลกจะหลุดลุยไปเมื่อวันเสี้้อผ้า และผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเมื่อวันรื้น แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิaty และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุด จนฟังเรา พวกเจ้าผู้รู้จักความชอบธรรม ชนชาติที่มีธรรมบัญญัติของเรารอยู่ในใจ อย่ากลัวการเยาะเย้ยของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการถูกทางของเขา” (อิสยาห์ 51:6-7) พระบัญญัติของพระเจ้าคือความชอบธรรมของพระองค์ และความชอบธรรมนั้นคือการกระทำชอบ ฉะนั้นพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์นั้นเอง ชีวิตของพระองค์คือมาตรฐานแห่งความชอบธรรม ทุกสิ่งที่เมื่อวันชีวิตของพระองค์ก็ถูกต้องชอบธรรม และทุกสิ่งที่ไม่เมื่อวันชีวิตของพระองค์ก็ผิดทั้งนั้น

พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้เราสับสนว่าชีวิตของพระองค์คืออะไร เพราะพระเยซุคริสต์ทรงดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้ และพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในพระทัยของพระองค์ (ดู สคดี 40:8) และทุกสิ่งที่เราทำในชีวิตก็อกมาจากใจ (ดู สุภาษิต 4:23) แสดงว่าชีวิตของพระเยซุคือบทสอนถึงพระบัญญัติของพระเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับพระเยซู (ดู ลูกา 4:18) และ “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” (2 โครินธ์ 3:17) ฉะนั้นชีวิตของพระเจ้าในพระเยซุคริสต์คือ “ธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพ” ซึ่งเราจะได้รับพระพรถ้าเราประพฤติตามอย่างต่อเนื่อง (ดู 雅กอ卜 1:25)

นอกจากพระเยซุแล้ว ไม่เคยมีชีวิตใดในโลกนี้ที่ปราศจากความบาป หลายคนเพียรพยายามจนเห็นด้วยใจเพื่อบำเพ็ญตนหัวจะได้เป็นคนชอบธรรมแต่ก็ล้มเหลวทุกรายไป ทุกคนรู้อยู่แล้วใจว่าตนเป็นคนบาป ไม่มีใครปฏิเสธว่ามีบางอย่างที่ทำไปแล้วแต่น่าจะทำให้ดีกว่านั้น และทุกคนล้วนแต่เคยคิดว่าจะพยายามทำให้ดีขึ้นอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต นั่นก็แสดงว่าเขามีความเชื่อในความบาป จิตใต้สำนึกทุกคนฟ้องเขาอยู่ แม้ว่าเขาก็จะยังไม่รู้จักระบัญญัติของพระเจ้าก็ตาม (ดู โรม 2:14–15)

เนื่องจากชีวิตของเรามีความบาปนั้นเอง และเรามีเพียงชีวิตเดียว และความชอบธรรมไม่ได้เกิดมาจากการความบาป แน่นอนมีทางเดียวที่เราจะเป็นคนชอบธรรมได้ นั่นคือต้องได้รับชีวิตใหม่ และเนื่องจากว่ามีแต่ชีวิตของพระเจ้าในพระเยซุคริสต์ชีวิตเดียวที่มีความชอบธรรม จึงประจักษ์ชัดว่าเราต้องการชีวิตของพระคริสต์ นี่คือความหมายของชีวิตคริสเตียน เพราะชีวิตคริสเตียนก็คือชีวิตของพระคริสต์

แต่อย่าคิดว่าเราจะดำเนินชีวิตนี้ได้ด้วยกำลังของเราเอง แต่ที่เดียวเราไม่สามารถดำเนินชีวิตใหม่โดยอาศัยชีวิตเก่า ถ้าจะดำเนินชีวิตใหม่ ก็ต้องมีชีวิตใหม่ให้ดำเนิน เราไม่สามารถดำเนินชีวิตของคนอื่น แม้แต่ชีวิตของเพื่อนที่สนิทที่สุด ประการแรก เราไม่สามารถทำตามนิสัยเพื่อนในทุกอธิบายาบถ และประการที่สอง เราไม่สามารถรู้ความคิดในใจของเพื่อนได้ แล้วถ้าแม้แต่เพื่อนสนิทเราไม่สามารถทำตามชีวิตของเข้าได้ นับประสาอะไรกับชีวิตของพระคริสต์เล่า เราอาจจะปลอมตัวหรือเลียนแบบคนอื่น

อยู่ด้วยความเชื่อ

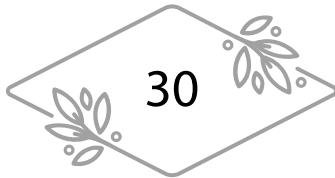
เลือนแบบ

แต่สุดท้ายก็ต้องถูกจับได้ และถ้าเราพยายามถอดเลียนชีวิตของพระคริสต์ตามเนื้อหนังของเราเองก็จะถูกจับผิด เช่นกัน คนนับพันนับล้านพยายามดำเนินชีวิตคริสเตียนแต่เก็บมั่งเหลว เพราะเขาทำด้วยกำลังของตัวเอง ซึ่งเป็นชีวิตของเขามาก่อนอยู่ดี

ถ้าอย่างนั้นเราควรจะทำอย่างไร แสดงว่าเป็นไปไม่ได้อย่างนั้นหรือที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียน เป็นล่าเลย ไม่ใช่เช่นนั้น แต่เราต้องยอมให้พระคริสต์เป็นผู้ดำเนินชีวิตของพระองค์ภายในตัวเรา เราต้องยอมมอบความบากและชีวิตอันไร้ค่าให้พระองค์ โดยถือว่าตนเองตายแล้ว และมีค่าเท่ากับศูนย์ เมื่อก็จะถูกจับแล้วเราจะตายกับพระคริสต์อย่างแท้จริง และเราจะดำเนินชีวิตกับพระองค์ เราจะเป็นเหมือนอาจารย์เปาโลที่เขียนว่า “พระโดยธรรมบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายต่อธรรมบัญญัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักษาข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:19–20) การยอมให้พระคริสต์ดำเนินชีวิตของพระองค์เองภายในเรา เป็นทางเดียวเท่านั้นที่ชีวิตของเราจะสอดคล้องกับพระบัญญัติของพระเจ้าได้ ตอนนั้นเราจะเป็นคนชอบธรรมพระชีวิตที่เราได้รับนั้นเป็นชีวิตเดียวที่มีความชอบธรรม

ถ้าเราสงสัยว่าจะมีชีวิตของพระคริสต์ได้อย่างไร ให้อ่านเรื่องการอศจรรย์ของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงรักษาคนป่วยและชุบชีวิตคนตายให้เป็นขึ้นมาอย่างไร ให้อ่านเรื่องที่พระองค์ทรงรักษาผู้หญิงตกเลือดที่ชีวิตหมดไปในแต่ละวัน (ดู ลูกา 8:43–48) และเรื่องที่พระองค์ทรงชุบชีวิต lakhar สกันลูกสาวขุนนาง ให้เราเรียนรู้ว่าพระจนะของพระเจ้ามีชีวิตและมีฤทธิ์อำนาจที่จะให้ชีวิตเมื่อเราขับเอาด้วยความเชื่อ ให้เราเรียนรู้ว่า

ชีวิตของพระคริสต์อยู่ในพระวจนะของพระองค์ ฉะนั้นเมื่อเรารับฟังและเชื่อในพระวจนะแล้ว พระคริสต์จะสถิตในใจของเราโดยทางความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 3:17) ขอให้สิ่งเหล่านี้ประจักษ์เจ้งสมจิงในใจของเรา และเราจะดำเนินชีวิตโดยพระนามของพระองค์ได้อย่างแน่นอน

แล้วก็เป็นดังนั้น

“จงเอกสารความขึ้น ความฉุนเฉีย ความโกรธ การทุ่มเทสิ่ง การพูดจาดูหมิ่น รวมทั้งการร้ายทุกอย่างออกไปจากพวกร่าน” (เอเฟซัส 4:31) เราคงเคยอ่านข้อความนี้และรำพึงในใจว่า ‘ขอให้เป็นดังนั้นเถิด’ หรือพยายามเอาการพูดร้ายทุกอย่างพร้อมกับต้นเหตุคือ “รากของขึ้น” (อีบราห์ิม 12:15) ออกไปแต่ก็ล้มเหลว เพราะ “ลืนนั้นไม่มีมนุษย์คนไหนสามารถทำให้เชื่องได้ ลืนเป็นสิ่งชั่วร้ายที่อยู่ไม่สุข และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย” (ยกอุบ 3:8)

ให้เราอ่านพระคำรัสรของพระเจ้าที่ตรัสว่า “อย่าทำสิ่งใดด้วยการซิงดี หรือถือดี แต่งถือว่าคนอื่นดีกว่าตัวด้วยใจค้อม ... จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกรหานเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (腓ลิปปี 2:3, 5) และในทำนองเดียวกันมีคำเตือนเขียนไว้ว่า “จงให้ความรักฉันพื่นของมืออยู่ต่อ กันเสมอไป” (อีบڑู 13:1) คิดดูเลิด คนที่มีจิตใจเช่นนี้จะมีความสุขขนาดไหน และคงเหมือนสารรค์บันดินเลยที่เดียว ถ้าเพียงแต่ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียน มีสภาพจิตใจดังกล่าว แต่กระนั้นมีความพยายามที่ตั้งอุดมการณ์อันสูงส่งนี้ไว้เป็นเป้าหมาย ในขณะที่สงสัยว่าทำอย่างไรเพื่อจะไปถึงเป้าหมายนั้นได้

ผู้ที่ “เนื้อหนังถูกขายเป็นทาส” คงต้องพูดว่า “เจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่การดืนนั้นไม่สามารถทำได้เลย” (โรม 7:14, 18) พระเจ้าทรงยุติธรรม

และปราณี ไม่ใช่ที่ราช พระองค์ไม่ตั้งข้อบังคับโดยไม่ใช่ทางปฏิบัติ และพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงชี้ทางเท่านั้น แต่ทรงเสริมกำลังให้ด้วย ปัญหาอยู่ที่การตีความพระธรรมสั่งของพระองค์ ให้เราอ่านอีกข้อหนึ่งเพื่อจะได้ความกระจ่างเพิ่มขึ้น

“จงให้สันติสุขของพระคริสต์นำพาจิตใจของท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มามาเป็นภัยเดียวแก้กันก็เพื่อสันติสุขนี้ และจะมีใจชอบพระคุณ” (โคโลสสี 3:15) คงเป็นไปไม่ได้ที่เราจะเป็นผู้ควบคุมสันติสุขของพระเจ้า และเป็นไปไม่ได้ที่เราจะผลิตสันติสุขเอง หรือใส่เข้าไปในใจ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ประทานได้ และพระองค์ประทานให้แล้ว พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้กับพวกร้าน สันติสุขของเราที่ให้กับท่านนั้น เราไม่ได้ให้อย่างที่โลกให้ ออย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อย่ากลัวเลย” (约翰 14:27) “ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก่สุธิชนของพระองค์” (สุดดี 85:8 NKJV) ด้วยเหตุที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นสามารถเติมสันติสุขในใจให้แก่เราได้ และให้สันติสุขนั้นดำรงอยู่ ดังนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้ข้อควรปฏิบัติอื่นๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้นสำเร็จในตัวเรา เช่นกัน

“จงให้พระวจนะของพระคริสต์เปี่ยมล้นอยู่ในท่านขณะที่ท่านสั่งสอน และเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น” (โคโลสสี 3:16 NCV) เมื่อเราเอาข้อนี้มาประติดประต่อ กับสุดดี 85:8 จะได้เคล็ดลับทั้งหมด คือทุกสิ่งที่กล่าวถึงนั้นจะสำเร็จโดยพระวจนะของพระเจ้า “มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ” (เศคาเรียห์ 4:6 TH1971) พระวจนะของพระเจ้าที่นำเสนอข้อล้ำลึกเหล่านี้ จะช่วยทำให้สำเร็จตามที่กล่าวไว้

พระวจนะของพระเจ้าสามารถกระทำอะไรได้บ้าง “โดยพระธรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฟ้าสรรค์ก็อุบัติขึ้น ดวงดาวทั้งปวงมีขึ้นโดยลม

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระโอษฐ์ของพระองค์ ... เพราะพระองค์ตรัส โลกก็อุบัติขึ้น พระองค์ทรงบัญชา มันก็คงอยู่” (สตุติ 33:6, 9 TNCV) “พระวจนะนี้คือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้พากห่านทราบแล้ว” (1 เปโตร 1:25) ข่าวประเสริฐเป็นฤทธา

นุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด และสามารถเดินทาง

ฤทธานุภาพของพระองค์ได้จากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (โรม 1:16, 19–20)

ฉะนั้นฤทธานุภาพที่จะประกอบกิจภายในเราให้สำเร็จตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์รัสรสั่งไว้ คือฤทธานุภาพอันเดียวกันกับที่สร้างห้องฟ้าและแผ่นดิน

จงอ่านดูแล้วจะเห็นว่าเรื่องที่พระเจ้าทรงสร้างโลกไม่ได้ซับซ้อนแต่อย่างใด “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดความสว่าง’ ความสว่างก็เกิดขึ้น” และ “พระเจ้าตรัสว่า ‘น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจะรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปราถนขึ้น’ ก็เป็นดังนั้น ... พระเจ้าตรัสว่า ‘แผ่นดินจงเกิดพีช คือรัญพีชที่ให้เมล็ด และตนไม่ผลที่ออกแบบชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน’ และก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:3, 9, 11) และก็เป็นอย่างนี้ตลอดรายการของการทรงสร้าง

ความมืดไม่มีอำนาจในตัวมันเองที่จะให้เกิดความสว่างได้ น้ำก็ไม่สามารถรวมตัวเองไว้ในจุดเดียวกัน และแผ่นดินโลกไม่อาจออกแรงให้ตันไม้มาร้อมผลเกิดมาด้วยกำลังของมันเอง นับประสาอะไรกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายที่ไม่อาจสร้างตัวเองขึ้นมา สิ่งที่ยังไม่ได้บังเกิดขึ้นก็ไม่สามารถบังเกิดขึ้นโดยพลังของตัวมันเองได้ แต่เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงเกิด” “จงให้มี” ทุกสิ่งก็เกิดขึ้นมา คำว่า “จง” ของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์อำนาจให้เกิดผลตามที่ตรัสไว้ และสิ่งสารพัดที่ถูกสร้างนั้นมีอยู่ในพระดำรัสที่ตรัสในการทรงสร้าง

“เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:10) นอกจากนั้น “พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่

ภายในพวกรหท่านให้ห่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามขอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13) เมื่อเรารอ่านพระบัญญัติ สิ่งแรกที่เราต้องคำนึงถึงคือ นั่นไม่ใช่ถ้อยคำของมนุษย์ แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้าสำหรับเรา เป็นพระคำรับสั่งที่มาจากการเจ้าของค์เดียวกันที่ตรัสในปฐมกาลว่า “จะเกิดความสว่าง” และ “แผ่นดินจะเกิดพีช” ที่ตรัสว่า “จะ เอาความข่มขึ้น ความฉุนเฉียว … รวมทั้งการร้ายทุกอย่างออกไปจากพวงท่าน” (เอเฟซัส 4:31) ความสว่างและพีชเกิดมีขึ้นตามพระคำรับสั่งของพระเจ้า ฉันได้เก็บนั้น ความข่มขึ้นกับความฉุนเฉียว ก็จะออกไปจากเรา ด้วยพระวจนะเข่นกัน “พระเจ้าแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หว่านในนั้นออกขึ้นมาฉันได พระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญ งอกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันนั้น” (อิสยาห์ 61:11 TH1971) ฉะนั้นเมื่อเรารอ่านข้อพระคัมภีร์ที่ให้เราอาความชั่วออกไปจากใจ อย่าอ่านเหมือนเป็นคำสั่ง แต่ให้อ่านเป็นพระสัญญาว่า พระวจนะนั้นจะเป็นฝ่ายกระทำให้สำเร็จตามที่บัญญัติไว้

ฤทธานุภาพของพระเจ้าในการทรงสร้างยิ่งใหญ่ไม่ต่างกับสมัยก่อน พระเจ้าผู้ให้แผ่นดินบังเกิดพีชผล ผู้ทรงปั้นมนุษย์จากผลคลีดิน สามารถปั้นเรามีมนปั้นภาชนะดินให้เป็น “ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า” (เอเฟซัส 1:6) ให้เราคุ้นเคยกับพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง จนกระทั่งเมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘จะให้มีใจใหม่’ เราจะตอบรับทันทีว่า ‘อามเన พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นไปตามที่พระองค์ตรัสไว้’ แล้วใจใหม่จะถูกสร้างขึ้น ซึ่งจะมีความคิดและถ้อยคำอันเป็นที่พ่อพระทัยพระองค์

ซึ่งจะบังเกิดใหม่

รอดโดยพระชนม์

การสื้นพระชนม์ของพระเยซุคริสต์ทำให้คนบาปที่มีความเชื่อได้คืนดีกับพระเจ้า ตามธรรมชาติแล้วมนุษย์เป็นศัตรูกับพระเจ้า เพราะเราไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ (ดู โรม 8:7) พระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ และชีวิตของพระองค์คือสันติสุข พระคริสต์จึงเป็นสันติสุขของเรา ด้วยว่าเราได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า ชีวิตจึงเปลี่ยนไปตามชีวิตของพระองค์ เมื่อพระคริสต์สละพระชนม์ชีพของพระองค์พระองค์ประทานชีวิตให้แก่ทุกคนที่จะยอมรับไว้ และเมื่อรับชีวิตของพระองค์แล้วเราสามารถกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” (加拉太書 2:20) เราได้คืนดีกับพระเจ้า เพราะเราไม่มีชีวิตของพระองค์ คือเราได้เอาชีวิตเก่ามาอบให้พระคริสต์ และนำมารับเอาชีวิตของพระองค์มาแทนที่

เมื่อพระคริสต์ประทานชีวิตของพระองค์แก่เราแล้ว พระองค์ไม่ได้ประทานเพียงช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต แต่ทรงให้ทั้งหมด คือชีวิตในวัยเด็ก วัยหนุ่ม และวัยผู้ใหญ่ เมื่อเรายอมรับว่าชีวิตทั้งหมดของเรามีแต่ความบาป และยอมทิ้งชีวิตเก่าเพื่อพระคริสต์นั้น ก็เป็นการแยกกันอย่างสิ้นเชิง คือเราจะได้รับชีวิตของพระคริสต์ทั้งหมดในทุกวัยแทนชีวิตเก่าของเรา ด้วย

เหตุนี้เราจึงจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า และที่เราเป็นคนชอบธรรมไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงเลือกที่จะมองข้ามความบาปของเราเพื่อเห็นแก่ความเชื่อของเรา แต่พระองค์ทรงกระทำให้เราเป็นคนชอบธรรม (คือผู้ประพฤติตามพระบัญญัติ) ด้วยการประทานชีวิตอันชอบธรรมของพระองค์ให้แก่เรา

“ในพระบุตรนั้นเราได้รับการได้ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” (โคลอสสี 1:14) นั่นแสดงว่าเมื่อเรารับชีวิตของพระคริสต์แทนที่ชีวิตเก่าของเรา เราได้รับการอภัยบาป “โลหิตเป็นสิ่งที่ทำการลบมลทินบาป” ด้วยว่า “ชีวิตของเนื้อหันอยู่ในเลือด” (เลวินิติ 17:11 TH1971) เราจึงได้รับการทรงได้ด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และได้คืนดีกับพระเจ้าโดยการสื้นพระชนม์ของพระองค์ เพราะในการสื้นพระชนม์นั้นพระคริสต์ทรงมอบชีวิตของพระองค์ให้แก่เรา

เมื่อเรารับชีวิตของพระองค์ด้วยความเชื่อแล้ว เราจึงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเสมือนหนึ่งเรามีเดย์ทำบาป เราได้รับการตรวจสอบด้วยพระบัญญัติอย่างละเอียดแต่ไม่พบความผิด เพราะชีวิตเก่าได้สูญสิ้นไปแล้ว และชีวิตที่เรามี คือชีวิตของพระคริสต์ เป็นชีวิตที่ไม่เคยทำความผิดประการใดเลย แล้วอนาคตจะเป็นอย่างไรแล้ว เมื่อเราได้คืนดีกับพระเจ้าโดยการสื้นพระชนม์ของพระบุตร เราจึงรอดด้วยชีวิตของพระองค์ที่ประธานให้เราโดยการสื้นพระชนม์นั้น แล้วทำอย่างไรให้ชีวิตของพระองค์ยังคงดำรงอยู่กับเราตลอดไป ก็ด้วยการกระทำเหมือนครั้งที่เรารับอาชีวิตนั้นในตอนแรก “ท่านได้ต้อนรับอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้น” (โคลอสสี 2:6 TKJV) ในครั้งนั้นเรารับอาพระองค์อย่างไร ก็ด้วยความเชื่อ ดังนั้นให้ชีวิตของพระองค์ดำรงอยู่ในเราต่อไปด้วยความเชื่อเช่นกัน ด้วยว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) ความเชื่อในพระคริสต์ให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเช่น

อยู่ด้วยความเชื่อ

เดียวกับการรับประทานอาหารที่ให้ชีวิตแก่ร่างกาย องค์พระผู้ช่วยให้รอด ตรัสว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราก็เป็นเครื่องดื่มแท้” (约翰 6:54–55) การกินเนื้อของพระองค์ ณ ที่นี้คือการอ่านพระวจนะ (ข้อ 63) เพราะมีคำเขียนไว้ว่า เราจะดำรงชีวิต “ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งօぎมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4)

เราอุดโดยชีวิตของพระคริสต์ ซึ่งเป็นชีวิตที่ปราศจากบาป เพราะพระคัมภีร์เขียนว่า “ไม่มีบาปอยู่ในพระองค์เลย” “บапเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ” (1 约翰 3:5, 4) ฉะนั้นชีวิตที่ทรงໄก่เรานั้นคือความชอบธรรมของธรรมบัญญัติ พระเยซุสคริสต์ทรงเหมือนเดิมทั้งในอดีต ปัจจุบัน และตลอดไปเป็นนิตย (อีบูร 13:8) ด้วยเหตุนี้ชีวิตของพระองค์ที่จะดำเนินอยู่ในเรานั้นเป็นชีวิตเดียวกันกับที่ทรงดำเนินเมื่อสองพันปีก่อน พระองค์เสด็จมาเพื่อให้แบบอย่างที่สมบูรณ์แห่งชีวิตของพระเจ้า พระราชนิจที่พระองค์ทรงกระทำในสมัยก่อนพระองค์จะทรงกระทำอีกผ่านชีวิตของเรainer ในทุกวันนี้เมื่อเรารับพระองค์ และความบ้าปั๊ห์หลายที่พระองค์ไม่ได้ทำเราก็ไม่อาจทำได้มื่อเราดำเนินชีวิตของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ ให้เราสังเกตรายละเอียดบางประการว่าพระเยซุสทรงดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างไร

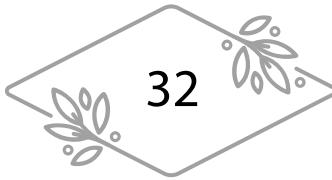
พระบัญญัติข้อที่เก้า: พระเยซุส “ทรงเป็นพยานที่ชื่อสัตย์” (วิวรณ 3:14) “พระองค์ไม่ได้ทรงทำบ้าปั๊ห์ และไม่พบรการล่อหลวงในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย” (1 เปโตร 2:22) ฉะนั้นเราจะพูดแต่ความจริงเมื่อพระคริสต์สถิตอยู่ในเรา

พระบัญญัติข้อที่หก: “เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาหักห้ามให้รอด” (ลูกา 9:56 NKJV) “พระเยซุสเสด็จไปทำคุณประโยชน์” (กิจการ 10:38) พระองค์เสด็จมาเพื่อ “ทำลายความ

ตายให้สูญสิ้น และทรงทำให้ชีวิตและสภาพ omnิพราภูต์โดยทางข่าว “ประเสริฐ” (2 ทิโมธี 1:10) ดังนั้นขณะที่เรารับพระคริสต์ พระองค์จะทรงดำเนินชีวิตแห่งความรักภายในเราให้มีเมตตาจิตต่อทุกคน

พระบัญญัติข้อที่สี่: “พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต เช่นเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม” (ลูกา 4:16) พระเยซูทรงเห็นความสำคัญของพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตจึงตรัสว่า “การทำความดีในวันสะบาโตเกิดกูกต้องตามบทบัญญัติ” (มัทธิว 12:12 TNCV) พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็นเจ้าหนีอันวันสะบาโต เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สถาปนาวันสะบาโต พระองค์ไม่เคยถือรักษาวันอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์ ฉะนั้นในชีวิตของพระองค์ไม่มีการถือรักษาวันอาทิตย์ที่จะถ่ายทอดไปยังผู้ที่เชื่อ ชีวิตของพระองค์ที่ประทานให้นั้นมีแต่การรักษาวันที่เจ็ดของสัปดาห์ เป็นวันสะบาโต พระองค์ทรงรักษาวันสะบาโตเมื่อทรงดำเนินอยู่ในโลกมาแล้วอย่างไร ก็จะทรงรักษาต่อไปอย่างนั้นในผู้ที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย

มีคนจำนวนมากที่รักพระคริสต์ แต่ยังไม่รู้ว่าการถือรักษาวันอาทิตย์ไม่ใช่ส่วนหนึ่งในชีวิตของพระองค์ พากษาจึงยังไม่ชอบเรื่องนี้ให้พระองค์แต่เมื่อเขาเติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์เจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดแล้ว เขายังเรียนรู้ว่าการถือรักษาวันสะบาโตมีความสำคัญในชีวิตของพระเยซูมากพอๆ กับพระบัญญัติข้อที่ให้นับถือบิดามารดา และข้อที่ห้ามพูดเท็จ แล้วเขายังเปิดใจให้พระองค์ประกอบกิจภายในใจของเขาตามพระบัญญัติข้อนี้เข่นกัน เมื่อเรายอมให้พระคริสต์ดำเนินชีวิตของพระองค์ภายในเรารอย่างครบบริบูรณ์ เราจึงจะกล้ายเป็นลูกของพระเจ้า เพราะชีวิตที่เราดำเนินอยู่นั้นจะเป็นชีวิตของพระองค์ แล้วพระบิดาจะพอพระทัยในเรานมื่อนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในพระบุตรองค์เดียว ของพระองค์

อย่าลืมรับประทาน

‘ใครล่าจะลีมกิน!’ นายปนิธานตาม ‘ลึงพยา Yam ลีมกี้ลีมไม้ได้หรอก เพราะการกินเป็นเรื่องที่ผมชอบอยู่แล้ว อีกอย่าง เวลาไม่ได้กินผมจะมีน้ำหัว อ่อนเพลีย บางทีก็รู้สึกเหมือนจะเป็นลม อดมื้อเดียว ก็แย่แล้ว ทำงาน ก็ไม่ไหว อยู่ก็ไม่ได้เลย ไม่ต้องห่วงเรื่องการกิน ผมไม่ลีมหรอก’

ที่กล่าวมาก็จริงอยู่ แต่ท่านรู้ไหมว่าคนเรา กินอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ถ้าเรา กินอาหารถูกหลัก มีสารอาหารครบถ้วน เรา ก็จะแข็งแรง มีสุขภาพดี แต่ถ้า กินอาหารที่ขาดวิตามินเรา ก็จะป่วยกระเสาะกระแสง ในขณะเดียวกันแม้คนเราจะรับประทานอาหารที่มีสารอาหารครบถ้วน มีรังษีพืช หลากหลายและผักผลไม้นานาชนิด สุดท้ายแล้ว ก็ได้แต่สุขภาพกับการต่อชีวิตออกไปไม่เกี่ยง ไม่ได้ช่วยให้เรา เป็นคนที่สมบูรณ์แบบไว้ที่ติดต่ออย่างดี พอกหนวดอยาวยักษ์ชีวิต กับแค่นั้น

พระเจ้าตรัสว่า เราไม่สามารถ ดำรงชีวิตด้วยอาหารฝ่ายกายเพียงอย่างเดียว แต่ต้องรับประทานอาหารสวรรค์ เป็นประจำทุกวันด้วย อาหารฝ่ายกาย เมื่อนลิ้งของในโลกทั่วไป คือไม่มีชีวิตในตัวมันเอง ไม่ซักก็ดับสูญไป มันไม่มีชีวิตที่จะมองให้แก่เรา แต่อาหารแห่งชีวิตที่มายจากสวรรค์นั้น เปี่ยมล้นด้วยชีวิตที่จะให้เราได้ คือชีวิตนิรันดร์ ถ้ารับประทานทุกวัน ก็จะเติบโตขึ้นไปสู่ความดีที่พร้อมบรรจบกัน เมื่อนพระเยซู แล้วเราจะประทานที่จะทำ

แต่สิ่งที่บริสุทธิ์และดีงาม อาหารจากสวนคร์จะเสริมกำลังเรี่ยแรงให้ทำตามความปรารถนาดีของเรา เราจึงว่าเราไม่ได้รับกำลังและแรงบันดาลใจเช่นนี้จากอาหารฝ่ายกาย เพราะลำพังกำลังของเราง เรายา Yam ทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ก็ล้มเหลวอยู่เรื่อยไป

พระเจ้าจะทรงโปรดอาหารแห่งสวนคร์ลงมาดังน้ำค้างเหมือนที่ประทานมาให้แก่คนอิสราเอลในสมัยก่อนหรือไม่ คำตอบคือไม่ เพราะพระองค์ประทานให้เราแล้ว และอาหารแห่งสวนคร์ก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม

พระเจ้าตรัสว่า เราจะพบอาหารแห่งสวนคร์เกินกว่าที่ใจปรารถนาในพระคัมภีร์ พระวจนะแต่ละคำที่เราอ่านในพระคัมภีร์ไม่เหมือนข้อความในหนังสืออื่นใดที่ปราศจากชีวิต พระเยซูตรัสสึ่งพระวจนะอันเต็มไปด้วยชีวิตของพระองค์ว่า “เราเป็นอาหารสำหรับชีวิตซึ่งลงมาจากสวนคร์” (约翰 6:51)

ชีวิตของพระเยซูอยู่ในพระวจนะ ดังนั้นเราจะรับพระเยซู คืออาหารที่มาจากการอ่านพระวจนะนั้น เราจะ “รับประทาน” พระวจนะได้ และให้มันเป็นส่วนหนึ่งของเรารู้สึกการอ่านเป็นประจำทุกวัน โดยเชื่อว่างใจในพระวจนะนั้นว่าเป็นพระคำสอนของพระบิดาที่ตรัสถกับเรา โดยรักพระวจนะทุกคำ และเชื่อว่าพระเยซูจะเข้ามาสถิตอยู่ในใจของเราผ่านพระวจนะนั้น

เมื่อพระเยซูสถิตอยู่ในใจของเรา พระวจนะของพระองค์ที่ทรงアナุภาพและที่สร้างจักรวาลจะไม่ปิดปองเราจากการทำงานหรือ แน่นอนพระวจนะจะช่วยเสริมกำลังให้เราพูดจาสุภาพและกระทำการกิจด้วยความรัก บางคนอาจถามว่า ‘เป็นไปได้อย่างไรที่พระเยซูจะเข้ามาในใจพร้อมด้วยพระวจนะ ข้าพเจ้าจะรับพระองค์ด้วยการรับเอาพระวจนะได้อย่างไร’ นั้นเป็นคำถามที่ผู้เขียนตอบไม่ได้ เช่นกัน แต่เราไม่จำเป็นต้องรู้วิธีการเหล่านั้น พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเป็นผู้กระทำเอง นั่นก็เพียงพอแล้ว เราจึงว่า

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ได้กระทำแล้วและดำเนินชีวิตของพระองค์อยู่ในใจของเราณ
ที่เราอ่านพระวจนะของพระองค์เป็นประจำทุกวัน

จรักและใส่ใจในพระคัมภีร์ และตั้งใจอ่านให้มากกว่าหนังสืออื่นๆ ขอ
ย้ำว่า จงรับประทานอาหารที่มาจากการศรัทธาทุกวัน เราจำเป็นต้องมีอาหาร
นี้มากกว่าอาหารฝ่ายกาย ถ้าอ่านพระคัมภีร์เพียงสักดาวหัสครั้ง จะไม่
สามารถรักษาจิตวิญญาณของเราไว้สำหรับสรรค์ได้ เช่นเดียวกับการ
รับประทานอาหารอาทิตย์ละครั้งคงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ฉะนั้นจงอย่าลืม
รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ!

จะมีความเชื่อในพระเจ้า

“จะมีความเชื่อในพระเจ้า” (มาระໂກ 11:22) พระเยซูตรัสประโยคนีกับเหล่าสาวกของพระองค์เมื่อพากເຫາຕກໃຈທີ່ຕັນມະເດືອທີ່ໄຮ້ພລເຖິງວແໜ້ໄປອຍ່າງກະທັນທັນ ພຣດຳຮັສນີ້ຍັງມີຄວາມໝາຍສໍາຫັບເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ໄມ້ຕ່າງກັບສາວກກຸລຸມເລັກທີ່ຕິດຕາມພຣະເຍັງຂອນທີ່ທຽງດຳເນີນອູ້ໃນແຄວນຍູ້ເດີຍ ເປັນພຣະຈະນະຊຶ່ງໃຫ້ຊີວິຕິນິຮັນດຣີທີ່ຕັຮສາຍັງຄົນບາປັ້ງນັ່ງອູ້ໃນຄວາມມືດທີບແລະເງາແໜ່ງຄວາມຕາຍ ຖຸກອຍ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າສື່ສ່ວນກັບຈິຕິໃຈຂອງເຮົານ້ຳຮ່ວມອູ້ໃນພຣດຳຮັສຂອນນີ້ຂອງພຣະເຍັງ

ເຮັດແນໃຈທີ່ຮ້ອຍັງວ່າເຮົາມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເຮົາຮັກທີ່ຮ້ອຍັງວ່າຄວາມເຊື່ອຄືອະໄໄ ແລ້ວສາວກຕິດວ່າເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ເນື່ອມີຄວາມຍາກລຳບາກເຂົ້າມາທດສອບຄວາມເຊື່ອແລ້ວ ປຣາກງວ່າພວກເຂາໄມ່ມີ ຄວາມເຊື່ອທັນຕ່ອກກາທດສອບໄດ້ທຸກອຍ່າງ ແຕ່ຄ້າໄມ່ໃໝ່ຄວາມເຊື່ອກີຈະສອບໄມ່ຜ່ານ ຄ້າເຮາມີຄວາມເຊື່ອ ເຮົາຈະຢືນອູ້ໄດ້ໂດຍໄມ່ສິ່ນຄລອນເມື່ອມຣສຸມແລກກາທດລອງໂທມກະຮ່ານໍ້ເຂົ້າມາໃນລືບຕິວິດ ແຕ່ຄ້າຫາກວ່າຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮົາມີໃໝ່ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈົງ ເນື່ອພາຍຸພັດຄລ່ມເຮົາກີຈະລົ້ມລົງ ຈຳເປັນທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງແນໃຈວ່າ ຂອນນີ້ຊີວິຕິຂອງເຮົາສ້າງອູ້ບັນຄິລາມັ້ນຄົງໄມ່ໃໝ່ບັນທາຍ

ສິຄຸມັ້ນຄົງຄືອພຣະຈະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄ້າປຣາສຈາກພຣະຈະແລ້ວຄວາມເຊື່ອເກີດຂຶ້ນໄມ່ໄດ້ເລີຍ ພຣະຄຣິສຕໍ່ທຽບເປັນພຣະທີລາ ແລະທຽບເປັນ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระวจนะ หรือที่เรียกว่า พระวอาท (ดู ยอห์น 1:1, 14) พระวจนะอาจดูเหมือนเป็นสิ่งที่ไม่มั่นคง เพราะเราไม่เขียนกับการเปรียบเทียบถ้อยคำกับศิลาที่แข็งแกร่ง แต่พระวจนะของพระเจ้ามั่นคงดังศิลา และมีอยู่จริง เมื่อันที่พระเจ้าทรงเป็นความจริง โลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในโลกจะเสื่อมสูญไป แต่พระวจนะของพระเจ้าจะดำรงมั่นคงดังพระบลังก์นิรันดร์ของพระเจ้า โลกกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในนั้นลูกสร้างมาด้วยพระวจนะ และด้วยพระวจนะอันเดียวกันนี้สิ่งเหล่านั้นจะถูกทำลายให้สูญสิ้นไป

ความเชื่อแท้ประกอบด้วยสองส่วนคือ ความศรัทธาและพระวจนะของพระเจ้า ขณะที่ความเชื่อปلومมีแค่ส่วนเดียว คือปราศจากพระวจนะของพระเจ้าและพึงพาสิ่งอื่นเป็นที่ยึดเหนี่ยวและเสมอ เช่น ความรู้สึก ความหวัง ความปรารถนา กระบวนการความคิด หรือคำพูดของคนอื่นที่ ‘ว่ากันว่า’ ฝ่ายความเชื่อแท้รับเอาพระวจนะตามที่บันทึกไว้โดยไม่สงสัย ส่วนความเชื่อปломมักจะแก้ตัวและอธิบายกลับไปกลับมานะจนพระวจนะหมดความหมาย แต่ความเชื่อแท้ “แสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรัก” (กาลาเทีย 5:6) สำหรับความเชื่อปломนั้นไม่ทำอะไรเลย หรือถ้าทำได้มีเหตุผลที่เห็นแก่ตัวแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า ถ้าเรามีความเชื่อ เราสามารถทูลขอสิ่งใดจากพระเจ้า และพระองค์ก็จะประทานให้ เพราะเมื่อเรามีความเชื่อเราระขอ แต่ ในสิ่งที่เป็นไปตามน้ำพรทัยของพระเจ้า พระองค์จะทรงรับฟังการทูลขอเช่นนั้นและตอบบทุกรครั้ง ความเชื่อต้องอาศัยพระวจนะของพระเจ้า เสมอ และพระวจนะเป็นบทสะท้อนให้เห็นถึงน้ำพรทัยของพระองค์ เมื่อเราทูลขอด้วยความเชื่อ เรา ก็จะไว้วางใจในพระเจ้าว่าเราจะได้รับ ใน สิ่งที่ทูลขอ โดยยึดพระสัญญาของพระเจ้าเป็นที่ตั้ง เราไม่เพียงแต่เชื่อว่าเราจะได้รับ แต่เราได้รับแล้วอย่างแท้จริง เรื่องนี้จึงสำคัญมากและแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะมันแสดงให้เห็นว่าเรามีความเชื่อแท้หรือไม่ บาง

จะมีความเชื่อในพระเจ้า

คนยอมรับและเห็นประโยชน์ของความเชื่อที่มีอยู่ในคนอื่น แต่ด้วยจิตใจที่มีดับอดและความคิดฝ่ายเนื้อหนังที่ผิดเพี้ยน จึงคิดว่าคงจะไม่มีประโยชน์อะไรที่เขามองจะมีความเชื่อในพระเจ้า

ดำเนินชีวิตด้วยพระจนะ

“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระจนะทุกคำซึ่งอุกมาจากพระโอซูรุของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) ฝ่ายร่างกาย เราไม่สามารถดำรงชีวิตโดยอาศัยสิ่งที่ไม่มีชีวิต เพราะแม้แต่ในอาหาร อากาศ และน้ำ ถ้าปราศจากองค์ประกอบของชีวิตก็มีแต่จะถ่ายทอดความตายไปสู่ผู้บริโภค เช่นเดียวกันถ้าจะดำรงชีวิตด้วยพระจนะของพระเจ้า แสดงว่าพระจนะนั้นต้องมีประกายชีวิต ด้วยเหตุนี้จึงมีการเรียกพระจนะว่า “พระว่าทะแห่งชีวิต”

เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นพระจ衲ของพระเจ้าอันประกอบด้วยชีวิตชีวิตในพระจ衲จึงเป็นชีวิตของพระเจ้า ซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์ ฉะนั้นถ้อยคำที่กล่าวว่าพระจ衲ของพระเจ้าเป็น “ถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์” (约翰 6:68) จึงเป็นความจริง เมื่อพระจ衲ของพระเจ้ามายังเรา ชีวิตนิรันดร์ก็มาพร้อมกันในพระจ衲นั้น เมื่อไครปฏิเสธไม่ยอมรับพระจ衲 ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธชีวิตนิรันดร์ พระเยซูเองตรัสว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าไครฟังคำของเราและวางใจผู้ทรงใช้เรามา คนนั้นก็มีชีวิตนิรันดร์และไม่ถูกพิพากษา แต่ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (約翰 5:24)

พระเยซูทรงยกตัวอย่างการดำรงชีวิตที่อาศัยอาหารการกินเพื่อเบรี่ยบเที่ยบกับการดำรงชีวิตที่อาศัยพระจ衲ของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรง

เลือกตัวอย่างนี้โดยบังเอิญ แต่ทรงประสังค์ที่จะสือบทเรียนที่สำคัญยิ่ง ฝ่ายกายแล้วเราก็อยู่ได้เพราอาหาร แต่อาหารจะมีประโยชน์ก็ต่อเมื่อ เรารับประทานเข้าไป เช่นเดียวกัน ถ้าเราจะดำรงชีวิตด้วยพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะนั้นต้องเข้ามาในใจของเรา

คงไม่มีใครคิดที่จะดำรงชีวิตด้วยการซื้ออาหารแพงๆ ไว้ดูเล่น หรือ จะเอามาวิจัยเพื่อค้นดูความลึกลับแห่งกระบวนการโภชนาการว่าอาหารนั้นจะอำนวยชีวิตแก่เราอย่างไร แต่มีคนจำนวนมากที่คิดว่าเขาจะดำรงชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณด้วยพระวจนะของพระเจ้าโดยใช้วิธีนี้ หลายคนซึ่งพระคัมภีร์ขนาดยกษัตรีเชิงอรรถอธิบายที่คลุมเคลือ แล้วก็เอาไปวางประดับที่โต๊ะกาแฟด้วยความภาคภูมิใจว่า ‘เชื่อในพระคัมภีร์’ พากษาดูเหมือนจะเชื่อว่าโดยกระบวนการอันลึกลับ พระคัมภีร์ที่ว่างอยู่บนโต๊ะนั้นจะช่วยให้เขาดำรงชีวิตได้ การกระทำเช่นนั้นคงไม่ต่างกับการซื้ออาหารเพื่อสุขภาพอันน่ารับประทานมาเพียงเพื่อดูชน แล้วประกาศกับทุกคนว่า ‘ฉันเชื่อในเรื่องการส่งเสริมสุขภาพ’

คงไม่มีใครคิดจะดำรงชีวิตด้วยการมองดูอาหารเฉยๆ โดยไม่รับประทาน ในทำนองเดียวกัน เราไม่อาจดำรงชีวิตด้วยพระวจนะโดยไม่ อ่าน ถ้าจะดำรงชีวิตด้วยอาหารก็ต้องรับประทานเข้าไป ต้องเคี้ยว และให้กระบวนการย่อยอาหารทำงานของมัน ชีวิตที่อยู่ในอาหารจะแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย เช่นเดียวกับพระวจนะของพระเจ้า เราต้องรับพระวจนะในฐานะที่เป็นความจริง และเป็นพระวจนะของพระเจ้า เราต้องให้พระวจนะนั้นเข้ามาและมีที่รองรับในใจในฐานะที่เป็นพระวทะแห่งชีวิต แล้วเราจะพบว่าพระวจนะคือพระวทะแห่งชีวิตอย่างแท้จริง

ในพระคัมภีร์มีอีกเรื่องหนึ่งที่เปรียบเทียบการดำรงชีวิตด้วยอาหาร กับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งเขียนไว้ว่า “ส่วนเจ้า บุตรมนุษย์เอ่ย จงฟัง สิ่งที่เรากล่าวกับเจ้า อย่าเป็นคนมักกับภูเมืองพงศ์พันธุ์ที่มักกับภูนั้น จง

อยู่ด้วยความเชื่อ

อ้าปากของเจ้าและกินสิ่งที่เราให้เจ้า’ เมื่อข้าพเจ้ามองดูนี่แน่นะ พระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมายังข้าพเจ้า และคุสิในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า มีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบุตรคร่าครวญ คำไว้ทุกข์ และคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘บุตรมนุษย์เอี้ย จงกินสิ่งที่เจ้าได้พบ จงกินหนังสือม้วนนี้ แล้วจงไปพุดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอล’ ข้าพเจ้าจึงอ้าปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘บุตรมนุษย์เอี้ย จงกินหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มห้องของเจ้า’ แล้วข้าพเจ้าก็รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากข้าพเจ้ามันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘บุตรมนุษย์เอี้ย เจ้าจงไปยังพงศ์พันธุ์อิสราเอล และกล่าวถ้อยคำของเรางrams กับเขา’ … พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า ‘บุตรมนุษย์เอี้ย จงรับถ้อยคำทั้งหมดของเราที่พุดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจะฟังด้วยหูของเจ้า’” (ເອສະເຄີຍລ 2:8-3:4, 10)

ก่อนที่ผู้เผยแพร่พระวจนะสามารถประกาศพระวจนะแก่ผู้อื่น เขายังต้องตระหนักว่าถ้อยคำนั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ตรัสกับเขา ก่อนที่จะถ่ายทอดพระว่าทะแห่งชีวิตแก่คนอื่น เขายังต้องรู้ซึ่งว่านั้นคือพระว่าทะแห่งชีวิตสำหรับเขาเสียก่อน ฉะนั้นเพื่อเขาจะรู้ซึ่งเช่นนี้ พระเจ้าจึงสั่งให้อีสເຄີຍลรับประทาน กlinn เข้าไปจนเต็มอิ่มด้วยพระวจนะนั้น พระเจ้าให้เขาฟังและรับไว้ในใจ และที่เขียนไว้ก็เพื่อเราทุกคนจะได้ darm อยู่ด้วยชีวิตของพระเจ้า เมื่อเรารับพระนามของพระคริสต์ พระเจ้าทรงกำชับเราให้ “ยึดมั่นในพระวจนะแห่งชีวิต” (腓ลิปปี 2:16) แต่เราต้องได้รับชีวิตภายในเรา ก่อนที่จะแบ่งปันพระวจนะแห่งชีวิตแก่ผู้อื่น

ประเด็นนี้ยังมีการเขียนไว้ในที่อื่นอีกว่า “เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพพระองค์ก็กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความ

ขึ้นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปีติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์” (เย雷米ֵי 15:16) ให้เราสังเกตว่าที่เย雷米ֵยเขียนนั้น ไม่ได้เขียนว่า ข้าพเจ้า กินบางบท บางข้อ หรือว่ากินเป็นบางเรื่อง แต่เขียนว่า “เมื่อพับพระวจนะ ของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย” ตรงจุดนี้แหล่ะที่คนนับหมื่นนับ แสนพลาดไปจากการได้ประโภชน์อันแท้จริงแห่งพระวจนะของพระเจ้า พากษาครัวเอาครั้งลงมากรๆ จนไม่ได้อะไรเลย เพราะถ้อยคำทั้งหลายจะ ไม่เกิดประโยชน์ถ้าเราไม่เข้าใจความหมายอันแท้จริงที่ถ้อยคำเหล่านั้น สื่อ ยิ่งผู้ที่ก่อลาภมีสติปัญญามากเท่าไร ถ้อยคำที่กล่าววนั้น ถึงจะเป็นคำที่ เรียบง่ายแต่ก็มีความหมายที่ลึกซึ้งมากเท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสใน พระคัมภีร์ด้วยพระสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดของพระองค์ ฉะนั้นถึงแม้ จะใช้ถ้อยคำที่เรียบง่าย แต่ก็ลึกซึ้งไร้ขอบเขต เพราะเป็นการเปิดเผยถึง “พระประสงค์นิรันดร์ที่พระองค์ทรงทำแล้วในพระเยซุสคริสต์องค์พระผู้ เป็นเจ้าของเรา” (เอเฟซัส 3:11)

ด้วยความคิดที่คับแคบและจำกัดของมนุษย์แล้ว เราไม่สามารถเข้าใจ ความหมายของหลายตอนในพระคัมภีร์ เราไม่สามารถเข้าใจที่ลับที่หรือ แม้แต่ที่ลับข้อ แต่เราต้องพิจารณาที่ลับๆ เพราะเป็นปริมาณที่สมองของ เราจะพิจารณาจานเกิดประโยชน์ได้

แน่นอนถ้ามีครรับถ้อยคำในพระคัมภีร์ในฐานะที่เป็นพระวจนะของ พระเจ้าองค์นิรันดร์ที่เปิดเผยพระประสงค์อันเนื่องนิตย์ของพระองค์ และ ถ้าคนนั้นทึกทักไปว่าด้วยกำลังความคิดของตนแล้วเขายังสามารถหยิ่ง ถึงความหมายของพระวจนะทันทีที่ได้อ่านผ่านๆ คนนั้นก็คิดผิดเสียแล้ว

“อย่าคิดว่าตนมีปัญญา” (สุภาษิต 3:7) “อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จง เกรงกลัว” (โรม 11:20) อย่าคิดว่าการพิจารณาพระวจนะของพระเจ้าที่ ลับๆ เป็นเรื่องเล็ก ให้พินิจพิเคราะห์และตรึกตรองให้ครู่รวมถึงด้วยการ อธิษฐาน ให้รับพระวจนะนั้นเข้ามาในใจในฐานะเป็นพระวจนะแห่งชีวิต

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่พระเจ้าตรัสมายังเรา ให้รับเอาเช่นนี้ แล้วจะพบว่าพระวจนะที่อ่านนั้น เป็นพระวจนะแห่งชีวิตอย่างแท้จริง ซึ่งจะทำให้เรามีความชื่นบานและ ความปีติยินดีอยู่เสมอ อย่าคิดว่าการพิจารณาทีลະคำ เช่นนี้จะทำให้การ ศึกษาพระคัมภีร์ทั้งเล่มหรือบทใดบทหนึ่งล่าช้า เพราะด้วยวิธีนี้เราจะได้ ประโยชน์มากกว่าการอ่านรวดที่เดียวแบบผ่านๆ โดยที่เราไม่เข้าใจอะไร เลย การค่อยๆ อ่าน ค่อยๆ พิจารณาจะทำให้เราสามารถเข้าใจทุกคำ ซึ่ง ทุกคำนั้นคือชีวิตนิรันดร์สำหรับเรา เพราะพระคริสต์ตรัสว่า มนุษย์จะดำรง ชีวิต “ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งอกรมาจากพระไอยุ�ของพระเจ้า” และ แต่ละคำนั้นมีชีวิตอยู่ เมื่อเรารับ ถ้อยคำคำหนึ่งเข้ามาในใจ คือในความคิด ของเรา เราจะมีชีวิตนิรันดร์ในถ้อยคำและพระถ้อยคำนั้นอย่างแน่นอน

ให้เราพิจารณา ถ้อยคำของพระเยซูคริสต์อกรครั้งหนึ่ง “มนุษย์จะดำรง ชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุก คำซึ่งอกรมาจากพระไอยุ�ของพระเจ้า” เมื่อเรารับประทานอาหารนั้น เราไม่ได้ตักใส่ปากทีละเป็นกอบเป็นกำ แต่รับประทานทีลະคำ ถ้าตักครั้ง ละเป็นกำก็คงจะกระทบต่อสุขภาพและทำให้ชีวิตสั่นลง แต่เราต้องค่อยๆ เดี่ยวค่อยๆ รับประทานไปทีลະคำ

ในหนังสือเดียวกัน เมื่อพระเยซูกตัวอย่างและใช้คำว่า “พระวจนะทุก คำ” ของพระเจ้า ความหมายของพระองค์คือวิธีดำรงชีวิตด้วยพระวจนะ คือการรับพระวจนะทีลະคำ เหมือนที่เรา กินทีลະคำ เหมือนบทเรียนที่ พระคัมภีร์สอนว่า “เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ ก็กินเสีย”

“บุตรมนุษย์ … จง … กินสิ่งที่เราให้เจ้า” ให้กินพระวจนะของพระองค์ คือ “พระวจนะทุกคำซึ่งอกรมาจากพระไอยุ�ของพระเจ้า” เราจึงจะดำรง ชีวิตด้านจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง เมื่อันร่างกายที่สมบูรณ์มีสุขภาพแข็งแรง ด้วยการรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพ ให้เรา กินอาหารที่มาจากสารรค

ซึ่งจะนำชีวิตแห่งสรรค์มาสู่เรา เฉกเช่นกับการรับประทานอาหารฝ่าย
กายที่นำชีวิตฝ่ายกายให้เรา

การอธิษฐาน

การอธิษฐานเป็นช่องทางที่จิตวิญญาณสื่อสารกับพระเจ้า และด้วยการอธิษฐานนี้เรองความเชื่อของเรางึงขึ้นไปถึงพระเจ้าและพระพรของพระองค์ลงมาอย่างเรา คำอธิษฐานของธรรมิกชนลอยขึ้นไปถึงพระเจ้าดุจดังเครื่องหอม (สตุติ 141:2; วิรภ 5:8; 8:3-4) การอธิษฐานเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสภาพจิตวิญญาณของผู้อธิษฐาน ยกอภิได้กล่าวถึง “การอธิษฐานด้วยความเชื่อ” และการอธิษฐานที่เต็มไปด้วยความสัจจะการอธิษฐานไร้ประโยชน์ นอกจากนั้นก็กล่าวถึง “คำวิงາอนของผู้ชอบธรรม” ที่ “มีพลังมากและเกิดผล” (ยกอภ 1:6-7; 5:15-16) การอธิษฐานของเราเป็นเครื่องวัดสภาพจิตวิญญาณที่แม่นยำ

การอธิษฐานที่เกิดผลจะยึดพระวจนะของพระเจ้าไว้ด้วยความเชื่อในพระความเชื่อที่เท็จจริงไม่เพียงแต่เชื่อว่ามีพระเจ้า แต่ยังเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบําเหน็จให้แก่ทุกคนที่ “ขยันหมั่นเพียรและหราพระองค์” (อีบูร 11:6 TKJV) การอธิษฐานด้วยความเชื่อไม่ใช่รูปแบบของพิธีกรรมหรือเป็นข้อปฏิบัติตามธรรมเนียม แต่ออกมารจากใจที่สำนึกในความต้องการของตน ไม่ใช่ด้วยการสัจจะหรือการย่อท้อ แต่ด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงสตับรับฟัง และจะทรงตอบเมื่อถึงเวลาอันควร

การอธิษฐานที่เกิดผลต้องไม่ใช่การโต้แย้งกับพระเจ้า เพราะเราไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะโต้แย้งกับพระเจ้าได้ และก็ไม่ใช่การรายงานให้พระเจ้ารับรู้ในข้อมูลใหม่ หรือการซักชวนโน้มน้าวให้พระองค์ทรงทำในสิ่งที่ไม่ใช่น้ำพระทัยของพระองค์ การโต้แย้งหรือการห่ว่านล้อมของมนุษย์ไม่สามารถทำให้พระเจ้า **งับพัญญู** ปลี่ยนพระทัยได้ เราจะไม่ทูลขอพระเจ้าด้วยความเชื่อในลักษณะดังที่กล่าวมานี้ เราไม่ต้องการให้พระเจ้าทำตามวิธีการของเรา เพราะเราเชื่อพระวจนะของพระเจ้าที่ว่าความคิดและวิถีทางของพระองค์สูงกว่าของเราราฟ้ากับดิน สิ่งที่เราอธิษฐานอยู่เสมอคือ ‘อย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์ แต่ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์’

การอธิษฐานคืออะไร และเพราเหตุใดเราจึงอธิษฐาน การอธิษฐานคือการแสดงออกถึงการน้อมรับในสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัยและทรงพร้อมที่จะกระทำเพื่อเรา เป็นการยินยอมให้พระองค์ทรงกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ใช่หน้าที่ของเราว่าจะแนะนำพระองค์ถึงความต้องการของเรา ด้วยว่าแม้ก่อนที่เราจะทูลขอ “พระบิดาของพวกเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทึ่งปวงนี้” (มัทธิว 6:32) พระองค์ทรงทราบความต้องการของเรามากกว่าที่เรารู้ความต้องการของตัวเอง “เพราเราไม่รู้ว่าควรจะอธิษฐานขออะไรย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยขอแทน ด้วยการครั่วครวญซึ่งไม่อาจกล่าวเป็นถ้อยคำ” (โรม 8:26)

พระเจ้าทรงรู้ความต้องการทุกอย่างของเรา และทรงพร้อมที่จะช่วยเหลือในแต่ละเรื่อง แต่พระองค์ทรงรอให้เราตื่นตัวและสำนึกรู้ว่าเราต้องการพระองค์ พระองค์ไม่สามารถอยู่พรเราในด้านจิตวิญญาณอย่างต่อเนื่องถ้าเราไม่เห็นคุณค่าของพระพรเหล่านั้น เพราะถ้าทำเช่นนั้นจะเป็นการขัดต่อหลักการอันเต็มด้วยพระปรีชาสามารถของพระองค์ พระองค์ไม่สามารถช่วยเราโดยที่เราไม่ร่วมมือกับพระองค์ ซึ่งจิตใจของเราต้องอยู่ในสภาพที่พร้อมก่อนที่จะรับพระพร เมื่อยู่ในสภาพที่พร้อม

อยู่ด้วยความเชื่อ

เราจะเกิดความประณาย่างแรงกล้าซึ่งจะกล่าวอภิมาเป็นคำอธิษฐาน และจะรู้สึกว่าเราต้องการความช่วยเหลือที่พระเจ้าเท่านั้นทรงช่วยได้ ทั้ง จะร้องขึ้นจากใจว่า “กว้างกระเสือกกระสนหาหารน้ำฉันได ข้าแต่พระเจ้า จิตใจข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น” (สตุ๊ดี 42:1) สิ่ง ที่ตามมาก็คือการเปิดช่องทางสื่อสารไว้ระหว่างพระเจ้ากับจิตวิญญาณ ของเราระหว่างที่พระองค์พร้อมที่จะประทานให้ทุกเมื่อจึงสามารถหลัง ให้มาสู่เราได้ ประตูแห่งพระพจะเปิดกว้างหรือแคบก็ขึ้นอยู่กับว่าความ ประณายของเรามีความร้อนรนเพียงใด

ขอให้เราตระหนักรถึงความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ให้ชัดเจนขึ้นว่า พระเจ้าทรง รู้เห็นทุกสิ่งที่เราต้องการ และทรงเตรียมพร้อมสำหรับความประณายทุก อย่างของเราระหว่างที่พระองค์ทรงรู้ก่อนเราเสียอีกว่าเราต้องการอะไร งานของเรา ไม่ใช่การค้นหาแนวทางปฏิบัติเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เราต้องการ แต่คือการ อยู่ในฐานะที่พระเจ้าสามารถอวยพรให้เป็นไปตามความประณายของ เรายอดเยี่ยมของการของพระองค์ ให้เราเคลื่อนไหวตามแผนการของพระองค์ ไม่ใช่ให้พระองค์ทำตามแผนงานของเรา เพราะการกระทำ เช่นนั้นจะ เปล่าประโยชน์

ชำระบุญให้ชอบธรรม

“ เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระบุญให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพรหกตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ” (โรม 5:1) ข้อนี้หมายความว่าอย่างไร การถูกชำระบุญให้ชอบธรรมคืออะไร บ่อยครั้งทั้งคนที่เป็นคริสเตียนและคนที่ไม่ได้เป็นต่างเข้าใจในเรื่องนี้ผิดไป สำหรับคริสเตียนที่เข้าใจผิด ก็คือการถูกชำระบุญให้ชอบธรรมนั้นเป็นเสมือนคริสต์ทางของการเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า ส่วนคนที่ไม่ได้นับตัวเองว่าเป็นคริสเตียนก็คิดว่าเรื่องการถูกชำระบุญให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเป็นสิ่งที่แทนความชอบธรรมอันแท้จริง เขาคิดว่าเรื่องการถูกชำระบุญให้ชอบธรรมคือการเพียงแต่เชื่อในสิ่งที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมถึงแม้ว่าในความเป็นจริงตนไม่ได้มีความชอบธรรม ทั้งหมดนี้เป็นการเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง

การถูกชำระบุญให้เป็นคนชอบธรรมเป็นเรื่องของธรรมบัญญัติ หมายถึงการถูกชำระบุญต้องตามกฎหมายบัญญัติ ในพระธรรมโรม 2:13 กล่าวถึงผู้ที่ถูกชำระบุญให้ชอบธรรมว่า “ เพราะว่า คนที่เพียงแต่ฟังธรรมบัญญัติ เท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม ” แสดงว่าเมื่อเราเป็นคนชอบธรรม เราจะประพฤติตามธรรมบัญญัติ ฉะนั้นเมื่อเราถูก

อยู่ด้วยความเชื่อ

ชำระให้เป็นคนชอบธรรม เราก็กลایเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติในขณะเดียวกัน

การถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ คือการที่เรากลายเป็นผู้ประพฤติตามพระบัญญัติด้วยความเชื่อนั่นเอง ดังนี้แหละ “ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:20) เหตุผลที่เป็นเช่นนั้นก็อยู่ในเนื้อหา ก่อนข้อที่ยังสืบ คือไม่มีใครกระทำความดี “เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พากขาเลว ธรรมเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย” (ข้อ 12) ไม่เพียงแต่ทุกคนทำงาน แต่ “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย” (โรม 8:7 TNCV)

ดังนั้นจึงมีเหตุผลอยู่ 2 ประการว่า เพราะอะไรเราไม่สามารถถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ ประการแรกเนื่องจากเราเคยทำงาน การประพฤติตามธรรมบัญญัติในภายหลังก็ไม่อาจลบล้างความบาปเหล่านั้นได้ ตัวอย่างเช่น การที่คนคนหนึ่งไม่ได้ลักขโมยในวันนี้ ไม่สามารถลบล้างการที่เขาเคยขโมยในอดีต หรือทำให้ความผิดในอดีตน้อยลงแต่อย่างใด ตามกฎหมาย สมมุติว่าเราขโมยปีที่แล้วและไม่ได้ขโมยอีกหลังจากนั้น เราก็ยังมีความผิดติดตัวอยู่ดีและจะต้องรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ความจริงเรื่องนี้ชัดเจนจนไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติมอีก

ประการที่สอง ไม่เพียงแต่เราไม่สามารถชดเชยความผิดในอดีตด้วยการประพฤติตามธรรมบัญญัติในปัจจุบันอย่างที่กล่าวมาแล้วเท่านั้น แต่โดยธรรมชาติของมนุษย์เราก็ไม่สามารถประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าได้เลย เราไม่สามารถกระทำในสิ่งที่พระบัญญัติกำหนดไว้ จงพิจารณาข้อความของอัครทูตเปาโลที่บรรยายถึงสภาพของคนเรามีอพยพตามประพฤติตามธรรมบัญญัติว่า “เราสรุว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นเรื่อง

ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นเนื้อหนังถูกขายเป็นทาสให้อัญมิตรบ้าป
ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่ง
ที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ถ้า
ข้าพเจ้าทำในสิ่งที่ไม่ปรารถนาจะทำ ขณะที่ยอมรับว่าธรรมบัญญัตินั้นดี
ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ผู้ทำ แต่ว่าบ้าปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ ด้วย
ว่าในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีโดยยໍ่เลย เพราะ
ว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่การดีนั้นไม่สามารถทำได้เลย” (โรม 7:14–18)
ฉะนั้นสาเหตุที่เราไม่สามารถถูกชำระให้ขอบธรรมด้วยการประพฤติตาม
ธรรมบัญญัติจึงประจักษ์ชัดเจน ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ที่ตัว
เราเอง ธรรมบัญญัตินั้นดี และนี่แหลกเป็นสาเหตุที่ธรรมบัญญัติไม่สามารถ
ชำระคนชั่วให้เป็นคนขอบธรรมได้

แต่สิ่งที่ธรรมบัญญัติทำไม่ได้ พระคุณของพระเจ้าทำได้ เพราะด้วย
พระคุณของพระเจ้ามุนชุย์จึงถูกชำระให้ขอบธรรม และพระคุณของ
พระเจ้าชำระคนแบบไหน ก็ชำระคนบาปนั้นแหลก เพราะคนบาปเป็น
ลุ่มเดียวที่ต้องการการชำระ “ส่วนคนที่ทำงานก็ไม่ถือว่าค่าจ้างที่ได้นั้น¹
เป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัย
การประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้คนอธรรมเป็นคนขอบธรรมได้
 เพราะความเชื่อของคนนั้นพระเจ้าทรงถือว่าเป็นความขอบธรรม” (โรม
4:4–5) พระเจ้าทรงชำระคนอธรรมให้เป็นคนขอบธรรมมิใช่หรือ แน่นอน
ที่เดียว พระองค์ไม่ได้กลับเกลื่อนบ้าปของเรเพื่อให้เราถูกันบ่าว่าเป็นคน
ขอบธรรมในขณะที่เรายังเป็นคนอธรรมอยู่ แต่พระองค์ทรงกระทำให้
เราเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหาก เมื่อพระองค์ตรัสว่าเราเป็น
คนขอบธรรมเราก็ถูกจับเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติในทันที จะเห็น
ได้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องประเสริฐ ประกอบด้วยพระเมตตาและถูกต้องขอบ
ธรรมตามธรรมบัญญัติ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เราถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมอย่างไร “พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เข้าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงໄก่เขาให้พ้นบาปแล้ว” (โรม 3:24) อย่าลืมว่าการถูกชำระให้ชอบธรรมคือการทำให้เป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติ ฉะนั้นให้เราทบทวนอีกว่า ‘พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เข้าเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติ โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงໄก่เขาให้พ้นบาป’ พระเยซูคริสต์ทรงໄก่เราด้วยค่าໄก่อันล้ำค่า คือด้วยชีวิตของพระองค์เอง เพื่อประทานความชอบธรรมของพระองค์แก่เราผู้เป็นคนบาปเมื่อเราเชื่อว่างใจในพระองค์ ไม่ได้หมายความว่าพระองค์เอาความชอบธรรมของพระองค์ เมื่อ 2,000 ปีที่แล้วมาใส่ในบัญชีให้เรา แต่ประทานความชอบธรรมอันทรงฤทธิ์ในปัจจุบันแก่เรา พระคริสต์จะเข้ามาสถิตในใจเมื่อเรามีความเชื่อ ฉะนั้นถึงแม้เราเคยเป็นคนบาป แต่เราจะกลับเป็นคนใหม่โดยมีความชอบธรรมของพระเจ้า

ดังนั้น การถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมนั้นจึงเป็นสภาระสูงสุด ทุกอย่างที่พระเจ้าจะทำให้เราได้ก็อยู่ในเรื่องนี้ ยกเว้นการเปลี่ยนให้เรามีสภาพомตะ ซึ่งเราจะได้รับเมื่อฟื้นจากความตาย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเมื่อเราถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมแล้วไม่ได้หมายความว่าเราพ้นข้ออันตรายที่จะทำบ้าไปได้อีก มิใช่เช่นนั้น เพราะ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) เราต้องมีความเชื่อย่างต่อเนื่องและยอมจำนนต่อพระเจ้าเพื่อให้ความชอบธรรมของพระองค์ยังคงอยู่กับเรา เพื่อจะยังคงเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้

ขอพระคุณนี้จึงเป็นที่เข้าใจกันได้อย่างชัดเจน “ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ เปล่าเลย เรา�ังชูธรรมบัญญัติขึ้นอีก” (โรม 3:31) คือแทนที่จะลบเมิดธรรมบัญญัติและไม่ให้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต เราต้อง **ธรรมบัญญัติ** เว้นใจด้วยความเชื่อ ที่เป็นอย่างนี้พระความเชื่อนำพระคริสต์เข้ามาในใจ และพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ใน

พระทัยของพระคริสต์ ฉะนั้น “ เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะ คนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะ พระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น ” (โรม 5:19) ผู้ที่เชื่อฟังคือองค์ **พระเยซุสคริสต์เจ้า** และการเชื่อฟังของพระองค์จะเกิดขึ้นในใจของเรา เมื่อเรามีความเชื่อ และเนื่องจากการเชื่อฟังเป็นของพระองค์แต่ผู้เดียว พระองค์จึงสมควรได้รับพระเกียรติแต่เพียงผู้เดียวสืบไปเป็นนิตย์

การอัศจรรย์ในวันสะปาโต

สาเหตุที่พระคัมภีร์บันทึกการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงกระทำไว้มากมายก็เพื่อ “พวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (约翰 20:30-31)

คำสอนของพระเจ้าและสาวกของพระองค์ทำให้เรารู้จักทางแห่งชีวิตแต่การอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านพระเยซูกับเหล่าสาวกทำให้เราเห็นถึงความจริงของชีวิต ทั้งเห็นถึงท่านนุภาพของชีวิตนั้น ความจริงด้านจิตวิญญาณทุกประการในพระคัมภีร์ล้วนแต่เป็นบทเรียนที่สอดแทรกอยู่ในการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเยซูทรงรักษาคนเจ็บป่วย

พระเจ้าประทานให้พระเยซู “มีสิทธิอิอำนาจเหนือนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์” แก่ทุกคนที่มาหาพระองค์ (約翰 17:2) พระเยซูทรงรักษาร่างกายของคนป่วยให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ฉันใดเกื้อฉันนั้น พระองค์จะทรงรักษาจิตวิญญาณของเราให้พ้นความผิดบาปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ เช่นกัน “การที่พูดว่า “บ้าป่ำต่างๆ ของท่านได้รับอภัยแล้ว” กับการพูดว่า “จงลูกขึ้นเดินไปเลิด” แบบไหนจะง่ายกว่ากัน ทั้งนี้เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอิอำนาจในโลกที่จะอภัยบ้าป่ำได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนอื่นว่า ‘จงลูกขึ้นยกที่นอน

กลับไปบ้านของท่าน’ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้าน เมื่อผู้งูชนเห็นดังนั้น พากเขา ก็เกรงกลัว แล้วพาภันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอานาจเข่นนั้นแก่ มนุษย์” (มัทธิว 9:5–9)

การอัศจรรย์ที่โดดเด่นมากที่สุดบางเรื่องของพระเยซูเกิดขึ้นในวัน สะบาน ดังที่จะหยิบยกมาดังต่อไปนี้

ชายที่atabอดแต่กำเนิด

“ขณะพระองค์เสด็จไปนั้น ทรงเห็นชายคนหนึ่งatabอดแต่กำเนิด พากสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า ‘พระอาจารย์ คริทำบำป คน นี้หรือแม่ของเข้า เขายังเกิดมาatabอด’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘ไม่ใช่ คนนี้หรือพ่อแม่ของเข้าที่ทำบำป แต่เขาเกิดมาatabอดเพื่อให้พระรา

กิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเข้า เราต้องทำพระราชนิจของผู้ทรงใช้เรา มาเมื่อยังวันอยู่ กลางคืนอันเป็นเวลาที่ไม่มีใครทำงานนั้นกำลังใกล้เข้ามา ทราบได้ที่เรายังอยู่ในโลก เรายังเป็นความสว่างของโลก’ เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบวนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่atabองคนatabอด แล้วตรัสสั่งเขาว่า ‘จงไปล้างโคลนออกใน สารสีโล้ม’ (สีโล้มแปลว่า ไข่ไป) เขายังไปล้างแล้วกลับมาก้มองเห็น “วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาน” (ยอห์น 9:1–7, 14)

การอัศจรรย์ครั้งนี้เป็นหลักฐานประจักษ์ด้วพระเยซูคือแสงสว่าง ของโลก คนขอทานatabองคนนั้นเชื่อพระคำรัสของพระคริสต์จึงมองเห็นได้ จากเรื่องนี้เรารู้ว่าพระวจนะของพระองค์เป็นความจริงที่ตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่ จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12) เมื่อพระเยซูทรงเบิกตาชายคนนั้น เขายสามารถเห็นแสงอาทิตย์ แต่พระคริสต์ทรงเป็นแสงด้านจิตวิญญาณของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เข้า แสดงให้เห็นว่า แสงที่ส่องมาจากการอุตสาหกรรมเป็นแสงที่ได้รับมาจากพระองค์ผู้ทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” อีกที (มาลาคี 4:2)

เราไม่สามารถมองเห็นพระคริสต์ และเราไม่อาจเข้าใจได้ว่าชีวิตของพระองค์จะประทานให้เรามีความชอบธรรมและชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่เรารู้คือ ดวงอาทิตย์ส่องแสงmanyโลก และในแสงนั้นมีพลังที่ให้ชีวิต การอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงรักษาคนตาบอดแสดงให้เห็นว่าแสงและชีวิตนี้มาระบบที่พระคริสต์ เราจึงได้รู้ว่าพระองค์สามารถประทานชีวิตอันชอบธรรมของพระองค์แก่เราได้ เช่นกัน พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดจากความบ้าป่าและความตาย เป็นความจริงที่เห็นชัดพอๆ กับที่จะเชื่อว่าแสงอาทิตย์บันดาลให้มีชีวิตและผลผลิตอยู่ในโลก

ความบ้าป่าความมีด และใจของเราจะมีดมันเมื่อเราไม่ให้เกียรติพระเจ้าในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้า (ดู โรม 1:21) “ความคิดของ [คนบ้าป่า] ถูกทำให้มีดมันไป และเขาขาดจากชีวิตที่มาจากการของพระเจ้าเนื่องจากความไม่รู้ที่อยู่ในตัว” (เอเฟซัส 4:18) พระเยซูทรงรักษาคนตาบอดให้มองเห็นได้ พระองค์ก็จะทรงยกເօไวให้มีดแห่งบ้าป่าออกไปและประทานแสงแห่งชีวิตแก่ทุกคนที่จะรับพระองค์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นความจริง

การรักษาหลังหลังโถง

“ขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ที่รรมาศalaแห่งหนึ่งในวัน שבาโต มีผู้หลงคนหนึ่งที่มีฝีเข้าสิง ซึ่งทำให้นางเป็นโรคมา 18 ปีแล้วอยู่ที่นั่นด้วยหลังของนางก็โถง ยืดตัวขึ้นไม่ได้เลย เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นจึงทรงเรียกและตรัสกับนางว่า ‘หลงอยู่ เธอได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากโรคของเธอแล้ว’ เมื่อพระองค์วางพระหัตถ์บนตัวนาง ทันใดนั้นนางก็ยืดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า แต่นายรรมาศalaไม่พอใจ เพราะพระเยซูทรงรักษาໂຄในวัน שבาโต จึงพูดกับผู้คนว่า ‘มีถึง 6 วันสำหรับ

ทำงาน จงมาและรับการรักษาโรคภัยใน 6 วันนั้น อย่าทำในวันสะบาน” แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า “โอ พากหน้าซี่่อใจคด พากท่านทุกคนก็ปล่อยวัวปล่อยลาออกจากกอกของมันพาไปกินน้ำในวันสะบานโดยไม่ใช่หรือ ผู้หญิงคนนี้เป็นบุตรสาวของอัตราสัมชื่นญาตานผูกมัดไว้ถึง 18 ปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้นางหลุดพ้นจากเครื่องจำจงนี้ในวันสะบาน” เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พากที่เป็นศัตรูกับพระองค์ได้รับความอับอาย แต่ผู้ชนทั้งหมดชื่นชมยินดีกับคุณความดีทุกประการที่พระองค์ทรงทำ” (ลูกา 13:10–17)

ผู้หญิงคนนี้ถูกจำจงโดยชาตาน และการที่พระเยซูทรงรักษาเขามาให้หายเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดถึงกุทธรานุภาพของพระคริสต์ในการปลดปล่อยคนจากความบาป เพราะว่า “ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” (约翰 8:34) และ “ก็มาจากการ” (1 約翰 3:8) และ “เพราะว่าผู้ใดพ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาถือเป็นทาสของสิ่งนั้น” (2 เปโตร 2:19)

นางไม่สามารถยืนตรงได้ เมื่อนข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “ความชั่วของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์ไม่อาจเยหยหน้าขึ้นมอง” (สคดี 40:12 แปลจากฉบับ KJV) แต่เมื่อเราเห็นกุทธรานุภาพของพระคริสต์ที่ทรงรักษานาง เราจึงพูดได้ว่า “โอ ข้าแต่พระเยซูราห์ พระองค์ทรงเป็นโลล้มรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นส่ง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศีรษะของข้าพระองค์ไว้” (สคดี 3:3 NKJV)

นาง “มีผีเข้าสิง” แต่พระคริสต์ทรงสงสารและรักษานาง เราจึงรู้ว่า “เราไม่ได้มีนาบูโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอกของเรา” (อีบру 4:15) และพระเมตตาของพระองค์ก็เป็นรูปธรรม ในการอัศจรรย์เหล่านี้เรามีตัวอย่างของกุทธิ์อำนาจของพระคริสต์ในการเบิกตาของเราตามที่เขียนไว้ว่า “เพื่อให้พากเข้าหันจากความมืดมาหาความสว่าง จากอำนาจของชาตานมหาพรเจ้า” (กิจการ 26:18)

ทำไมจึงรักษาโรคในวันสะบานโต

พระคัมภีร์ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ในวันสะบานโต และขอให้สังเกตว่าคนป่วยและคนพิการในทั้ง 2 กรณีที่ยกมาไม่จำเป็นต้องรักษาด่วนในตอนนั้น ถ้าจะให้คนatabอดรอไปอีกสักวัน ก็ไม่เป็นไร ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็ไม่สบายมาตั้ง 18 ปีแล้ว และอาการก็ไม่ถึงขั้นอันตราย ทั้งสองคนก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับการรักษาด้วย พวกราชวงศ์ไม่ผิดหวังแต่อย่างใดถ้าพระเยซูทรงรอให้พ้นวันสะบานโตก่อนแล้วจึงรักษา

แต่พระเยซูไม่ได้ทรงรีรอแม้แต่ข้ามโนงเดียว มิหนำซ้ำพระองค์ทรงรักษาพวกราชวงศ์ในวันสะบานโต ทั้งที่ทรงทราบว่าคนเป็นอย่างดีว่าจะทำให้พวกรฟาริสไม่พอใจและยิ่งเกลียดชังพระองค์มากขึ้น แสดงว่าพระองค์ต้องมีพระประสงค์ที่ชัดเจนในการทำการอัศจรรย์เหล่านั้นในวันสะบานโต และพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้พระประสงค์พิเศษที่ให้ระบุวันที่การอัศจรรย์เกิดขึ้นไว้ในพระคัมภีร์ แต่พระประสงค์นั้นคืออะไร คำตอบอยู่ในยอห์น 20:31

เพราะว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นด้วยเหตุผลอันเดียวกันที่บันทึกไว้ นั่นคือเพื่อ “ท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:31)

พระเยซูไม่ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้เพื่อเป็นการลบหลู่วันสะบานโต เพราะพระองค์ทรงรักษาพระบัญญัติทั้งหมด บางคนเข้าใจผิดว่าพระองค์ทรงทำการอัศจรรย์ในวันสะบานโตเพื่อแสดงให้เห็นว่าเราสามารถละเมิดวันสะบานโตได้ถ้ามีกรณีจำเป็น แต่พระเยซูไม่ได้ละเมิดวันสะบานโตถึงแม้ว่าคนไขจะใส่ร้ายพระองค์ในเรื่องนี้ก็ตาม ไม่มีครั้งไหนที่ “จำเป็น” ต้องละเมิดวันสะบานโต แต่พระเยซูเองตรัสสอนว่า “การทำความดีในวันสะบานโตก็ถูกต้องตามบทบัญญัติ” (มัทธิว 12:12 TNCV)

พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของวันสะบานโต จริงอยู่ที่พระองค์ทรงประกอบกิจในวันสะบานโต แต่การประกอบกิจนั้น ล้วนแต่ออาศัยพระวจนะของพระองค์ ตั้งแต่เสร็จสิ้นการสร้างโลก “ในวัน ที่เจ็ดนั้น พระเจ้าทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์” (อีบру 4:4) แต่ พระองค์ยังทรงค้ำจุนสิ่งสารพัดด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของ พระองค์ (ดู อีบру 1:3)

พระเจ้าประทานวันสะบานโตให้มนุษย์เพื่อให้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็น พระเจ้าผู้ทรงชำราบเราให้บริสุทธิ์ (ดู เอสเคียล 20:12) ฉะนั้นในการทำการ อัศจรรย์ต่างๆ ในวันสะบานโต พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าจุดประสงค์ของ วันสะบานโตคือการปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระ วันสะบานโตเป็นเครื่อง เตือนให้ระลึกถึงการทรงสร้างของพระองค์ และด้วยฤทธานุภาพแห่ง การทรงสร้างนี้เราจึงถูกสร้างขึ้นให้เป็นคนใหม่ในพระคริสต์เมื่อเราเชื่อ ในพระองค์ เพราะ “เราผู้ที่เชื่อแล้วก็ได้เข้าสู่การหยุดพัก” (อีบру 4:3) คือ การหยุดพักของพระเจ้า

พระเจ้าทรงหยุดพักจากการงานเมื่อพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น พระองค์ทรงหยุดพักโดยอาศัยพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ฉะนั้น เราหยุดพักในการงาน ซึ่งไม่ใช่การงานของเราแต่เป็นของพระเจ้า “งาน ของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา” (约翰 6:29) ดังที่ เห็นแล้วว่า ความเชื่อทำให้เราได้หยุดพัก พระราชกิจของพระเจ้าทำให้ เราได้หยุดพักจากความบ้าป่า เพราะเราได้รับชัยชนะด้วยพระราชกิจของ พระองค์ (ดู สดุติ 92:4)

จากการอัศจรรย์เหล่านี้พระเยซูทรงสอนเราว่า วันสะบานโต คือวันที่ เจ็ดในสัปดาห์ เป็นมงคลและศักดิ์ศรีของข่าวประเสริฐ ถ้ารักษาวันสะบานโต ตามพระประสงค์ของพระเจ้า เราจะเห็นพระเยซูในฐานะพระผู้ไถ่และ พระผู้สร้าง เพราะฤทธานุภาพของพระองค์ในการทรงได้คือฤทธานุภาพ

อยู่ด้วยความเชื่อ

แห่งการทรงสร้างนั่นเอง วัน Sabbath ของพระเจ้าอันเป็นอนุสรณ์เพื่อรำลึกถึงการทรงสร้างจะเตือนสติให้เรา recall ถึงภารกิจของพระเจ้าในการช่วยทุกคนที่มีความเชื่อให้ได้รับความรอด วัน Sabbath ถือสำคัญมากในเรื่อง “นำข่าวดีมายังคนยากจน” ให้ “ประกาศอิสรภาพแก่พ洼เซลย ประกาศแก่คุณตาบอดว่า จะได้เห็นอีก ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลูกา 4:18–19)

ชีวิตในพระคริสต์

“ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สื้นพระชนม์ ยิ่งกว่า่นนี้อีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว ”

เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ ” (โรม 5:10) หลายคนพูดและทำเหมือนกับว่าพระคริสต์ยังไม่ได้ฟื้นพระชนม์ แต่หลังจากที่พระองค์ สื้นพระชนม์ ก็ทรงฟื้นคืนชีพแล้ว และทรงดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ เรา มี

พระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นขึ้นมาจากความตาย การสื้นพระชนม์ของพระองค์ นำเราให้คืนดีกับพระเจ้า พระองค์ผู้ซึ่งอบธรรมสื้นพระชนม์แทนคนอธรรม เพื่อนำให้เราคืนดีกับพระเจ้า อย่างอีกรังสิว่า ที่เราคืนดีกับพระเจ้าได้ก็ เพราะการสื้นพระชนม์ของพระคริสต์ และสิ่งที่รักษาสภาพนั้นให้คงอยู่ก็ คือชีวิตของพระองค์นั้นเอง เราจึงรอดโดยชีวิตของพระองค์ ให้เราหลีกถึง ถ้อยคำเหล่านี้อยู่เสมอว่า “ เมื่อกลับคืนดีแล้ว เรายก็จะรอดโดยพระชนม์ ชีพของพระองค์ ”

ชีวิตของพระคริสต์เป็นชีวิตที่ปราศจากความบาป ฉะนั้นความตาย จึงไม่มีอำนาจเหนือพระองค์ เป็นชีวิตเดียวกันกับที่เรามีเมื่อรับเชื่อใน พระบุตรของพระเจ้า เราอบความบาปของเราให้พระองค์ และรับเอา ชีวิตอันปราศจากความบาปมาแทนที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

ชีวิตของพระคริสต์คือฤทธานุภาพของพระเจ้า เราได้รับขัยชนะก่อนที่การทดลองจะเกิดขึ้น เมื่อพระคริสต์สถิตในใจ เราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และชีวิตของพระองค์อยู่ในเรา ซึ่งในชีวิตของพระองค์นั้น ทรงชนะความบาปทุกอย่าง ฉะนั้นขัยชนะจึงเป็นของเรามาแล้ว ก่อนที่การทดลองจะมาถึง เมื่อชาตานมาทดลอง มันไม่มีอำนาจ เพราะเรามีชีวิตของพระคริสต์ และชีวิตนั้นจะปกป้องเราไว้จากชาตันทุกรัง การที่มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ และที่เราสามารถได้ชีวิตนั้นช่างเป็นเรื่องที่ประเสริฐยิ่งนัก ผู้ชอบธรรมจะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เพราะพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ภายในเขา

“ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไปแต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายของนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

ข่าวประเสริฐคืออะไร

เมื่อเจอกำคำว่าข่าวประเสริฐคืออะไร เราคงจะคิดถึงถ้อยคำของอาจารย์เปาโลที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความലะอย่างในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นถุทฐานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด … เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมซึ่งเกิดมาจากการเจ้าก็ได้สำแดงออกโดยความเชื่อ และเพื่อความเชื่อ ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (โรม 1:16–17) ถึงแม้ว่าจะเป็นคำตอบสั้นๆ เพียงไม่กี่คำ แต่ในขณะเดียวกันก็ลึกซึ้งมากจนเราจะต้องใช้เวลาชั่วันรันดร์ในการหยิ่งรู้ถึงความหมายนั้น

มีประเด็นหลักอยู่ 2 ประเด็นคือ 1) การรอดพ้นจากความบาป และ 2) ถุทฐานุภาพของพระเจ้าที่นำมาซึ่งความรอดนั้น เราจะพิจารณา 2 ประเด็นนี้ตามลำดับ

ข่าวประเสริฐคือ ถุทฐานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด เพราะในข่าวประเสริฐนั้นได้สำแดงถึงความชอบธรรมของพระเจ้า แสดงว่าความรอด มาจากการเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้า และความชอบธรรมนั้น ข่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป เนื่องจากความอธรรมคือความบาป (ดู 1 ヨห์น 5:17) และความบาปคือการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติ (ดู 1 ヨห์น 3:4) จึงประจักษ์ชัดว่า ความชอบธรรมคือการทำตามพระบัญญัติของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระเจ้า ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เขียนไว้ในทำนองเดียวกัน “จงเรียนนามท่านว่า เยซู เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชาติของท่านให้รอดจากบาปของพากษา” (มัทธิว 1:21) “คำกล่าววนิษัทย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระเยซุคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพากคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ็ง” (1 ทิโมธี 1:15)

เนื่องจากความบ้าปีกของการล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ฉะนั้นถ้าพระเจ้าจะช่วยเราให้รอดพ้นจากความบ้าปีก คือจากการล่วงละเมิดนั้น แสดงว่าต้องให้เราสามารถประพฤติตามพระบัญญัติ ด้วยเหตุนี้ข่าวประเสริฐคือการเปิดเผยฤทธิานุภาพของพระเจ้าที่จะกระทำการชดเชยธรรม คือแสดงออกซึ่งความชอบธรรมในชีวิตของเรา ข่าวประเสริฐประกาศถึงพระบัญญัติอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าและการเชื่อฟังอย่างไรที่ตี แต่ต้องมีฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้าเพื่อให้การกระทำการชดเชยธรรมปรากฏในชีวิตของเรา กำลังของเราเองไม่เพียงพอ ซึ่งเห็นได้ไม่ยากเมื่อเราเข้าใจว่า ความชอบธรรมที่จะแสดงออกในชีวิตของเราคืออะไร ในข้อพระคัมภีร์เขียนว่า “ความชอบธรรมของพระเจ้า” และความชอบธรรมของพระองค์อยู่ในพระบัญญัติของพระองค์ (ดู อิสยาห์ 51:6-7) แล้วมีคริรบ้างที่สามารถกระทำการชดเชยธรรมของพระเจ้าได้ คริจะทำในสิ่งที่มีความชอบธรรมเท่ากับพระราชกิจของพระเจ้า มีแต่พระองค์เท่านั้น พระบัญญัติของพระเจ้าแสดงออกอยู่ในพระมรรคาของพระองค์ (ดู สตุ๊ด 119:1-2) พระเจ้าตรัสว่า “ฟ้าสรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็สูงกว่าทางของพากเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 55:9) ดังนั้นความพยายามของเราที่จะประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยลำพังตัวเองจะล้มเหลวและร่วงลงไกลเหมือนแผ่นดินโลกที่ต่ำกว่าฟ้าสรรค์อย่างไรก็อย่างนั้น

มนุษย์ทุกคนอยู่ในสภาพที่ตอกย้ำในความบ้าป่า และได้สือมจากพระศรีของพระเจ้า งานของข่าวประเสริฐคือการยกชูเราขึ้นให้นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่เมื่อคราวบ้างที่สามารถยกตัวเองให้คล้อยจากโลกขึ้นไปยังฟ้าสรรศ์ได้ ความยากง่ายที่จะทำอย่างนั้นก็คงพอๆ กับคนที่เหยียบฝ่ามือเพื่อจะยกตัวเองขึ้นไปยังดวงอาทิตย์ ในทำงานเดียวกันการพึงพาความพยายามของตนเพื่อให้ถึงมาตรฐานแห่งพระบัญญัติของพระเจ้าก็ทำไม่ได้เช่นกัน การเหยียบฝ่ามือเพื่อยกตัวเองขึ้นก็เท่ากับเป็นการเหยียบตัวเองให้ตกลง ยิ่งยกเท่าไรก็ยิ่งทิ้งน้ำหนักตัวลงเท่านั้น การพยายามปฏิบัติตนให้เป็นไปตามมาตรฐานแห่งพระบัญญัติของพระเจ้าก็เป็นอย่างนั้น มีแต่เพิ่มความผิดให้กับตัวเอง เพราะ “ความชอบธรรมทั้งหมดของพวกข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้าสกปรก” (อิสยาห์ 64:6) สิ่งที่เราทำด้วยกำลังเราเองก็แฝงความเห็นแก่ตัว และความเห็นแก่ตัวไม่มีส่วนในแผนการช่วยมนุษย์ให้รอด สิ่งที่มาจากการความเห็นแก่ตัวก็มาจากซาตาน และเป็นความชั่วลวนๆ (ดู มาธิโภ 7:21–23) ส่วนข่าวประเสริฐนั้นจะช่วยเราให้รอดพ้นจากตัวเราเอง ฉะนั้นถ้าใครคิดจะทำตามมาตรฐานของพระเจ้าด้วยกำลังของตน ไม่ว่าจะเป็นเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดก็ตาม ก็เท่ากับเป็นการพยายามขัดขวางแผนการของพระเจ้า

หลายคนทำเช่นนี้เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ผลลัพธ์ก็เหมือนเดิม เพราะคนยิ่วไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า จึงพยายามสร้างความชอบธรรมขึ้นมาเอง (ดู โรม 10:1–3) ถ้าเราตระหนักถึงความลึก ความสูงส่อง และความกว้างของพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าที่สรุปไว้ในพระบัญญัติของพระองค์ เราจะยอมรับทันทีว่าอกจากฤทธานุภาพของพระเจ้าแล้ว ไม่มีอะไรที่จะสร้างอุปนิสัย เช่นนี้ในตัวเราได้ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ได้ ครรที่ทึกทักเอว่าตนสามารถทำการชอบธรรม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ของพระเจ้าได้ด้วยตนเอง ก็เท่ากับพยายามตีตนเสมอพระเจ้า ซึ่งเหมือน “อำนาจลึกลับนักกฎหมาย” นั่นเอง (2 เรศโลนิกา 2:7)

หน้าที่ของข่าวประเสริฐคือการเอาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเจ้ามาแทนที่ความอธรรมของเรา คือการที่พระราชกิจของพระองค์กระทำการภายใต้ความคิดของเรารู้สึกในพระดำริของพระองค์ ข่าวประเสริฐช่วยเราให้รอดจากการอธรรมทั้งสิ้น และช่วยเราให้พ้นจาก “ยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย” (กาลาเทีย 1:4) นี่คือผลของข่าวประเสริฐ สิ่งเหล่านี้จะสำเร็จอย่างไร ก็ด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้า เราต้องรู้ว่า ฤทธานุภาพนั้นคืออะไร และจะรับได้อย่างไร

หลังจากที่อาจารย์เปาโลเขียนว่าข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด ข้อความที่ตามมาทันทีคือ “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมา นั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรสิ่ง เทวสถานภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏขึ้นในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง” (โรม 1:20) แสดงว่าเราจะเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง หรือจะพูดกลับกัน การทรงสร้างนั้นเปิดเผยให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า เพราะฤทธานุภาพของพระองค์คืออาณูภาพในการทรงสร้าง การที่พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างทำให้เราจักษอกลักษณ์เฉพาะของพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เดียว ผู้ประพันธ์สุดดีก่อร่างว่า “พระพระเจ้า นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัว หนึ่อพระทั้งปวง เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์” (ส督ดี 96:4–5 TH1971)

และยังมีคำเขียนไว้ว่า “แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิตย์ พอทรงพระพิโรดแผ่นดินก็หวนไห และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริวของพระองค์ไม่ได้ เจ้าจะพูดกับเขาทั้งปวงดังนี้ว่า ‘บรรดาพระเจ้าผู้ที่’

มีได้ทรงสร้างสรรค์และโลกจะพินาศไปจากโลก และจากภายในให้สวรรค์' ผู้ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ผู้ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยสติ ปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง ก็มีเสียงน้ำค้นองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลายขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์" (เย雷米耶 10:10–13 TH1971)

ส่วนในสุดที่ 33:6, 9 กล่าวถึงวิธีการของพระองค์ในการสร้างฟ้าและแผ่นดินว่า "โดยพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฟ้าสวรรค์ก่ออุบัติขึ้น ดวงดาวทั้งปวงมีขึ้นโดยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ ... เพราะพระองค์ตรัส โลกก่ออุบัติขึ้น พระองค์ทรงบัญชา มั่นก็คงอยู่" (TNCV) สรรพสิ่งทั้งปวงถูกสร้างขึ้นด้วยพระดำรัส เมื่อพระเจ้าตรัส สิ่งที่ถูกบรรยายด้วยพระดำรัสก็มีอยู่ในพระดำรัสนั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึง "ทรงเรียกสิ่งที่ไม่มีเสมือนว่า สิ่งนั้นมีอยู่แล้ว" (โรม 4:17 TNCV) ถ้าคนเราเรียกสิ่งที่ไม่มีเสมือนหนึ่งว่า สิ่งนั้นมีอยู่ ก็เป็นการโกหก แต่เมื่อพระเจ้าตรัสเข่นนี้ไม่ใช่การกล่าวเท็จ เพราะด้วยฤทธานุภาพที่มีอยู่ในพระดำรัสนั้น สิ่งที่พระองค์ตรัสไว้จึงอุบัติขึ้น "พระองค์ตรัส โลกก่อเกิดขึ้นมา" (สุดที่ 33:9)

พระดำรัสเดียวกันที่ใช้ในการทรงสร้างมีเพลิงในการค้าจุนด้วย เพราะว่าพระคริสต์ "ทรงค้าจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพ ของพระองค์" (อีบูรู 1:3) พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาโลกและดวงดาวทั้งหลายไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พืชพันธุ์นานาชนิดเจริญเติบโตโดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะ ให้เราพิจารณาถ้อยคำที่ผู้เผยแพร่พระวจนะอิสยาห์เขียนไว้ว่า "องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า เจ้าจะเบรียบเรากับผู้ใดเล่า ซึ่งเราจะเหมือนเขา จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริหารอุกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมด โดยอนุภาพอัน

อยู่ด้วยความเชื่อ

ยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระประองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็ง จึงไม่ขาดไป สักดาวเดียว” (อิสยาห์ 40:25–26 TH1971)

สาเหตุที่พระวจนะของพระเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ได้ก็เพราะพระวจนะของพระองค์มีชีวิต เป็นลมพระโ祤รูปของพระองค์ และเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพ ที่ไม่รู้จักเสื่อมสลาย อิสยาห์บพที่ 40 ทั้งบทเน้นถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า ซึ่งข้อ 7–8 กล่าวถึงพระวจนะที่ค้ำจุนสิ่งสารพัดไว้ว่า “ต้นหญ้าเที่ยวเฉา และดอกไม้ร่วงโรยไป เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหายใจดีเม่น แน่ที่เดียว มนุษย์เราก็เหมือนหญ้า ต้นหญ้าเที่ยวเฉาและดอกไม้ร่วงโรยไป แต่ พระวจนะของพระเจ้าของเรายืนยันรันดร์” (TNCV) อัครทูตเปโตรอ้าง ข้อความนี้โดยเพิ่มคำว่า “พระวจนะนี้คือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ พวกรท่านทราบแล้ว” (1 เปโตร 1:25)

ข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด และ **ฤทธิ์** **นุภาพ** ของพระองค์ที่สำคัญมากในการทรงสร้างและการค้ำจุนโลกไว้ ฉะนั้นข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพแห่งการสร้างของพระเจ้าที่ช่วยเราให้ รอดพ้นจากความบ้าป่า อาจารย์เปาโลจึงเขียนว่า “ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขา ก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่กลายเป็น สิ่งใหม่ทั้งนั้น สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า” (2 โคrinth 5:17–18) “พระ ว่า เราเป็นฝรั่งหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนิน ตาม” (เอเฟซัส 2:10) การทรงไถ่ของพระคริสต์เป็นการสร้างสิ่งใหม่ ทั้งคน ใหม่ ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกใหม่ ด้วยพระวจนะเดียวกันที่ใช้ในการสร้าง สรรพสิ่งตั้งแต่ปฐมกาล

มีสิ่งใดอีกที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ที่พระเจ้าจะทรงกระทำเพื่อหนุนใจเรา พระฤทธิ์เดชที่ช่วยเราในการทำงานสิ่งที่โปรดปรานในสายพระเนตร

ของพระเจ้า คือฤทธานุภาพเดียวกันกับที่สร้างฟ้าและแผ่นดินโลก และที่ค้ำจุนสิ่งสารพัดไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วท่านจะห้ออยทำไม่เล่า

อย่าลืมว่าพระเจ้าทรงค้ำจุนสารพัดทุกสิ่งด้วยพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ “ทรงสามารถปกป้องพวกราษฎร์ท่านไม่ให้สะดุกดล้ม และทรงตั้งพวกราษฎร์ท่านอยู่เบื้องหน้าพระศรีของพระองค์ โดยปราศจากตำแหน่งและมีความร่าเริงยินดี” (ยุดา 24)

ศาสนาแห่งปัจจุบัน

“ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) “ผู้ที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป เพราะเชื้อของพระเจ้าอยู่ในคนนั้นและเขาทำบาปไม่ได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า” “ทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าก็มีชัยเหนือโลก และความเชื่อของเรานี้แหลกเป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก” (1 約翰 3:9; 5:4)

จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และข้ออื่นๆ ที่อ้างยกมา เราพอจะเห็นได้ว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่เลึงถึงปัจจุบัน ในชีวิตคริสเตียนมีเพียงแต่ปัจจุบันที่มีความหมาย ส่วนอดีตจะมีความหมายตรงที่มันส่งผลต่อปัจจุบัน เท่านั้น อนาคตก็เข่นกัน

การบังเกิดจากพระเจ้าคือการรับชีวิตจากพระองค์ เหมือนที่เรารับชีวิตจากพ่อแม่เมื่อเราเกิดมา แต่การบังเกิดใหม่ต่างกันที่มันเป็นกระบวนการ การจึงเป็นเรื่องของปัจจุบันเสมอ เป็นชีวิตที่มาจากการลำดันซึ่งแพร่่่านไปยัง กิ่งก้าน ก็คือเราในนั้นเอง (ดู 約翰 15:1) ดังนั้นชีวิตของพระเจ้าจึงหลังให้ มากสูงเรออย่างต่อเนื่อง “เราเป็นถาวรอุ่น พากท่านเป็นแขนง คนที่ติดสนิท

อยู่กับเรา และเราติดสนิทอยู่กับเขา คนนั้นจะเกิดผลมาก เพราะว่าถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (约翰 15:5)

ถ้าศาสนาเป็นเรื่องของอดีต เราจะเพ่งตามองแต่ในอดีตและไม่ได้มองไปข้างหน้า ในขณะเดียวกัน ถ้าเป็นเรื่องของอนาคต เรายังจะรออย่างเดียวเพื่อให้ถึงเวลาที่กำหนด ในทั้ง 2 กรณีเราจะไม่เติบโต นี่คือปัญหาใหญ่ของคนจำนวนมากที่นับถือศาสนาคริสต์ ถ้าไม่มองในอดีตก็เฝ้ารออนาคต สำหรับคนที่มองในอดีต เขาแม้จะใช้เหตุการณ์ในอดีตเป็นเครื่องวัดความเป็นไปได้สำหรับชีวิตคริสเตียนของเข้า ถ้าเขายังมีประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างแท้จริงแต่ล้มเหลวที่หลัง เขายังจะท้อถอยและสรุปว่า ประสบการณ์นั้นขาดดิไปเอง ส่วนคนที่ปักใจอยู่กับอนาคตก็จะรอเวลาที่จะไม่มีวันมาถึง เพราะคนเราอยู่ได้แต่ในปัจจุบัน

ศาสนาคริสต์เป็นเรื่องของปัจจุบัน เพราะพระเจ้าทรงรับเราในสภาพที่เราเป็นอยู่ ฉะนั้นเราไม่ต้องรอคอยหรือรู้สึกท้อแท้ พระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะช่วยเราให้รอด ทรงทำได้แต่เฉพาะการรับเราในสภาพที่เราเป็นอยู่ในขณะนี้ และที่เราจะเป็นอยู่ในทุกๆ เวลาต่อไปในชีวิต ทุกเสี้ยววินาทีคือ “ปัจจุบัน” เมื่อเวลาผ่านมาถึง ถ้าพระองค์ไม่สามารถช่วยเราให้รอดในปัจจุบันอย่างต่อเนื่องเช่นนี้ ก็จะไม่ทรงสามารถช่วยเราได้เลย แต่พระองค์ทรงให้คำมั่นสัญญาไว้ดังนี้ว่า “พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่” (อีบру 7:25)

ดังนั้นสิ่งเดียวที่เราควรทำคือมองไปที่พระเยซูเดี่ยวนี้และเชื่อว่างใจในพระองค์ ณ บัดนี้ โดยไม่คำนึงถึงความล้มเหลวในอดีตหรือความหวังในอนาคต ชีวิตคริสเตียนมีจุดเริ่มต้นอยู่เพียงจุดเดียวเท่านั้นคือ “เดี่ยวนี้” เวลาเดียวที่เป็นของเราก็คือเวลาในนี้ แหล่ง การดำเนินชีวิตอยู่ในปัจจุบันไม่ใช่การคาดหวังในเวลาในนี้ สำหรับสิ่งที่จะได้รับหรือตั้งปณิธานในขณะนี้สำหรับอนาคต แต่เป็นการเชื่อและรับเข้าในเวลาปัจจุบันทันท่วงนี้เลย ให้มองไป

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่พระคริสต์ ณ ตอนนี้ เพราการล้มเหลวจะเกิดขึ้นเมื่อเราลีมที่จะอยู่ในปัจจุบันและลีมที่จะพึงในพระคุณของพระเยซูคริสต์

เป็นคนใหม่

การรักษาวัน Sabbath โดยอย่างถูกต้องหมายถึงการพักพิงในพระเจ้า คือการพึ่งพาพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างที่สามารถสร้างเราให้เป็นคนใหม่ในพระเยซุสคริสต์ เรื่องนี้ควรได้รับการพิจารณาเพิ่มเติม ให้เรามาบทวนข้อพระคัมภีร์สองสามข้อที่เขียนไว้อย่างชัดเจนดังต่อไปนี้

“พระองค์ทรงให้การอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์เป็นที่ระลึกถึง”
(สคด 111:4)

พระองค์ทรงประทานให้เราระลึกถึงการอัศจรรย์ของพระองค์ เพื่อให้เรารู้จักกุทธานุภาพของพระองค์ เนื่องจากกุทธานุภาพนั้นรู้ได้จากบรรดาพระราชนิกจของพระองค์ (ดู โรม 1:20)

เราต้องรู้จักกุทธานุภาพของพระเจ้าถึงจะรับความรอดได้ เพราะข่าวประเสริฐคือกุทธานุภาพของพระองค์เพื่อทุกคนที่เชื่อจะได้รับความรอด (ดู โรม 1:16) เราได้รับการคุ้มครองด้วยกุทธานุภาพของพระเจ้าโดยความเชื่อ (ดู 1 เปโตร 1:5)

วัน Sabbath โถเป็นอนุสรณ์ที่พระเจ้าประทานเพื่อให้เราระลึกถึงบรรดาพระราชนิกจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ “พระเจ้าทรงอวยพรวันที่เจ็ด ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพักจากการงานทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างและทรงกระทำ” (ปฐมกาล 2:3) “วันที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

เจ็ดนั้นเป็นเศษบาทोของพระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชายบุตรหญิงของเจ้า หรือท้าทายสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแยกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพราะใน 6 วันพระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่า นั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอวยพระพรวันเศษบาทอ และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์” (อพยพ 20:10–11)

เนื่องจากว่าวันเศษบาทอเป็นเครื่องเตือนความจำให้เราหลีกถึงพระราช

กิจ การทรงสร้างของพระเจ้า และเนื่องจากเรารู้จักระเจ้าได้โดยผ่าน พระราชกิจของพระองค์ แสดงว่าวันเศษบาทอช่วยให้เรารู้จักระองค์ ตาม ที่พระองค์ตรัสว่า “จงรักษาเศษบาทอของเราให้บริสุทธิ์ เพื่อจะเป็นหมาย สำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของ เจ้า” (เอเสเดียล 20:20 TNCV)

แต่การรู้จักระเจ้าต้องรู้จักระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น ต้องรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นความรัก (ดู 1 ヨอห์น 4:16) ทรงพอพระทัยใน ความรักมั่นคง (ดู เพลงครั้งครวญ 3:22; มีค่าท์ 7:18) ทรงพระกรุณา (ดู สคดี 103:8, 11, 17) พระองค์ไม่พอพระทัยในความตายของคนอธรรม (ดู เอเสเดียล 33:11) พระองค์ทรงลูกนี้ประกอบกิจเพื่อความรอดของเรา (ดู อีบру 6:13–20) และทรงสามารถกระทำทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ (ดู โรม 4:21, เอเฟซส 3:20) สรุปได้ว่า การรู้จักระเจ้าคือการรู้จักระเบี้ย คริสต์ “พระว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกาย ของพระองค์” (โคโลสี 2:9) พระคริสต์องค์เดียวทรงสำแดงพระเจ้า (ดู ยอห์น 1:18) “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับ พระองค์เอง” (2 โคринธ 5:19 NKJV)

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า (ดู 1 โคринธ 1:24) ฉะนั้น พระราชกิจของพระเจ้าที่ช่วยให้เรารู้จักรหานุภาพของพระองค์จึงช่วยให้

เรารู้จักระคริสต์ในขณะเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้ชัดจากข้อนี้ที่กล่าวว่า “โดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น” (โคโลสสี 1:16) “สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์” (约翰 1:3) และเนื่องจากว่าวัน Sabbath โตเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงการทรงสร้าง วัน Sabbath โตจึงเป็นเครื่องเตือนใจให้เราระลึกถึงฤทธานุภาพของพระคริสต์ ส่วนพระคริสต์ก็ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา “พระองค์ทรงประภูมิเพื่อกำจดบาปของเราให้หมดไป” (1 約翰 3:5) ด้วยเหตุทั้งปวงนี้ พระประสงค์ของการทรงตั้งวัน Sabbath ขึ้นก็เพื่อให้เราได้รู้จักฤทธานุภาพของพระคริสต์ที่ทรงช่วยเราให้รอดจากความบาป ซึ่งมีการเขียนไว้อย่างชัดเจนว่า “ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้ Sabbath โตของเรางอกเข้า เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเราคือพระเจ้า เป็นผู้กระทำให้เขารบริสุทธิ์” (เอสเดียล 20:12 TH1971)

เมื่อพระเจ้าสร้างโลกสำเร็จใน 6 วัน พระองค์ “ทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31) ในบรรดาสิ่งที่ “ดียิ่งนัก” ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นรวมมนุษย์อยู่ด้วย “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม” (ปัญญาจารย์ 7:29) วัน Sabbath โตเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงการทรงสร้างที่สมบูรณ์แบบ เราจึงเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าในการสร้างโลกอันไร้ที่ติ กับคนที่สมบูรณ์แบบที่อาศัยอยู่ในนั้น

“ทุกคนที่ทำรูปเคารพจะอับอายศดสู พวกเขاجะอับอายขายหน้าไปด้วยกัน ส่วนอิสราเอลนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยกู้ด้วยความรอดนิรันดร์ เจ้าจะไม่ต้องอับอายขายหน้าเลยตลอดไปทุกช่วงอายุ **องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์** พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงปั้นแต่งและสร้างโลก ทรงสถาปนาตนไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างให้เป็นที่เงิงว้างว่างเปล่า แต่ทรงสร้างโลกให้เป็นที่อยู่อาศัย พระองค์ตรัสว่า ‘เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีก เราไม่ได้พูดแบบลับๆ จากที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

หนึ่งที่ได้ในดินแดนแห่งความมีดี เราไม่ได้พูดกับลูกหลานของยาโคบว่า “จงแสวงหาเรานั่นที่ยุ่งเหยิง” เรา พระยาห์เวห์พูดความจริง เราประกาศ สิ่งที่ถูกต้อง” (อิสยาห์ 45:16–19 TNCV)

จงสังเกตให้ดีว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เขียนไว้อย่างไร คนที่สร้างรูป เคาระจะต้องอับอายขายหน้า แต่พระเจ้าจะทรงช่วยคนอิสราเอลให้รอด ชั่วนิรันดร์ ทำไมจึงเป็นเช่นนี้ เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกให้มีผู้อาศัยอยู่ พระองค์ไม่ได้สร้างให้เป็นที่เง็งว้างว่างเปล่า แต่ในปฐมกาลทรงสำแดงว่า พระองค์ทรงเตรียมโลกไว้สำหรับคนแบบไหน คือคนที่สมบูรณ์แบบ และ เนื่องจากพระองค์ไม่ได้สร้างโลกไว้ให้ยุ่งเหยิงเพื่อทิ้งให้ว่างเปล่า แสดง ว่าจะต้องมีกลุ่มคนที่สมบูรณ์แบบอาศัยอยู่ในโลกตามที่พระองค์ทรงมี ประประสงค์ไว้ตั้งแต่ปฐมกาล พระองค์จะทรงช่วยคนให้รอดจากโลกนี้ ทำให้พวกเขามาสมบูรณ์ และจะทรงสร้างโลกใหม่เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของ พวกเขาตลอดไปเป็นนิตย์ (ดู วิรภณ 21:1, 5; 22:1–5; 2 เปโตร 3:13)

ดังนั้นวันสะบาโตจึงเป็นทั้งเครื่องเตือนใจ เป็นหลักประกัน และเป็น หมายสำคัญว่าพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งให้สมบูรณ์แบบในปฐมกาล และ จะทรงให้สิ่งสารพัดเหล่านั้นกลับสู่สภาพสมบูรณ์ดังกล่าว พระองค์จะสร้าง โลกใหม่ให้กลับสู่สภาพที่เป็นอยู่เมื่อแรกสร้างขึ้นมา ในปฐมกาลโลกของ เราเป็นโลกใหม่ และพระองค์จะทรงทำให้โลกของเรารอยู่ในสภาพใหม่อีก ครั้ง แต่จะต้องมีผู้อาศัยอยู่ เพราะพระองค์จะไม่ทรงสร้างให้ว่างเปล่า ส่วน ผู้ที่จะอาศัยอยู่ในนั้นคือวิสุทธิชน เพราะมีแต่ความชอบธรรมเท่านั้นที่จะ อาศัยอยู่ในโลกใหม่ที่พระเจ้าจะทรงสร้างขึ้น

วันสะบาโตเตือนสติเราว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกด้วยฤทธานุภาพของ พระองค์ ทั้งช่วยให้เรารู้จักพระเยซูในฐานะผู้ที่จะสร้างเราให้เป็นคนใหม่ ในพระคริสต์ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ เพื่อเราจะได้อาศัยอยู่ในโลก ใหม่ที่จะทรงสร้างขึ้นนั้น

ฉะนั้นวันสะบาโตจึงเป็นหมายประทับแห่งการทรงสร้างที่สมบูรณ์แบบ ทั้งที่สร้างในปฐมกาลและที่จะสร้างในวาระสุดท้าย การรักษาวันสะบาโต คือการน้อมรับเอาน้ำพระทัย เพื่อให้น้ำพระทัยสำเร็จในโลกดังที่เป็นอยู่ ในสวรรค์ คือการยอมให้พระองค์ทรงทำตามน้ำพระทัยในชีวิตของเรา “เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่ทรงให้แก่เราเปล่าๆ ในพระเยซู” (อโเฟชส 1:5–6)

วันสะบาโตคือการทรงพักของพระเจ้า เป็นการทรงพักหลังจากการทรงสร้างและทรงใช้พระวจนะเพื่อค้ำจุนสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงมอบการพักนี้ให้มนุษย์คู่แรกในสวนเอเดน และทุกคนที่ยอมรับพระองค์ การหยุดพักนี้จะช่วยเราให้รอด ตามที่พระองค์ตรัสไว้ว่า “ในการหันกลับและหยุดนิ่ง เจ้าทั้งหลายจะรอด การเงียบสงบและการไว้วางใจจะเป็นกำลังของเจ้า” (อิสยาห์ 30:15) คือการพักพิงในฤทธานุภาพที่สร้างฟื้นสวรรค์และแผ่นดินโลกและที่ค้ำจุนสารพัดทุกสิ่ง ในปฐมกาลการหยุดพักในวันสะบาโตมีการเชื่อมโยงอยู่กับโลกใหม่ที่ยังไม่มีebaป ฉะนั้น การหยุดพักนี้จึงเป็นเครื่องยืนยันว่าเราจะได้หยุดพักอยู่ในโลกหลังจากที่พระเจ้าสร้างขึ้นใหม่อีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ก็สมควรแล้วที่ทุกคนจะได้รักษาวันสะบาโตในโลกใหม่ด้วย (ดู อิสยาห์ 66:22–23)

บทเรียนจากชีวิตจริง

“ เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ขอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ” (โรม 5:1)

“ ฉะนั้นการลงโทษได้มาถึงทุกคน เพราะการกระlakeเมิดครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็นำการปลดปล่อยและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น ” (โรม 5:18–19)

“ เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของถ้อยคำ แต่เป็นเรื่องถูกธรรม ” (1 โครินธ์ 4:20) พระสัญญาที่กล่าวถึงของประทานแห่งข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นเพียงแต่ทฤษฎี แต่เป็นความจริง พระเยซูเสด็จมาในโลกเพื่อสำแดงให้เราจักรความจริงของฤทธานุภาพนั้นในวิธีการที่เราจะเข้าใจได้ เราจะพบตัวอย่างของความจริงแห่งข่าวประเสริฐทุกประการ ในชีวิตของพระเยซู ให้เราลองศึกษาดูว่าข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวไว้ข้างต้น เป็นอย่างไรบ้างในชีวิตจริง

ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือด ชีวิตค่อนข้างเสื่อมถอยไปตามกาลเวลา เงินตราทั้งหมดของนางใช้ไปเพื่อรักษาโรคประจำตัวแต่ก็เปล่าประโยชน์

มีแต่ทรมานมากขึ้น เพราะการทดลองการรักษาต่างๆ ของหมอ แล้ววันหนึ่งนางได้ยินข่าวเรื่องแพทย์ผู้ประเสริฐจึงเดินทางไปหาพระเยซู นางต้องอับอาย เพราะผุงชนที่แวดล้อมจนยกที่จะเข้าไปถึงพระองค์ แต่ “นางคิดในใจว่า ‘ถ้าฉันได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น ฉันก็จะหายโรค’” (มัทธิว 9:21) ความเชื่อของนางได้รับการสนอง เพราะในทันทีที่นางแตะต้องชายฉลองพระองค์ นางก็หายโรค

ถึงแม้ว่ามีคนมากmanyเบียดเสียดกันอยู่รอบๆ พระองค์ แต่พระองค์ทรงรู้สึกถึงการแตะต้องชายฉลองเบาๆ ของนาง เพราะการแตะนั้นต่างจากการสัมผัสอื่นๆ ด้วยว่าการสัมผัสนั้นกระทำด้วยความเชื่อ ซึ่งเป็นเหตุให้ฤทธิ์ช่านอกจากพระเยซู เมื่อเหล่าสาวกตกใจที่พระองค์หยุดและสามผู้คนว่า “ใครแตะต้องเรา” พระองค์ตอบพวกเขาว่า “มีคนหนึ่งแตะต้องตัวเรา เพราะเรารู้สึกได้ว่าฤทธิ์ช่านอกจากตัวเรา” (ลูกา 8:45, 46) ฤทธิ์ที่ช่านออกใบปันนี้คือฤทธิ์อำนาจแห่งชีวิตของพระองค์ ซึ่งฤทธิ์อำนาจนั้นได้ให้ในสิ่งที่นางต้องการ คือชีวิตนั่นเอง

นี่เป็นสิ่งที่เราเข้าใจได้ เพราะอยู่ในโลกของสัมผัสทั้งท่า คือมีสิ่งที่เกิดขึ้นจริง มีฤทธิ์ช่านอกจากพระองค์ไปสู่นาง นี่ไม่ใช่เรื่องที่จินตนาการໄไปเอง ไม่ใช่การเปรียบเปรย แต่นางได้รับการรักษาให้หายอย่างแท้จริง โดยได้รับชีวิตจากพระเยซู เราไม่มีทางรู้เลยว่าจริงๆ แล้วชีวิตคืออะไรกันแน่ มีแต่พระเจ้าผู้ให้ชีวิตที่ทรงรักษาชีวิตนั้น เรารู้แต่ว่าเราต้องการ และต้องการความชอบธรรมที่ปราภูอยู่ในชีวิตของพระคริสต์ แล้วต่อไปนี้เราจะเรียนรู้ว่าจะรับชีวิตนั้นมาได้อย่างไร

พระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสกับหมุนนั้นแสดงให้เห็นว่า นางได้รับการรักษาด้วยวิธีการเดียวกันกับที่เราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรม ซึ่งทำให้เราอยู่อย่างสงบสุขจำเพาะพักตร์พระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “ลูกหมูยิเอย ที่หายโรคคนนี้ก็เพราะลูกเชื้อ จงไปเป็นสุขก็ได้” (ลูกา 8:48) ถ้าเรา

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะนำถ้อยคำของอาจารย์เปาโลให้เข้ากับเรื่องของหญิงนั้น เราอาจจะกล่าวว่า ‘เมื่อนางได้รับสุขภาพที่สมบูรณ์โดยความเชื่อแล้ว นางจึงอยู่อย่างสงบ สุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา’ (ดู โรม 5:1) บางทีการอ้างแบบนี้อาจจะช่วยให้เราเข้าใจได้ดีขึ้นว่าการเป็นคนชอบธรรมด้วยความเชื่อของพระเยซูเป็นเรื่องจริง

ในเรื่องของผู้หญิงตกเลือดนี้ไม่มีการกล่าวถึงการให้อภัยความบาป แต่ เมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องอื่นๆ ในพระคัมภีร์ เรา มั่นใจได้ว่า ในการรักษาของพระเยซูนั้น ไม่ใช่เพียงแต่ร่างกายเท่านั้นที่หายป่วย แต่จิตวิญญาณ

ได้รับการรักษาไปด้วย เราไม่ต้องสงสัยว่าเรื่องนี้จะตรงกับโรม 5:1 หรือไม่ เพราะมีเรื่องราวที่กล่าวถึงการให้อภัยบาปใน **ลูกา**บทที่ 7 คือเรื่องที่หญิงชั่วคนหนึ่งได้อenanมั่นของกับน้ำตาชโลมพระบาทของพระเยซูเป็นการ

แสดงถึงการกลับใจ พระองค์ไม่ได้ทรงขับไล่ใส่ส่งนาง แต่ตรัสว่า “บап ของເຮືອໄດ້ຮັບກາຍໂທແລ້ວ” (ลูกา 7:48) ตามด้วยพระคำรับสั่งที่เหมือนๆ กับที่ตรัสแก่หญิงที่ตกเลือด พระองค์ตรัสกับหญิงชั่วผู้มีร่างกายปกติแต่ จิตใจบอบช้ำด้วยโรคแท่งบานว่า “ความเชื่อของເຮືອທີ່ໃຫ້ເຮັດວຽດ ຈະໄປເປັນສຸຂເຄີດ” (ลูกา 7:50; ให้เทียบกับลูกา 8:48)

ข้อนี้พิสูจน์อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า การรักษาหญิงที่ตกเลือดและการให้อภัยหญิงซึ่งเป็นคนบาปเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกัน วิธีการเดียวกัน และ ผลก็เหมือนกัน เมื่อเรารู้ว่ามีการอศจรรย์เกิดขึ้นจริงกับผู้หญิงที่เป็นโรค เรา ก็มั่นใจได้ว่า จะมีการอศจรรย์เกิดขึ้นจริงในตัวเราผู้เป็นคนบาปที่กลับใจ อย่างแน่นอน เมื่อพระเยซูรักษาหญิงตกเลือดโดยฤทธิ์ที่มองไม่เห็น นาง หายเป็นปกติและแข็งแรง ดังนั้นให้เรามั่นใจได้ว่ามีฤทธิ์อำนาจจาก พระคริสต์ที่จะเข้ามาในตัวเราผู้เป็นคนบาปที่กลับใจ ทำให้เราสมบูรณ์ ปราศจากความบาป

ชีง ใช้คำпад
เดียวกันกับ
เรื่องของ
หญิงตก
เลือดแต่
หมายถึงการ
อภัยบาป

พระเยซูคริสต์ทรงเข้ามาสกิตในเราด้วยชีวิตของพระองค์เอง “ถ้า เราสารภาพมาปของเรา พระองค์ทรงชื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรง โปรดยกบапของเรา และจะทรงช่วยเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) “ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่พระองค์สกิตใน ความสว่าง เราก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซู คริสต์ทรงบุตรของพระองค์ ก็ช่วยเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) พระโลหิตคือชีวิต ฉะนั้นสิ่งที่ช่วยเราให้ปราศจากบาปนั้น คือชีวิต ของพระเยซูคริสต์ หลังจากที่กล่าวถึงความสงบสุขที่เรามีต่อพระพักตร์ พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์เมื่อเราได้รับการช่วยให้เป็นคนชอบธรรม โดยความเชื่อแล้ว มีข้อความเขียนไว้ว่า “เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็น ศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์ สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพ ของพระองค์” (โรม 5:10)

หลายคนเข้าใจผิดว่าการที่พระเจ้าอภัยความผิดบапของเราโดยการ ประทานความชอบธรรมของพระคริสต์แก่เรา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นใน พระทัยของพระเจ้าเท่านั้น ถึงแม่ว่าคนเหล่านั้นจะยอมรับว่าพระเจ้าอภัย ความบ้าปีได้จริง แต่ในขณะเดียวกันเขายังไม่รับรู้ถึงการอภัยนั้นในชีวิตจริง เมื่อเป็นเรื่องใกล้ตัวที่จินตนาการขึ้นมาเอง ปัญหาอยู่ที่ว่าเขายังไม่ติดสนิท กับพระคริสต์จริงๆ เพราะระหว่างสาวกแท้กับพระคริสต์จะมีสายสัมพันธ์ อันแท้จริงเช่นเดียวกับกิจที่ติดสนิทอยู่กับต้นอย่างไรก็อย่างนั้น คนมักจะ ยกตัวอย่างผิดๆ เรื่องการให้อภัยบ้าป่าว่าเหมือนเศรษฐีที่จ่ายหนี้ให้เพื่อน ที่ยกไรัจนะทั้งหมดหนี้ จริงอยู่คุณจนคนนั้นได้ประโยชน์ที่หนี้สินหมด ไป แต่ในตัวอย่างนี้เขาไม่มีอะไรที่จะช่วยตัวเองสำหรับอนาคตเลย ซึ่งตรง นี้แหลกต่างกับที่พระเจ้าอภัยความบ้าปของเราในพระคริสต์

อยู่ด้วยความเชื่อ

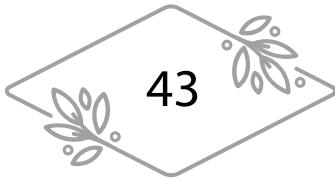
“พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราเราปช่องเรา” (กาลาเทีย 1:4) ซึ่งที่พระองค์ทรงสละพระชนม์ของพระองค์เองนี้ ก็เพื่อให้ชีวิตนั้นได้ปราภูในเนื้อหันของเรา (ดู 2 โคrinth 4:11) เมื่อนานาที่หล่อเลี้ยงกิ่งก้านสาขาของต้นไม้ไปจนถึงปลายกิ่งเล็กๆ ชีวิตของพระคริสต์ได้เข้าไปในร่างกายที่ทรุดโกร姆ของหญิงที่ตกเลือดผู้น่าเวทนาคนนั้น จนนางหายเป็นปกติในทำนองเดียวกัน เมื่อเรามีความเชื่อในพระองค์ ชีวิตอันไม่มีจังสินของพระคริสต์จะหล่อเหลาเข้ามาในชีวิตของเราเพื่อชาระเราให้ปราศจากความบาก และช่วยให้เราดำเนินชีวิตใหม่ในพระองค์

เมื่อพระเยซูทรงดำเนินชีวิตในโลกนี้พระองค์ทรงรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า (ดู 約翰 15:10) มีพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในพระทัยของพระองค์ (ดู สดุค 40:8) ชีวิตของพระองค์จึงเป็นบทสะท้อนอันครบบริบูรณ์ ถึงพระบัญญัติ พระเยซูทรงกระทำตามความชอบธรรมของพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนทุกประการ (ดู มัทธิว 5:17) คือความสมบูรณ์แบบของพระบัญญัติได้ปรากฏในชีวิตของพระองค์ และด้วยชีวิตนี้เรารึงได้รับความรอด ไม่ใช่เพราะพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ซ้อมธรรมเมื่อ 2,000 ปีที่แล้ว แต่เนื่องจาก “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา” และ “ทรงเหมือนเดิมทั้งวันนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิตย์” “โดยฤทธิเดชแห่งชีวิตอันไม่สามารถจะทำลายได้” พระองค์จะช่วยเราให้รอดเมื่อเราเข้ามาหาพระองค์ (อีบру 7:25; 13:8; 7:16)

พระเยซูคริสต์ทรงทำตามความชอบธรรมของพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์ทุกประการ เพื่อ “ความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหัน แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:4 TKJV) มีอีกบับหนึ่งแปลข้อนี้ว่า “เพื่อขอกำหนดอันชอบธรรมของบทบัญญัติจะได้สำเร็จครบถ้วนในตัวเราทั้งหลายผู้ไม่ดำเนินชีวิตตามวิสัยบาก แต่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ” (TNCV) ความหมายคือพระเยซูทรง

ทำตามข้อกำหนดของพระบัญญัติ เพื่อให้ข้อกำหนดเหล่านั้นสำเร็จในตัวเรารอย่างบริบูรณ์ ไม่ใช่ “โดยเรา” แต่ “ในเรา” เพราะเรามีมีแม้แต่กำลังที่จะทำในสิ่งที่เรารู้ว่าถูกต้อง แต่พระคริสต์ผู้สถิตอยู่ในใจจะเป็นผู้กระทำความชอบธรรมด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ผ่านอวัยวะทั้งหลายที่เรามอบให้พระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนี้ให้กับทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ และด้วยเหตุนี้เอง “คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื้อฟัง” (โรม 5:19)

ให้เราจดจำไว้อยู่ 2 ประการ คือ 1) การรักษาหญิงตกลهือดอย่างอัศจรรย์นั้นแสดงให้รู้ว่าเราจะรับชีวิตของพระคริสต์ได้อย่างไร 2) เราได้เรียนรู้ว่าเมื่อเรารับชีวิตของพระคริสต์แล้วจะเป็นอย่างไร เราเรียนรู้ด้วยการอ่านพระบัญญัติสิบประการและด้วยการศึกษาชีวิตของพระคริสต์ทุกสิ่งที่มีอยู่ในชีวิตของพระองค์ขณะที่ทรงดำเนินอยู่ในโลกียังคงอยู่ในชีวิตของพระองค์ในเวลานี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์จะประทานให้แก่เรา ส่วนสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในชีวิตของพระองค์นั้น พระองค์ไม่สามารถประทานให้เราได้ ทุกสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในชีวิตของพระองค์ก็คือบาป และพระคริสต์ไม่ใช่ผู้รับใช้ความบาป

ความผิดพลาด

การที่พระเจ้าสถิตอยู่ในเรา เมื่อันที่พระองค์สถิตอยู่ในทุกคนที่เชื่อว่างใจ ในพระนามของพระเยซูนั้น ไม่ได้หมายความว่าความอ่อนแอกของความ เป็นมนุษย์จะไม่ปรากฏในชีวิตของเรา การวางแผนของพระองค์ ช่วยเราให้ดำเนินชีวิตที่ปราศจากความบ้าป แต่ไม่ได้ช่วยเราให้พ้นจาก ความผิดพลาดของมนุษย์ผู้มีข้อจำกัดในด้านวิสัยทัศน์และวิจารณญาณ ความล้ำลึกของข่าวประเสริฐคือพระเจ้าสถิตในเรา คือฤทธานุภาพของ พระเจ้าแสดงออกถึงความชอบธรรมในชีวิต ในขณะที่ความอ่อนแอก ของเนื้อหนังก็ปรากฏให้เห็น ฝ่ายหนึ่งขัดแย้งกับอีกฝ่ายหนึ่ง และด้วย ความขัดแย้งนี้ เราจึงเห็นแล้วว่าชีวิตไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระเจ้า ซึ่ง พระเกียรติและพระสิริสมควรเป็นของพระองค์แต่ผู้เดียว

ทรงสร้างและทรงไถ่

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1) ประ^{โยคสัญญา} นี้ได้สรุปความจริงของข่าวประเสริฐไว้ทั้งหมด ถ้าอ่านไม่ถูก จะได้รับการอนุญาตเป็นอย่างมาก

ประการแรกให้เราสังเกตว่าใครเป็นผู้สร้างฟ้าและแผ่นดิน พระเจ้า เป็นผู้สร้าง ซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า “ทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริ ของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า” (อีบру 1:3) พระคริสต์ตรัสด้วย พระองค์เองว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (约翰 10:30) พระคริสต์ในฐานะตัวแทนของพระบิดาเป็นผู้เนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน “ในปฐมกาลพระว่าที่ทรงดำรงอยู่ และพระว่าที่ทรงอยู่กับพระเจ้า และ พระว่าที่ทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้า ทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระว่าที่ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่ง เดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระว่าที่” (约翰 1:1-3) และยังมีข้อพระคัมภีร์ อื่นกล่าวถึงพระคริสต์ว่า “โดยพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นทั้งในฟ้าสวรรค์ และบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นได้ และไม่อาจมองเห็นได้ ไม่ว่าบรรดา เทพผู้ครองบลลังก์ หรือเทพผู้ทรงเดชานุภาพ หรือเทพผู้ครอง หรือเทพ ผู้ทรงอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ทรงดำรงอยู่ ก่อนทุกสิ่งและในพระองค์ทุกสิ่งประسانเข้าด้วยกัน” (โคโลสี 1:16-17)

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระบิดาตรัสรสึพระบุตรว่าทรงเป็นพระเจ้าและพระผู้สร้าง บทแรกของ หนังสืออีบูร เขียนว่า พระเจ้าไม่เคยตรัสกับทุตสวารค์องค์ใดองค์หนึ่งว่า “เจ้าของเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า” “แต่ส่วนพระบุตรนั้นพระองค์ตรัสว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์พระคยาแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นพระคยาเที่ยงธรรม’” และยังตรัสรสึพระบุตรอีกว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์” (อีบูร 1:5, 8, 10) ฉะนั้นเมื่อเรารอ่านปฐมกาล 1:1 ที่กล่าวว่า “ในปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิตรสร้างฟ้าและแผ่นดิน” เราจึงมั่นใจได้ว่านั่นหมายถึงพระคริสต์

ฤทธิ์อำนาจในการทรงสร้างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสรสผ่านผู้เผยแพร่วาจนะเยเมรีย์ถึงความไร้ค่าของรูปเคารพแล้วจึงตรัสต่อไปว่า “แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นองค์กษัตริย์ตลอดนิรันดร์

กาล เมื่อพระองค์ทรงพระพิโร โลก ก็สะเทือนสะท้าน ประชาชนตีทั้งหลายไม่อาจทนต่อพระพิโรของพระองค์ได้ จงบอกพวกเขาว่า ‘เทพเจ้าเหล่านี้ซึ่งไม่ได้เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะพินาศไปจากโลกและจากใต้ฟ้าสวรรค์’ แต่พระเจ้าทรงสร้างโลกโดยฤทธานุภาพ ทรงสถาปนาพิรพิไว้ด้วยพระปรีชาญาณ และทรงคลื่นฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจ” (เยเมรีย์ 10:10–12 TNCV) จะเห็นได้ว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกด้วยฤทธานุภาพ

และพระปัญญา ในขณะเดียวกัน “พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 1:24) เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่พระคริสต์ ทรง ปรากฏในฐานะพระผู้สร้างอย่างไม่อาจแยกออกจากกันได้ เราจะไม่รับรู้และ nem สการพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าจนกว่าเราจะรับรู้พระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง

พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ໄດ້เนื่องด้วยถ้าที่อ่านจากของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง “ในพระบุตรนั้นเรามีได้รับการໄດ້ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” “ เพราะว่าโดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น ” (โคโลสส 1:14, 16) ถ้าพระคริสต์ไม่ใช่พระผู้สร้าง พระองค์จะเป็นพระผู้ໄດ້ไม่ได้ พูดง่ายๆ ก็คือ ถ้าที่อ่านจากในการทรงสร้างเป็นถ้าที่อ่านจะเดียวกันในการทรงໄດ້ เพราะการໄດ້คือการสร้างนั้นเอง ซึ่งจะเห็นได้จากข้อความของอัครทูตเปาโลที่กล่าวว่า “ ประเสริฐคือถุทฐานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด และถุทฐานุภาพนั้นเห็นได้จากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ” (ดู โรม 1:16, 20) เมื่อเราพิจารณาถึงบรรดาสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างและคิดถึงถุทฐานุภาพที่ปรากฏอยู่ในสิ่งเหล่านั้น เรากำลังคิดพิจารณาถึงถุทฐานุภาพแห่งการทรงໄດ້นั้นเอง

มีการแสดงความคิดเห็นกลับไปกลับมาอย่างไรสาระว่าอะไรอยู่ในญี่กว่ากันระหว่างการทรงสร้างกับการทรงໄດ້ หลายคนคิดว่าการทรงໄດ້สำคัญกว่าการทรงสร้าง คำตามแบบนี้ไม่สำคัญ เพราะมีแต่ถุทฐานุภาพอันเรียบเบตของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำได้ทั้งสองอย่าง ซึ่งความคิดอันจำกัดของมนุษย์ไม่อาจวัดถูกที่เดชอันไม่จำกัดของพระเจ้าได้ แต่ถึงจะไม่สามารถวัดได้ เรายังได้จากพระคัมภีร์ว่าการทรงสร้างและการทรงໄດ້มีความสำคัญพอๆ กัน เพราะทั้งสองคืออันเดียวกัน การทรงໄດ້คือการทรงสร้าง การทรงໄດ້ใช้ถุทฐานุภาพเดียวกับที่ทรงใช้มือแรกเริ่มสร้างโลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในโลก คือพระเจ้าทรงใช้ถุทฐานุภาพอันเดียวกันนี้ในการทรงໄດ້มนุษย์กับโลกคืนมาจากการถูกสาปแบ่งอันเนื่องจากความบาป

พระคัมภีร์เขียนถึงประเด็นนี้ไว้อย่างชัดเจน ผู้ประพันธ์สุดดีอิชฐานว่า “ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ และขอทรงสร้างจิตใจหนักแน่นขึ้นใหม่ภายใต้พระองค์ ” (ส督ดี 51:10) ส่วนอัครทูตเปาโลก็กล่าวว่า “ ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาคือเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว ”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(2 โครินธ์ 5:17) และอีกข้อหนึ่งเขียนว่า “ เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากการตัวท่านแต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้คริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม ” (เอเฟซัส 2:8-10)

เมื่อเปรียบเทียบกับพระเจ้าแล้ว มนุษย์มีค่าน้อย “ ยิ่งกว่าศูนย์และความว่างเปล่า ” (อิสยาห์ 40:17) ในตัวเรา “ ไม่มีความดีใดเลย ” (โรม 7:18) แต่ถ้าที่ยังคงเดียว กันที่สร้างโลกจากความว่างเปล่าในปฐมกาลจะทำให้เราเป็น “ ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ” (เอเฟซัส 1:6) ถ้าเพียงแต่เรายินยอม

พระบัญญัติและชีวิต

การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าสรุปได้อยู่ในคำคำเดียวย นั้นคือความรัก ส่วนความรักนั้นก็มาจากพระเจ้า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) ให้เราสังเกตว่าข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้กล่าวว่า “พระเจ้าทรงมีความรัก” แต่เขียนว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ความรักเป็นธรรมชาติของพระเจ้า เป็นพระลักษณะแห่งชีวิตของพระองค์ จากนั้นเห็นได้ชัดว่าการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าคือการรับเอาพระลักษณะของพระองค์ ซึ่งประเด็นนี้ควรจะถูกย้ำอยู่บ่อยๆ

เมื่อขุนนางหนุ่มมาทูลพระคริสต์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ” พระองค์ทรงตอบเขาว่า “ท่านใช่คำว่าประเสริฐกับเราทำไม่ ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระเจ้าองค์เดียว” (ลูกา 18:18–19) ในข้อนี้พระคริสต์ไม่ได้เตือนขุนนางหนุ่มที่เรียกพระองค์ว่าประเสริฐ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐจริง พระองค์ “ทรงไม่มีบาป” (2 โครินธ์ 5:21) พระองค์เคยตรัสแก่คนอิหร่านว่า “มีใครในพวกร่านหันที่อาจชี้ให้เห็นว่าเรามีบาป” (约翰 8:46) และในอีกข้อหนึ่งตรัสว่า “ผู้ครองโลกกำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา” (约翰 14:30) พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์ประเสริฐ และพระองค์ไม่สามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้อกจากจะปฏิเสธพระองค์เอง ซึ่งพระองค์คงไม่ทำเช่นนั้น แต่ด้วยข้อความที่พระองค์ทรงถามและตรัส

อยู่ด้วยความเชื่อ

กับขันของหนุ่มคนนั้น ทรงสำแดงพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา ซึ่งพระเจ้าเท่านั้นทรงประเสริฐ

เมื่อเปรียบเทียบกับพระเจ้าแล้ว มนุษย์มีแต่ความชั่ว “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พวกราบรื่นกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียว ที่ทำดี ไม่มีเลย” (โรม 3:10–12) “พระร่วงจากภายในมนุษย์หรือจากใจ ของมนุษย์นั้นแหล่งที่ความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นมา คือการล่วงประเวณี การลักขโมย การฆ่าคน การเป็นซุ้ม การโลภ การอธรรม การล่อ诱导 ราคะตัณหา การอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเหลา สารพัดความชั่วเหล่านี้มา จำกภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโภ 7:21–23)

ใจเป็นอย่างไร เรายังเป็นอย่างนั้น “คนชั่วอยู่ในสิ่งชั่วออกจากคลังชั่วในจิตใจของตน” (ลูกา 6:45) เนื่องจากเรามีใจชั่ว ถ้าขึ้นอยู่กับตัวเรา เองแล้ว เราทำได้แต่ความชั่ว “พระร่วงความต้องการของเนื้อหนังขัดแย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่สามารถทำสิ่งที่ท่านประทานจะทำ” (กาลาเทีย 5:17) และข้อความนี้บันทึกไว้ให้เราโดยเฉพาะในช่วงที่เราประทานทำสิ่งที่ดี

ความชั่วในในนี้ขัดแย้งกับพระบัญญัติของพระเจ้า ตามที่เขียนไว้ว่า “จิตใจของคนบาปนำไปสู่ความตาย แต่จิตใจที่พระวิญญาณทรงควบคุมนำไปสู่ชีวิตและสันติสุข จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้ทับบัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย บรรดาผู้ที่วิสัยบาปควบคุมอยู่ไม่อาจเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าได้” (โรม 8:6–8 TNCV)

พระเจ้าทรงบัญชาให้เรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ แต่เราจะรักษาพระบัญญัติไม่ได้นอกจากเราจะมีธรรมชาติของพระองค์ เพราะเราไม่สามารถรักษาพระบัญญัติตามธรรมชาติของเราได้ มีแต่พระเจ้า

เท่านั้นที่มีความชอบธรรม ส่วนพระคริสต์ทรงสำแดงพระบิดาด้ัที่เขียนไว้ว่า “ไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรประสังค์จะสำแดงให้รู้” (มัทธิว 11:27) ในชีวิตของพระคริสต์เต็มไปด้วยความดีที่สมบูรณ์แบบ เพราะชีวิตของพระคริสต์เป็นชีวิตของพระเจ้า พระเจ้าทรงประเสริฐ มีแต่คุณงามความดีอยู่ในพระองค์ ความดีไม่ใช่เรื่องของนามธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่ต้องมีการแสดงออกในชีวิต เนื่องจากว่าไม่มีผู้ใดที่ประเสริฐนอกจากพระเจ้า 表示ว่าถ้าเราจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็ต้องมีชีวิตของพระองค์ดำเนินอยู่ภายในเรา

นี่เป็นวิธีเดียวที่ความชอบธรรมของพระบัญญัติจะเกิดขึ้นในชีวิตของเรา เปาโลเขียนว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโมฆะ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากธรรมบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็สันพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์” (加拉太 2:20-21) ความชอบธรรมมาจากการชีวิตของพระเจ้าที่มีอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ฉะนั้น “คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ทรงเชื่อฟัง” (โรม 5:19) ท่ามกลางบรรดาคนที่ได้รับการทรงได้ในแต่ละวันสวรรค์จะมีแต่ความชอบธรรมของพระคริสต์เพียงผู้เดียวปราภกอยู่ พระคริสต์ไม่เพียงแต่ทรงรักษาพระบัญญัติ 2,000 ปีที่แล้วเมื่อทรงอยู่ในโลกเท่านั้น แต่ยังทรงรักษาในทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงเหมือนเดิม ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และสืบไปเป็นนิตย์ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูเข้ามาสถิตในใจของเรารด้วยความเชื่อ ชีวิตแห่งการเชื่อฟังของพระองค์จะปรากฏในชีวิตของเรา เมื่อันที่พระองค์ทรงเชื่อฟังเมื่อครั้งเสด็จมา

อยู่ด้วยความเชื่อ

สิ่นพระชนม์ไม่บำปของเรา เมื่อสิ่งเหล่านี้เป็นจริงอยู่ในชีวิตของเรา เราจึงรู้ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาในสภาพมนุษย์

เนื่องจากว่าพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ และพระบัญญัตินี้เป็นความรัก พระเยซูคริสต์ทรงสั่งสอนว่า “เราอกรกว่าท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดี และคนชั่วเสมอ กัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนประธรรม เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนที่รักท่าน พวกท่านจะได้บำเหน็จอะไร พวกคนเก็บภาษีก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ถ้าพวกท่านทักทายแต่พี่น้องของตนเท่านั้น ท่านได้ทำอะไรพิเศษยิ่งกว่าคนอื่นๆ พวกต่างชาติก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ” (มัทธิว 5:44-47)

ความรักของมนุษย์นั้นอย่างดีก็แค่แสดงความรักกับคนที่รักตน “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสายของตน” (约翰 15:13) “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ่นพระชนม์เพื่อคนธรรมในเวลาที่เหมาะสม” (โรม 5:8) เรายังเพื่อนเป็นบางครั้ง แต่พระเจ้าทรงรักศัตรูของพระองค์ นี้แหลกคือความรักแท้ เพราะไม่ใช่ลักษณะการรักตอบผู้ที่รักตน พระคริสต์ทรงทราบว่าความรักแท้เป็นไปไม่ได้สำหรับธรรมชาติของมนุษย์ พระองค์จึงตรัสเพิ่มเติมว่า “พวกท่านจะเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:48) คือให้เรามีความดีพร้อมอย่างพระเจ้า ไม่ได้หมายความว่าให้เราลายเป็นพระลัวะเรือเทเพเจ้า แต่ให้ชีวิตของพระองค์ปรากฏอยู่ในตัวเรา แล้วเราจะมีความดีพร้อมสมบูรณ์แบบของพระเจ้า ความดีเหล่านั้นล้วนแต่เป็น

ของพระองค์ แต่จะถูกนับว่าเป็นของเรา เพราะเรายอมให้พระองค์ดำเนินชีวิตของพระองค์ในตัวเรา

ความคิดความเข้าใจดังกล่าวเป็นการให้เกียรติพระบัญญัติ เพราะทำให้เห็นว่าพระบัญญัติมีความหมายมากกว่าข้อบังคับปฏิบัติ เพราะ “เรารู้ว่าพระบัญญัติของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 12:50) พระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าไม่ใช่ข้อบังคับที่พระองค์ทรงกำหนดขึ้นมาเปล่าๆ เพื่อบริหารมนุษย์ให้มีระเบียบ ไม่ใช่ศีลที่บันทึกไว้ให้เราอ่านและปฏิบัติตามด้วยความพากเพียร พระบัญญัติสิบประการไม่เหมือนกฎหมายการปกครองที่ฝ่ายนิติบัญญัติร่างขึ้นมาโดยไม่ยื่นความช่วยเหลือให้ประชาชนสามารถปฏิบัติได้ พระเจ้าไม่ได้ประทานพระบัญญัติที่ปราศจากชีวิตเหมือนแผ่นศีลาที่ Jarvis บนภูเขาซีนาย พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งพระบัญญัติไว้ให้มนุษย์ปฏิบัติตามเท่าที่จะทำได้โดยทรงฝึกที่จะลงโทษถ้าฝ่าฝืน มิใช่เช่นนั้นเลย เพราะพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงจาริกไว้บนแผ่นศีลดาด้วยนี้พระหัตถ์ของพระองค์ เป็นพระธรรมแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และด้วยความรักพระองค์จึงประทานให้ทุกคนที่ยอมรับเอօ พระบัญญัตินี้เป็นเงื่อนไขแห่งชีวิต เพราะทุกชีวิตมาจากการเจ้า และผู้ที่จะมีชีวิตนิรันดร์ทุกคนจะต้องมีชีวิตและความชอบธรรมของพระองค์

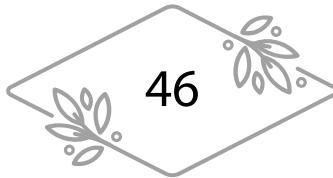
พระเจ้าไม่ได้ทรงปล่อยให้เราต้องนั่นนรนเพื่อไขว่คว้าหาความชอบธรรมนี้ด้วยกำลังของเราเอง เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ พระองค์จึงประทานพระองค์เองโดยถอดพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเราจะได้ความชอบธรรมของพระองค์ ฉะนั้นพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ ที่เต็มไปด้วยพระคุณ ความรัก และพระเมตตา

มือกประเด็นหนึ่งที่ควรสังเกตคือ มีแต่ชีวิตของพระเจ้าเท่านั้นที่สมบูรณ์ตามที่พระบัญญัติกำหนดไว้ ทุกคนที่เสื่อมจากพระศรีของพระเจ้า

อยู่ด้วยความเชื่อ

คือพระคุณความดีของพระองค์ ล้วนแล้วแต่เป็นคนบาป เป็นผู้ล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติ มีแต่ความชอบธรรมของพระเจ้าที่มาโดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่พระบัญญัติรับรองว่าสมบูรณ์แบบ อะไรที่น้อยไปกว่านี้จะถูกพระบัญญัติกล่าวโทษ เพราะ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อ ก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) พระเจ้าทรงยุติธรรมที่วางแผนตรฐานสูงนี้ให้เรา เพราะพระองค์ทรงบรรทานพระองค์เองพร้อมด้วยความชอบธรรมทั้งหมดแห่งชีวิตของพระองค์แก่ทุกคนที่จะรับเอาพระองค์ประทานให้โดยไม่คิดมูลค่า สิ่งเดียวที่เราต้องทำคือ ยอมจำนนต่อความชอบธรรมของพระองค์

การทำตัวธรรมะรัมโนไม่มีประโยชน์อะไร การปฏิบัติให้ดูดีภายนอกไม่ถือว่าเป็นการรักษาพระบัญญัติ พระเจ้ามิองค์เดียว จึงมีชีวิตเดียวที่เป็นของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงยอมรับให้มีพระอื่น และความชอบธรรมที่โลกเลียนแบบชีวิตของพระเจ้าไม่อาจหลอกหลวงพระองค์ได้ การอวดอ้างว่าปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าในขณะที่การปฏิบัตินั้นไม่ได้เกิดจากชีวิตของพระองค์ที่ดำเนินอยู่ในใจก็เป็นความบ้าป อย่าลืมว่า ความชอบธรรมของเราก็คือการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นไปได้โดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์เท่านั้น เพราะ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อ ก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

ความเข้มแข็งและ ความอ่อนแอก

เมื่อเราเข้มแข็งเราก็อ่อนแอกในเวลาเดียวกัน เพราะในจุดที่เราเข้มแข็งเราก็อ่อนแอกอยู่ดี มิฉะนั้นเราก็จะปวดได้ มนุษย์เรามักจะปวดในจุดเดียวกัน ของตน ความดีความชอบนั้นโดยเด่นก็ต่อเมื่อเปรียบเทียบกับจุดด้อยในอุปนิสัยของเรา แต่เมื่อเทียบกับอำนาจแห่งความชั่วแล้ว เราไม่มีกำลังอะไรเลย มีแต่ความอ่อนแอกในระดับต่างๆ

คนเรามักจะล้มเหลวด้านศีลธรรมตรงจุดเด่นของตน จุดเด่นของเปโตรคือความกล้าหาญชาญชัย แต่หากลับหัวนี้ให้เมื่ออยู่ในศาลาของปีลạt แทนที่จะยอมรับพระเยซูต่อหน้านคนอื่น ส่วนชาโลมอนเป็นคนที่มีสติปัญญาปราดเปรื่องที่สุดในโลก แต่มีภาพลักษณ์อันไดเล่าที่แสดงถึงความโง่เขลาเบาปัญญาไปกว่ากษัตริย์อิสราเอลที่ถูกรายล้อมไปด้วยมเหสี 700 คนกับนางสนมอีก 300 คน และรับฟังคำแนะนำของนางเหล่านั้นจนเป็นเหตุให้ท่านนำคนของพระเจ้าไปสู้การกราบไหว้รูปเคารพ ส่วนโนมेसก็มีจุดเด่นเรื่องความอบน้อมกต่อมตน แต่เมื่อท่านอยู่เมรีบาร์ท่านตัวดีใส่ประชาชนด้วยอารมณ์แข็งกร้าวว่า “เจ้าพอกับภูจงฟัง จะให้เราเอาน้ำออกจากที่นี่ให้พอกเจ้าดีมหรือ” (กันดารวิถี 20:10)

อยู่ด้วยความเชื่อ

คนเรามักจะอาศัยจุดเด่นของตน แต่ทุกคนที่พึงตัวเองก็อ่อนแอกัน เน้นเรื่องการระวังจุดอ่อน แต่ที่จริงแล้ว จุดแข็งของคนเรา ก็ต้องการการเฝ้าระวังไม่แพ้กัน เพราะจริงๆ แล้วเรามีความอ่อนแอกันในทุกด้าน และจุดที่เราพึงพาตัวเองมากที่สุดกลับเป็นจุดที่อ่อนแอกันที่สุด ถ้าไม่มีการระวังจุดอ่อนในทุกด้านก็เท่ากับการไม่เฝ้าระวังเลย ในขณะเดียวกันเราต้องตระหนักรู้ว่า สิ่งที่ปกป้องเรานั้นไม่ใช่คำปันธนาณหรือความวิริยอุตสาหะ แต่เป็นความเชื่อต่างหาก สิ่งที่ดับลูกศรเพลิงขอ **พญามารคือโล่แห่งความเชื่อ** (ดู เอเฟซัส 6:16) ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เรานั้น ประกอบด้วยฤทธิฐานุภาพของพระองค์ และไม่ได้มามาจากมนุษย์เลย

เราไม่ต้องรู้สึกห้อถอยที่พบว่าตัวเองอ่อนแอกันจุดที่เคยคิดว่าเข้มแข็ง เพราะเราไม่ได้พึงพาตนเอง แต่พึงพาพระเจ้า จุดที่อ่อนแอกลายเป็นจุดที่เข้มแข็ง นี่คือประสบการณ์ของอาจารย์เปาโลเมื่อท่านเขียนถึงคริสตีียนในเมืองโครินธ์ ให้เราเพียงแต่เอกสารความอ่อนแอกของเรามาประسانเข้ากับความเข้มแข็งของพระเจ้า และเราจะกล่าวเหมือนกับอาจารย์เปาโลได้ว่า “พระเหตุนี้ เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงพอใจในบรรดาความอ่อนแอกในการถูกเยาะเยี้ยwt่างๆ ในความลำบาก ในการถูกข่มเหง ในเหตุวิบัติต่างๆ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอกเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็งมากเมื่อนั้น” (2 โครินธ์ 12:10)

พระเจ้าต้องทรงสำแดงให้ เราเห็นถึงความอ่อนแอกของตัวเราเองก่อนที่พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด ส่วนมารหลอกล่อให้หลงเชื่อว่าเราเข้มแข็ง เพื่อเราจะพึงพาตนเองจนสะดุลลัมและพินาศในที่สุด เมื่อรู้สึกเข้มแข็งจะระลึกว่า “คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จะระวังไม่ให้ล้มลง” (1 โครินธ์ 10:12) เมื่อใดที่เรารู้สึกว่าอ่อนแอกเกินที่จะช่วยเหลือตนเองได้ ก็จะรู้ได้ว่า นั่นคือจุดที่จะนำไปสู่ชัยชนะ จุดที่อันตรายคือการที่เราไม่ตระหนักรู้ถึง

ความอ่อนแอกของตนเท่าที่ควร แต่ที่น่าเป็นห่วงกว่านั้นคือคนเราเมื่อจะอ่อนแอกจนถึงที่สุดก็ยังมีกำลังเหลือไว้พอที่จะปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกีดกันไม่ให้พระเจ้าประครอบคลุมในชีวิตของเรา แต่ถ้าเรารอ่อนแอกพอที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง พระองค์จะประทานกำลังให้ในจุดที่เราต้องการ และเราจะเข้มแข็งเหมือนที่พระองค์ทรงเข้มแข็ง เพราะเราจะได้รับกำลังจากพระองค์

การเติบโตแบบคริสเตียน

กระบวนการการเติบโตเป็นพัฒนาการของสิ่งที่ยังไม่เจริญผ่านระยะขั้นตอนต่างๆ ไปสู่สภาพที่สมบูรณ์ การเติบโตด้านจิตวิญญาณมีความเป็นไปได้และจำเป็นพอยๆ กับการเติบโตฝ่ายร่างกาย ชีวิตด้านจิตวิญญาณเริ่มต้นด้วยการบังเกิดใหม่ คราวนี้เราเป็นทารกในพระคริสต์ ถ้าเรายังคงเป็นทารกต่อไปเรื่อยๆ เราจะไม่สามารถเป็นทหารของไม้กางเขนที่รับใช้พระอาจารย์ด้วยความทรหดอดทนได้ เมื่อยังเป็นทารกเราไม่สามารถกินอาหารแข็งควบคู่ไปกับ “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” (1 เปโตร 2:2 TKJV) ซึ่งมีอยู่ในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ได้ เราต้องมีการพัฒนาการจากสภาพที่เป็นทารกไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ในพระคริสต์ สิ่งนี้เป็นไปได้ด้วยกระบวนการและการเติบโตเท่านั้น

การเจริญเติบโตมีส่วนประกอบสำคัญหลายประการ เกือบทุกคนสามารถบอกได้ว่าพื้นที่ต้องการอะไรบ้างในการเติบโต แต่ดูเหมือนว่ามีน้อยคนที่รู้ถึงปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาในชีวิตคริสเตียน ที่จริงเราไม่ต้องยุ่งยากลำบากใจในการค้นหาประเด็นนี้ เพราะเราแต่ละคนก็เป็นเสมือนพืชต้นหนึ่งในอุทยานของพระเจ้า คือเป็นพืชฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งเหมือนกับพืชผักที่ต้องการดินดี แสงแดด และน้ำที่เพียงพอ

พระเจ้าทรงเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้สำหรับอุทัยานของพระองค์ ส่วนพีชต่างๆ ก็มีแต่ชั้นซึ่งเป็นพีชฝ่ายจิตวิญญาณผิดแผลไปจากพีชในธรรมชาติ พระเจ้าตรัสแก่เยเรมีย์ถึงคนของพระองค์ในสมัยนั้นว่า ถึงแม้พระองค์ทรงปลูกเขาไว้ “เป็นเลาอยู่อย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น” แต่พวกเขากลับ “เสื่อมธรรมลงจนกลายพันธุ์ไป” (เยเรมีย์ 2:21) คนจำนวนมากในทุกวันนี้ที่ได้รับพระพรแบบเดียวกับคนในสมัยนั้นก็ไม่ต่างกัน ไม่มีความบกพร่องอยู่ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ แต่กลับมีหลักการข้าวที่เข้ามาในชีวิตของพวกเขางานธรรมชาติผิดเพี้ยนไปจากเดิม ผลก็คือการเสื่อมถอยและการสูญเสียทุกสิ่งที่ดีงามไปในที่สุด

ตามธรรมชาติแล้วพีชจะหันไปหาดวงอาทิตย์ แต่ในอุทัยานฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้ามีบางต้นที่หันไปยังทิศทางตรงกันข้าม บางต้นพยายามโดยกำลังของตัวเอง และแน่นอน เมื่อทำเช่นนั้นกากเติบโตไม่เกิดขึ้น ลองจินตนาการดูว่าถ้ามีพีชต้นหนึ่งดื้อรนที่จะเติบโตโดยกำลังของมันเอง (ถ้ามันทำได้) มันก็คงพยายามดีตัวให้สูงขึ้น แข็งแรงขึ้น และหยิ่งรากลึกลงไปในดิน นี่เป็นความคิดที่ประหลาด หลายคนเข้าใจผิดว่าการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณของคริสเตียนก็เป็นเช่นนี้ แต่พระคริสต์ตรัสว่า “มีคริรในพวกรห่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ” (ลูกา 12:25 NKJV) มีคริรบ้างคิดที่จะรวบรวมกำลังเพื่อยืดตัวเองให้สูงขึ้น

เป็นความจริงที่การออกกำลังกายมีผลต่อการเติบโตอยู่บ้าง แต่ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เติบโต เราไม่มีอะไรที่จะจุดประกายการเติบโตเลย แต่หลักการพัฒนาการมีอยู่ในทุกคนโดยธรรมชาติ อย่างเดียวที่เราพอจะทำได้ก็คือ ทำตามเงื่อนไขเพื่อหลักการแห่งการเจริญเติบโตดำเนินการของมันเอง ในโลกฝ่ายจิตวิญญาณก็เช่นกัน พระเจ้าทรงใส่หลักการแห่งการเจริญเติบโต

โต๊ะ
เติบโต

อยู่ด้วยความเชื่อ

เมื่อเราบังเกิดใหม่ ถ้ามีปัจจัยที่เหมาะสม ทางในพระคริสต์จะเติบโตจนเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เราสามารถขัดขวางหรือถ่วงหลักการแห่งการเติบโตนี้ แต่เราไม่สามารถสร้างหลักการนี้ขึ้นมาได้ ส่วนพญามารนั้นรู้หลักการนี้ดี มันจึงหลอกคนเราให้เพียรพยายามเติบโตด้วยกำลังของเราเอง มันอยากให้เราคิดว่า เพียงแต่เราทำบุญทำกุศลหรือทำศาสนกิจมากๆ อาจต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณออกไปอีกสักสองหนึ่งได้ในพระคริสต์ มีคนจำนวนมากที่ลองทำตามแผนนี้เรื่อยมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน และยังคงทำต่อๆ ไปจนกว่าจะพบว่าวิธีนี้ไม่ได้ผล เพราะเขาระหนักกว่าหลังจากที่พยายามทำดีมาหลายปี เขาไม่ได้เป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งขึ้นกว่าตอนกลับใจใหม่ๆ และก็ไม่ได้เติบโตขึ้นสู่บรรยายกาศแห่งสรรค์มากกว่าเมื่อครั้งเริ่มต้น เขายังห้อถอย และในขณะที่กำลังห้อถอยอยู่นั้นพญามารเข้ามาทคล่อง เพราะเห็นว่าเขาพร้อมที่จะตกเป็นเหี้ยของมัน

ไม่มีอุปสรรคอะไรที่จะทำให้การเติบโตของคริสเตียนเป็นไปไม่ได้ ที่ผ่านมาปัญหาอยู่ที่เราไม่เข้าใจธรรมชาติของการเติบโต หรือเงื่อนไขและปัจจัยที่จำเป็นในการเติบโตนั้น เพราะเราไม่ได้รับบทเรียนที่พระเจ้าทรงเปิดเผยอยู่ในพระวจนะและในธรรมชาติ แท้จริงแล้วพืชพันธุ์ต่างๆ เติบโตขึ้นโดยที่มันไม่ต้องขวนขวย มันเพียงแต่หันหน้าไปทางขวาทิศ และรับพลังจากลำแสงที่ส่องมา มันก็อกขึ้นสูงแหล่ลงที่มาของพลังนั้น กระบวนการทั้งหมดคือการขยับตัวเข้าไปใกล้กับแหล่ลงที่มาของชีวิต ส่วนในดินนั้นก็พบน้ำกับแร่ธาตุต่างๆ ที่ดูดซึมมาเป็นเนื้อเยื่อของพืช ทราบได้ที่พืชยังหันไปทางแสงอาทิตย์หลักการทำงานของธรรมชาติก็ดำเนินไป และพืชก็เติบโตตามกระบวนการที่พระผู้สร้างกำหนดให้มัน

ต้นพืชฝ่ายจิตวิญญาณในอุทิyanแห่งสรรค์ก็ต้องเป็นอย่างนั้น คือต้องหันไปทางดวงอาทิตย์ เราไม่สามารถเติบโตได้ด้วยการมองที่ตัวเองและการมองไปที่คนอื่นจะไม่ได้ทำให้เราเติบโตขึ้นเช่นกัน เราไม่ควร

ตะเกียกตะกายเพื่อซึมซับปัจจัยที่จะทำให้เราเติบโตและเข้มแข็งขึ้น แต่ให้กระบวนการซึมซับนั้นเป็นไปตาม “กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิต” ที่พระเจ้าใส่ไว้ในตัวเรา “จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกรห่านเมื่อนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 2:5) หนังสือฟิลิปปีฉบับภาษากรีกโบราณหลายฉบับแทนที่จะเขียนว่า “จงมี” เขียนว่า “จงยอมให้มี” ซึ่งพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับคิงเจมส์ก็แปลมาจากฉบับโบราณเหล่านั้น ความหมายคือให้เรายินยอมต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้ดำเนินการภายในเรา นี่เป็นสิ่งเดียวที่พระองค์ทรงโปรดاناให้เราทำ

มนุษย์ทำสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่องานของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลาไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง และมักເเอกสารความต้องการส่วนตัวมากขึ้นกวิธีการของพระองค์อยู่เสมอ เขาไม่ยอมมอบทางของตนให้เป็นไปตามน้ำพระทัยนี่แหลกคือปัญหาทั้งหมดของการดำเนินชีวิตคริสเตียน อุปสรรคไม่ได้อยู่ที่การประพฤติ แต่อยู่ที่การเลือกที่ถูกต้อง คืออยู่ที่การยอมจำนนต่อพระเจ้าแทนการทำตามใจตัวเอง จงมองที่พระคริสต์แทนสิ่งอื่น และยอมให้พระองค์ประทานความคิดตามน้ำพระทัยและพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในใจ พระคริสต์ทรงเป็นดวงอาทิตย์ของเรา คือ “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มาลาค 4:2) ถ้าเราเพ่งพินจไปที่พระองค์ดั่งพีชที่หันไปหาแสงอาทิตย์ที่ส่องมา ถ้าเราตั้งปณิธานไว้ว่าจะหันไปหาพระองค์เสมอและยึดตัวตนไปสู่แสงที่ฉายออกมายากจากพระพักตร์ของพระองค์ เมื่อนั้นที่ตนพีชหันไปสู่แหล่งชีวิตของมัน และเราจะพบว่าการเติบโตที่เราต้องการนั้นไม่ได้ยากอย่างที่คิด

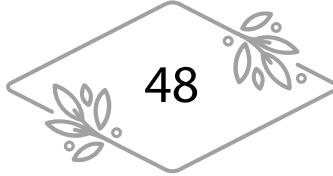
หันนี้หันนั้น เราไม่ต้องคาดหวังที่จะรู้สึกว่าเรากำลังเติบโต เช่นเดียว กับเด็กที่วัดความสูงทุกวัน เขายังไม่เห็นความแตกต่าง ถ้าแทนที่พีชจะหันไปหาดวงอาทิตย์มันกลับหันเข้าหาตัวเองเพื่อจะดูว่ามันสูงขนาดไหน แล้ว การเติบโตก็ย่อมหยุดชะงักลง คริสเตียนก็เช่นกัน การพยายามมอง

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่การเติบโตด้านจิตวิญญาณของตัวเองจะทำให้เราหยุดจากการเติบโตมากกว่าอะไรทั้งสิ้น

ดังนั้นเรารidgeไม่ควรท้อถอยเมื่อไม่รู้สึกถึงกระบวนการของการเติบโตด้วยว่ามันกำลังเกิดขึ้นอยู่จริงเหมือนเด็กที่กำลังเติบโตตามธรรมชาติอยู่ทุกวัน เราไม่จำเป็นต้องกังวลถึงผลในอนาคต เพราะผลก็จะเป็นไปตามที่อัครทูตเปาโลเขียนในจดหมายที่ส่งไปยังคริสตจักรแห่งเมืองเอฟซัส เมื่อท่านอธิษฐานขอให้พากษาได้รับกำลังจากการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านเขียนว่า “ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ ให้ท่านได้หยิ่งรากและตั้งมั่นอยู่ในความรัก ข้าพเจ้าทูลขอให้ท่านสามารถเข้าใจร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมดถึงความหวัง ความยิ่ง ความสูง และความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพากท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” (เอฟซัส 3:17-19)

พระเจ้าไม่ได้ตรัสสั่งให้เราเจริญขึ้นในความรู้ของตัวเอง หรือในความบ้าป่าของตน หรือด้วยการรับรู้ถึงความบ้าป่าของเพื่อนบ้าน แต่ให้เจริญขึ้นใน “พระคุณและในความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18) เราคงไม่มีทางรู้จักพระคุณและคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์นักจากจะได้เห็นด้วยตัวเอง และเราจะไม่สามารถเห็นได้นอกจากจะมองไปที่พระองค์

การพิพากษา

ท่านเพลิกส์เป็นผู้พิพากษาของอาจารย์เปาโล แต่ท่านยังกล่าวจนตัวสั่นเมื่อฟังอครรุตเทศนาถึง “ความชอบธรรม การควบคุมตน และการพิพากษาที่จะมาถึง” (กิจการ 24:25 TNCV) คนกระด้างกระเดื่องคนนี้สั่นสะท้านเมื่อนึกภาพตัวเองยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการพิพากษา

มีคนที่สามารถหยิบถ่านแดงๆ ด้วยมือเปล่าแล้วโยนไปมาไวๆ ระหว่างมือทั้งสองโดยมือไม่疼 แต่ถ้ากำถ่านแดงไว้แน่น มือก็จะพองอย่างแน่นอน มีหลายคนที่เชื่อเรื่องการพิพากษาแบบหลวงๆ จนไม่มีผลอะไรต่อการดำเนินชีวิตของพวกเขา เขาเชื่อว่าสักวันหนึ่งต้องมีการรายงานตัวต่อพระเจ้า แต่เชื่อไม่มากพอที่จะให้เรื่องนี้พาไปหน้าไปถึงหัวใจและวิถีการดำเนินชีวิต

คนทั่วไปเข้าใจหลักคำสอนเรื่องการพิพากษาโลก และก็เห็นด้วยกับผู้ประพันธ์สุดดีที่กล่าวว่าความชั่วจะไม่ชนะตลอดไป และคนอธรรมจะไม่สามารถบิดเบือนคำตัดสินในวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าจะให้เกิดก็ต้องให้เรื่องการพิพากษาใกล้ตัวกว่านี้

“เราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (โรม 14:12) ไม่ใช่เพียงแต่ชาวโลกหรือคนชั่วที่ใช้ชีวิตมัวเมะ แต่ “เราทุกคน” การพิพากษาจะไม่ตัดสินทีละหมู่คันจะ แต่จะตัดสินเป็นรายบุคคล เพราะทุกคน

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะต้องเผชิญกับข้อมูลที่บันทึกในสวรรค์โดยลำพัง แล้วคนอื่นคิดอย่างไร กับเรานั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่ อย่าได้ลังเลที่จะติดตามพระคริสต์พระภักดี คนอื่นจะทำหนิน ชาวโลกจะเขียนชีวประวัติให้เราอย่างไรก็ไม่สำคัญ ในเมื่อ สวรรค์บันทึกเรื่องราวชีวิตของเราวิว่าย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว

ชีวิตคนเรามีองค์ประกอบอยู่ด้วยกันสามส่วนคือ การกระทำ คำพูด และความคิด

1) การกระทำ: พระเจ้า “จะประทานแก่ทุกคนตามความแก่การกระทำของเข้า” (โรม 2:6) อย่าได้หลอกตัวเองด้วยคำอวดอ้าง “ผู้ที่ประพฤติชอบก็ชอบธรรม” (1 ยอห์น 3:7) อัครทูตเปาโลกล่าวถึงคนที่ “พูดว่ารู้จักพระเจ้า แต่ในการกระทำนั้นปฏิเสธพระองค์” (ทิตส 1:16) ไม่ใช่คำอวดอ้าง แต่การกระทำต่างหากที่จะกำหนดชะตากรรมของเรา

2) คำพูด: “ส่วนเรางอกพวกร่านว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา” “ด้วยว่าปากนั้นพูดสิ่งที่มาจากใจ” (มัทธิว 12:36, 34) ฉะนั้นจึงเป็นการยุติธรรมแล้วที่ชีวิตของเราจะถูกพิพากษาเรื่องถ้อยคำของเรารา ความคิดที่ไม่เอารจริงอาจจังก์แสดงออกมาด้วยคำพูดที่ไร้สาระ ส่วนใจที่เลื่อนลอย ก็ “พูดโอ้อวดอย่างเลื่อนลอย” (2 เปโตร 2:18) ถ้าเกลียดพระบัญญัติของพระเจ้าในใจก็จะนำไปสู่การกล่าวต่อต้านมาตรฐานอันชอบธรรมของพระองค์ เมื่อเราทราบก็ว่าทุกถ้อยคำของเราราได้รับการบันทึกไว้ในสวรรค์ตั้งแต่คำพูดลอยๆ จนถึงถ้อยคำที่เราคิดได้ต่อรองไว้ก่อน เรายังคงประสงค์ที่จะอธิษฐานตามผู้ประพันธ์สุดดีว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตั้งยามดูแลปากของข้าพระองค์ อย่าไฟประตูริมฝีปากของข้าพระองค์” (สสุดี 141:3 TNCV)

3) ความคิด: การกระทำและคำพูดของเราเป็นที่รับรู้ของคนอื่น และเรายังพожด้วยความคุณได้บ้างเพื่อปิดช่องสภาพอันแท้จริงในจิตใจ แต่การ

พิพากษาของพระเจ้าจะไม่เป็นไปตามมาตรฐานของโลก “พระองค์ ตรัสกับพวกเขาว่า ‘พวกท่านทำให้ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่ พระเจ้าทรงทราบจิตใจของท่าน เพราะว่าสิ่งที่มีคุณค่าสูงในหมู่มนุษย์ ก็ เป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของพระเจ้า’” (ลูกา 16:15) “เพราะว่า พระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ และคุณยิ่ง กว่าดาบสองคมใดๆ แหงทະลุกระหั้นแยกจิตและความมุ่งหมายในใจ ด้วย ไม่มีสิ่งทรงสร้างไดๆ ถูกปิดซ่อนไว้จากพระองค์ แต่ตรงกันข้าม ทุก สิ่งก์ประภูmajแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราจะต้องถวายรายงาน ด้วย” (อีบру 4:12–13)

พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งพระบัญญัติ นั้นจะเปิดเผยความบ้าป่าทั้งหลายที่ซ่อนเร้น “جبเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้ง สิ้นแล้ว จะยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่ง นี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเอกสารงานทุก อย่างเข้าสู่การพิพากษาพร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว” (ปัญญาจารย์ 12:13–14)

เป้าหมายทั้งหมดของข่าวประเสริฐสอนให้เรารู้ว่า ความชอบธรรมแห่ง พระบัญญัติอันบริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบนั้นจะสำเร็จในตัวเราโดย **พระเยซู**
คริสต์องค์ผู้ชอบธรรม การพิพากษาจะเปิดเผยการกระทำทุกอย่างที่ออก มาจากตัวตนของเรา ฉะนั้น “คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงยกการอธรรมของ เขายแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขายแล้ว ก็เป็นสุข” (โรม 4:7) เนื่องจากพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นมาตรฐานของการพิพากษา ก็ไม่เป็น เรื่องแปลกแต่อย่างใดที่ชาตันจะพยายามให้เราเกลียดชังพระบัญญัติ และดำเนินชีวิตในความบ้าป่าต่อไป ตามคำพยากรณ์ความ “นอกกฎหมาย” เป็นสัญลักษณ์พิเศษอันหนึ่งของยุคสุดท้าย (2 เศสโนนิกา 2:1–12) ในยุค

อยู่ด้วยความเชื่อ

สุดท้ายนี้ที่มีการประกาศ “เวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษา” (วิรรณ 14:7) เราไม่ควรคิดว่าเป็นเรื่องแปลกลที่มีการเน้นให้เราจงรักภักดีและประพฤติตามพระบัญญัติเป็นพิเศษ

เมื่อเราหนึ่งในการพิพากษาไม่พ้น ก็ไม่ควรเป็นอย่างยิ่งที่จะดูหมิ่นพระบัญญัติที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการพิพากษา ในยุคสุดท้ายนี้ไม่เพียงแต่ชาวโลกเท่านั้นที่กำลังถล่มรวดตราดลงไปในความบาป เพราะแม้กระทั้งนักเทคโนโลยีกับศาสสนบุคคลบางคนก็ยังไม่ให้ความสำคัญกับพระบัญญัติ ดังนั้นจึงถึงเวลาแล้วที่จะประกาศข่าวประเสริฐด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” (วิรรณ 14:7 TH1971)

การชำระครั้งสุดท้าย

ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในโลก พระองค์ทรงชำระพระวิหาร เช่นเดียวกัน ก่อนที่พระราชกิจของพระองค์จะสำเร็จ ในสวรรค์และพระองค์เสด็จมารับคนของพระองค์ พระองค์จะทรงชำระพระวิหาร ก็คือคริสตจักร เพื่อให้ปราศจากการหลอกลวงและพร้อมที่จะพบพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

“แต่คริสตเจ้าจะทนอยู่ได้ในวันที่พระองค์เสด็จมา คริสตเจ้าจะยืนอยู่ได้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เพราะพระองค์จะทรงเป็นเหมือนไฟคลุ่งเหมือนสนบุ่งช่างฟอก พระองค์จะทรงนั่งลงอย่างช่างถลุงเงินและชำระให้บริสุทธิ์ จะทรงชำระชนเลวหมื่นถลุงเงินและทองคำ และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้คนที่นำเครื่องบุชามาถวายด้วยความชอบธรรม” (มาลาคี 3:2-3 TNCV)

วิวรณ์บทที่ 18 แสดงให้เห็นถึงสภาพอันเสื่อมทรามในแวดวงศาสนา ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา พระเจ้าทรงเชื้อเชิญว่า “ประชากรของเรารออย่างอกมานจากนั้นเลิด” (วิวรณ์ 18:4 TNCV) เป็นคำเชื้อเชิญให้เราปฏิรูปชีวิตของตนเอง ให้ละทิ้งความบาปกับความเห็นแก่ตัว และรับเอากำเนิดของพระเจ้า

อยู่ด้วยความเชื่อ

เรารับการช่วยจากความบาปด้วยพระวจนะ (ดู 約翰 15:3) และด้วยพระวจนานั้นข่าวประเสริฐจึงถูกประกาศออกไป (ดู 1 เปโตร 1:25) ในวีรภณ 14:6–14 พระเจ้าทรงให้เค้าโครงของข่าวสารที่จะประกาศไปให้ชาวโลกทุกคนพร้อมด้วยฤทธานุภาพที่จะชำระเราให้เป็นดั่งก้อนศิลาในพระวิหารอันมีชีวิตของพระเจ้า การประกาศข่าวของทูตสวรรค์ 3 องค์ เป็นงานที่เราควรจะทำในขณะนี้ เพราะวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว และพระองค์ได้ประทานพระวจนะแก่เราเพื่อเราจะอยู่อย่างมั่นคงได้ในวันที่พระองค์เสด็จมา

“จงเป่าแตรในศิโยน ให้สัญญาณเตือนบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา ประชาชนทั้งปวงจะสั่นสะเทือน เพราะวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังมาถึงแล้ว วันนั้นใกล้เข้ามาทุกที” (约伯記 2:1 TNCV) “จงออกมายกที่นั่น และรักษาตัวให้บริสุทธิ์ พากเจ้าผู้อัญเชิญภานะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อิสยาห์ 52:11 TNCV)